თამაზ მეტრეველი

წუთები ტკბობის

თბილისი

2010

ფრთხილადძვირფასო, ესნაპრალია

ფრთხილად, ძვირფასო, ესნაპრალია,
ხედავამურებსჩამოუვლიათ,
აი, შეხედე, მათიკვალია,
აი, ესხაზიცმათგაუვლიათ...
ფრთხილადვიაროთ, ამხაზსარგავცდეთ,
თორემატყდებააყალ–მაყალი,
არდაგვინდობენ, შენებსეტყვიან
დაჩაიშლებაჩვენიზღაპარი...
ჯერკირადგანაცარავინიცის,
შენიტუჩებითურატკბილია,
ამფიალაშივნებაჩამისხი,
ერთადავწრუპოთესიდილია...

...

როცაგადივლისქარიშხლებიგულსმოსეული,
დაროცაოდნავმინავლდებახალხისყაყანი...
დაროგორცმკვდარიდაისვენებსჩემისხეული,
ჩემისხეული, ამწყვდიადისმკრთალილამპარი.
მესასთუმალთანშენიხელიმომენატრება
ხელისინაზითდასიკეთითასეგამთბარი...

იცი, სულსხვააკლდამაშიზეშთაგონება,

სადგანუწყვეტლივქრისნიავი, მკდართასაზანი...

აქასვენიამილიარდიხალხისგულები...

სატრფოსძებნაშიჩვენნაირადგატანჯულები...

მეტკბილედამებადაგე

მოდი, მოდი, სადმემივსხდეთ,

შევაგებოთბაგეს–ბაგე,

გამიხსენიმარწყვისტუჩი,

მეტკბილედამებადაგე...

რაცგენებოს, რაცგინდოდეს,

ჩამჩურჩულესანატრელო,

შენებურადმომეფერე,

ცუდო, ცუდო, საძაგელო!

ვინრაიცისრატკბილია,

როგორმიყვარს, როგორმაბნევს...

შენიერთიშემოხედვა,

ტრფობასროგორმიორმაგებს...

ანრასჰქვიაიდილია,

ანრაარისსიყვარული?

ჯადოქრებისღიმილია?

თუვარსკვლავთაჟრიამული?

ჰოდა, მოდი, სადმემივსხდეთ,

შევაგებოთბაგეს–ბაგე,

მოდი, მოდი, ჩამჩურჩულე,

მეტკბილედამებადაგე!

აღარვუყვარვარ

აღარვუყვარვარ, რაადვილია,
რაპროზაულიამისგაგება...
გულზეფლოქვებითგადაგივლიან,
თავსგჭრიანშუბზეწამოსაგებად...
აღარვუყვარვარ, დამორჩა, თითქოს,
არცარაფერიარაყოფილა...
არაყოფილაღამეთაფლეთა,
ტკბილისიტყვებიცარაყოფილა...
სანამუყვარდი, სახელიცგერქვა,
განათებულიციყავშიგნიდან,
ახლარაგქვია? არცარაფერი,
უყვარდი? ახლაგადაიფიქრა...
არაფერია, ამშვიდებშენსთავს,
არაფერია, არაფერია...
გულზეხელსიდებ, აღარაფეთქავს,
ესგულიცუცებგადაირია...
სხვებზებრაზდები, ხედავვცხოვრება,
რასასტიკია, დაუნდობელი...
მორჩა, დამთავრდა, მეცსასტიკივარ,
ჩემგანნურაფერსნუღარმოელი!

...

ჩემიგულიძვირფასო,

დენთისძველიკასრია...

შენიგულიჩემსგულზე

ჩუმადმიმითასმია...

გატრუნულივზივარდა

ვითსასწაულსმოგელი,

ჩემიგულისცემახარ,

ტკბილი, დამათრობელი...

დაგეძებდირამდენხანს,

რამდენქალშიგარჩიე,

ბოლოსმაინცგიპოვე,

მაინცგამოგარჩიე...

დღეისშემდეგარავინ

აღარშემიყვარდება,

დღეისშემდეგშენახარ

ჩემითეთრიხატება...

მოდი, შენიმკერდიდან

ბანგიდამალევინე,

ესმომწაროდღეები

ტკბილადგამალევინე...

გელოდები, წამოდი,

როგორცუნდაზარდნიდეს,

გზასშენიდანჩემამდე

სიყვარულიგაგიკვლევს...

გელოდებიუშენოდ

ბინდიმიდგათვალებში,

მინდადაგწვა, დაგფერფლო

მზეთასიმხურვალეში...

მოდი, თორემესდენთისკასრი

მართლაცგასკდება,

სიყვარულიცწავადა

სულსხვებსჩაუსახლდება...

ჩემისევდისბალღამიხარ

მოდი, ტკბილო, ესნერვებიც

ამომკორტნე, ამომშანთე!

ჩემისევდისბალღამიხარ,

ჩემიგრძნობისტკბილიმახე...

ფანჯრისიქითღამესათევს,

შემოდგომისცივიქარი,

შენრაიცითურაკვალზე

დარასულზემომისწარი.

სხეულსმიღრღნისეჭვისჭია,

სულთანდამდევსეჭვისლანდი...

შენიისემეშინია,

როგორცბულბულსთავისვარდის...

ალბათ, მეტყვი, რაგჭირს, ბიჭო,

რაეჭვებშიგადავარდი,

"მეშენივარსამუდამოდ",

შემიყვარდი, შემიყვარდი!

არა, მჯერა, დამიჯერე,

მართლაც, შენიაღარმჯერა...

არცმერიხარ, არცლაურა,

დაარცჩემიბედისწერა...

მოდი, წავალმეჩემგზაზე,

ჰო, დღეიდანგავცვლითროლებს,

რადგანშენისიყვარული

დილასმტკვარშიმოვისროლე!

ვინმეტყვისასევინგამიმეტა

მეთვითონვცდილობიმისგაგებას,

ვინავარ, რავარ, რისთვისმოვედი...

შენსსულსესსულირადგადაება,

ანვინგაავსოუსაზღვროებით!

გადაჭრილიმაქვსძირშიფესვები,

ვინმეტყვისასევინგამიმეტა,

დარატომმოდის, როცავეცემი,

ამაღლებულიგანწყობილება...

მედღემდეისებევრჯერმოვტყუვდი,

შხამიიმდენჯერმასვესწვეთებად,

მოკლულიისებევრჯერმოვბრუნდი,

რომუფრომეტიშხამიმეგემა...

რომველარცვიგებ, რახელსმიწვდიან,

ანსიყვარულისხელითუარი...

ვერცუარსგეტყვი, არშემიძლია,

გამოწვდილხელზერომვთქვაუარი...

მეკიმეგონაგავჩნდიმოცარტად

ძალიანზევრიშხამიდავლიე,

ერთსკიარადაათკაცსმოკლავდა...

ერთიშეცდომაცარმაპატიეს,

მეკიმეგონაგავჩნდიმოცარტად...

მეკიმეგონაჰანგებსვაფრქვევდი,

ვალამაზებდისულსაც, დილასაც...

მაგრამუეცრადამსიწყნარეში,

სახლშიდემონიშემომიბრძანდა...

შენარგინახავს,ალბათ,დემონი...

იქნებმახინჯივინმეცგგონია,

არა, ძვირფასო, ისიცმე,მგონი,

ლამისღმერთებისთანატოლია...

დიდებაგინდა? მკითხასიცილით!

დიდებაჩემიმონაგონია...

აბა, რადგინდა, ისხომსაფლავში

ქვეყნადარავისარჩაჰყოლია...

ისმაშინმოდის, როცააღარხარ,

როცაარაფრადაღარგჭირდება,

თანმაგისგამო, ეცი, რამდენი,

მერეცრამდენიაგიხირდება?!

მითხრადემონმა, გადაიხარა

დასაფერფლეზედადოსიგარა.

თავიაიღო, შუბლიგამიხსნა,

თითქოსღრუბლებმაგადაიყარა.

დაგაქრაისე, როგორცმოვიდა,

სეტყვით, სიცივით, ელვით, ქარიშხლით...

დავერასოდეს, სიმარტოვიდან,

ვერცერთიქალივეღარდამიხსნის!!!

ესრასიგიჟემცოდნია

მემთელიღამევბორგავდი,

არმომასვენესსიზმრებმა,

ღამემიმიყვანსკოცნამდის

დამაშინგამეღვიძება...

სულყველაფერიმეშლება

საქმე–საქმეზემისული...

ესრასიგიჟემცოდნია,

ბევრგიჟზეუფროგიჟური.

ანსადმეუნდადამაზან,

ანმიზაპუნონშოლტები,

დავიძინებდაამაღამ,

ისევშენმოგიჩოჩდები...

ისევშენდამესიზმრები,

ტუჩმოკუმული, მდუმარი,

სადგაქრაჩემიმიზნები,

ჩემიმუდმივისტუმარი...

ესაღარცჯადოქრობაა,

ესღამეცღამესარაჰგავს,

აღარაფერიარამსურს,

ესაარაღაცჯანდაბა!

ალბათათასჯერრომცგნახო,

გულიკოცნითრომცვიჯერო,

მაინცშენმომენატრები,

ჩემოულურჯესზღვისფერო!

სანამშენშეგხვდებოდი

სანამშენშეგხვდებოდი

ღამეიყომარადი,

გაგიცანდაუეცრად

დილათეთრადგანათდა,

აი, თასით, ძვირფასო,

სიყვარულისშარბათი,

გამოვცალოთ, რომჭორი

ააგოროსქალაქმა!

მოდი, ერთადვიაროთ,

ჩემიტურფაიყავი,

მეშენსმეტი, ძვირფასო,

აქარავინარამყავს...

ემაგმკერდისბაღჩაში

ფართიგამომიყავი

დაგულიცრომგატკინო,

ხელიმაინცარამკრა...

მუზა

როცაშენგძინავსმეარვხმაურობ,

მეჩუმადავარდამუზასველი...

მეხომმუზასაცუნდაგავუგო,

შენახალიხარ, მუზაკიძველი...

იცი, რითდადის? გაგიკვირდება...

ახლაცმესტუმრაფარჩა–ატლასით,

ფრთებიარუჩანს, ლექსსკიმპირდება,

თავზეკეპიაქვს, ფეხზეკიფლასი...

აი, რამიყვეს, თეთრფრთასმიჩვენებს,

ნახეწამაჭრესწუხელამმგლებმა,

უნიჭოები, ლექსებსრომწერენ,

კინაღამმომკლესამნაბიჭვრებმა...

თავშიწამომკრა, შენ, შენრასშვრები?

დაჩამომიჯდამაგიდისქიმზე,

რაამბავია, აღარეშვები?

ჰო, არმოეშვაამმგლებისჯიბრზე!

ხედავ, ფრთაცთითქოსწამომეზარდა,

ხედავდაეტყოუკვესითეთრეც,

არმიატოვო, ვინცრაუნდათქვას,

ასეუბრალოდ, ნუგაიმეტებ...

მითხრადათავისფლასი–ფლუსებით,

როგორცმოვიდა, ისეწაბრძანდა...

ლოყაზედამრჩამისიტუჩები,

იცი, მთლადწითლადგადამაჯღაბნა...

ბრილიანტიშენმყავხარ

მეარვიცისადახარ,

ანრადგაგვიანდება,

დილიდანვემომშალა

შენმაბრილიანტებმა...

ბრილიანტიხელზედა

ბრილიანტითითებზე,

ბრილიანტიყელზედა

ბრილიანტიყურებზე...

ვიძირები, ვიხრჩვები

ამდენბრილიანტებში...

არა, არამგონია,

ბრილიანტითვალებშიც?

ვხუმრობ, მოდი, ძვირფასო,

მოდი, რომგაგახარო,

ბრილიანტიშენმყავყარ,

შენდაშენისამყარო...

არცვიცოდირამხელა

განძიშემიძენია...

მითხარ, ესყველაფერი,

მართლა, მარტოჩემია?

შენიგული, თითები,

ყელი, მარწყვისტუჩები,

ჩუ, არმინდასიტყვები,

ასეგაგიყუჩდები!

ძაღლისზედი

რუსებსჰქონდათსიმღერა,

ძაღლზე, ძაღლისზედზე...

თითქოსჩემზემღეროდნენ,

ჩემიზედირავთქვი...

მართლაც, ხანრომმიმართლებს,

ხანგამშოტავსზეჭზე,

დაცხოვრებასმივათრევ

სულჩაძირულგემზე...

ჩემზესულიძახოდნენ

ძაღლისზედიაქვსო,

თურაიმესვაღწევდი,

ახლაროგორვთვალო...

ძაღლისზედმაძაღლივით

ზევრჯერისეჩამცხო,

ძაღლისზედივატირე,

ძაღლისზედისგამო...

მოდი, მოდი, ძვირფასო!

მკოცნე, მკოცნეძვირფასო,

გამიცვითეტუჩები,

შემომაჭდემკლავები

ეგსულისმარწუხები...

მოდი, მოდი, ძვირფასო,

მაცინედამატირე,

მჯერა, მჯერაყველაფრის,

რაცარუნდადამპირდე...

მოდი, თორემსაცაა,

შემშლისპროზაყოფისა,

მავიწყდებასიკვდილი

მხოლოდშენთანყოფნისას...

გესმისვნებისკუნძულზე

დაფდაფებიხმიანობს...

ჩემომწიფემტევანო,

ქარვისმარცვლებიანო...

აი, გავხსენსაკინძე,

რომცხელმკერდზედამაკვდე,

მოდიდამისაკუთრე,

მერეთუნდგადამაგდე...

მოდი, მინდაბავშვივით,

მაცინოდამატირო,

მოდი, გადამავიწყე

ესსევდისსანაპირო...

მოდი, მკოცნეძვირფასო,

გამიცვითეტუჩები,

გამოვტაცოთამღამეს

უტკბილესიწუთები...

საქანელაქანაობს

სულარამღლი, პირიქით,
ისემათავისუფლებ,
რომსამყარომგონია
ერთიგრძელინადიმი...
დასანამდემიქელა
წყალსიქითგაგვისტუმრებს,
გულიუნდავიჯეროთ,
რომმოვიკლათწადილი...
საქანელაქანაობს,
ზღვაშითევზიბანაობს,
ქალონუმეპრანჭები,
დანადამაქვსთანაო...
ჩემიყველაოცნება
ბეწვისხიდზეჰკიდია...
ჩემიყველასურვილი
ეშმაკსგაუყიდია...
დილასქარსგავატანე
შენითეთრიმანდილი,
მგონიგულიგატკინე,
გულიამოვარდნილი...
საქანელაქანაობს,
ზღვაშითევზიბანაობს,
ქალონუმეპრანჭები,

დანადამაქვსთანაო...

სილამაზე

სილამაზელოცვაა,
სილამაზეტახტია,
სილამაზისგულისთვის
ცხენიდამირახტია...
სილამაზეტანჯვაა,
ამართულიმახვილი,
სილამაზისგამოა
მიწაცმკერგადახსნილი...
მოდიკარგო, გაჩუქო,
ჩემიზურმუხტ–ლალები,
რალამაზილოყაგაქვს,
რაქერადალალები...
ვკოცნე, ვკოცნე, ვერგავძეხ,
შენიძუძუსხალები...
ლილისფერიკერტიდა
მაყვლისფერითვალები...
ყველა, ყველამიყვარხართ
თბილისისმანანები,
სხვისთვისარმემეტებით,
ჩემთვისკიმენანებით!

მეცვეღარგადაგარჩენ

დამირეკე, მომწყინდა,

სულარაფერსვაკეთებ...

შენთანყოფნამომშივდა,

შენიჭრილიბაგეზე...

ესდღეცისეგაფრინდა,

რომვერმოგიალერსე...

სიმწრისაგანდავხიე

ყველაჩემისიზმარი,

რაცკირამეგამაჩნდა,

სურვილითუმიზანი,

ყველაღვინოგავსინჯე

შენიბადაგისანი,

მაინცვერამოგხსენი,

მაინცვერგაგიცანი...

ვარდნინაირნაირი

მხვდებადათვალსვარიდებ,

დღესაცთუვერშემხვდები

დანაშაულსჩავიდენ...

თუჩემსლექსებსანსიტყვებს

ხავსიმოჰკიდებია,

ყველაფერი, ძვირფასო,

შენიოინებია...

აბა, ამჩვენსყოფაში

ქალზევინღაგიჟდება,

დათუმართლაცშევხვდებით

ლოყაგაგიწითლდება...

ლოყისდაბლაცჩამოვალ,

კაბასზედგადაგახევ,

დანარჩენიშენციცი,

აღარგეტყვიდანარჩენს...

მაინცშემომეჩვევი,

მაინცჩემსასდაგაჩვევ,

ისეგასულელდები,

მეცვეღარგადაგარჩენ!

ნაპირსგადალეკსქაფი

შენსგულსზღვასავითვეხლები,

შენსფიქრსხელებითვიჯერ,

ჩემგრძნობებსნუშეეხები,

ნუამატირებისევ...

ბევრირამამიტანია,

ბევრიდაცინვასხვისი,

შენგანვერაფერსავიტან,

ზღასთანვზივარდაგიცდი.

რასაოცარიტანიგაქვს,

ანრაფიქალისმკერდი,

მერერაა, რომსხვაგიყვარს,

მეძველებურადგეტრფი,

იცოდეჩემსასგავიტან,

გაგაშიშვლებდაგესვრი!

ტყვიადაფლეთავსსიყვარულს,

ტყვიაგველივითსწრაფი,

ზღვაგაიტაცებსშენსსხეულს,

ნაპირსგადალეკსქაფი!

ვარდიკუბოზე, ვარდიქორწილში

მებავშვობიდანმიყვარსვარდები,

დარომვარდებადქალებსხატავენ...

მებავშვობიდანმიყვარსვარდები,

მათისურნელიდასისადავე...

შენჩემსგულამდეჯერარჩასულხარ,

ჯერარგინახავსჩემივარდები,

გულისკუნჭულშიკრებაავსულთა,

გაუმაძღრებისისხლსრომხაპავენ...

დამაინცმიყვარსვარდისფურცელი,

როცასისხლისფრადმზეზებრჭყვიალებს,

ვარდიკუბოზე, ვარდიქორწილში,

ვარდებსქარირომმიაფრიალებს...

დათურმემართლაცასეყოფილა,

ყველასგველიანჩვენივარდები,

სიხარულისას, მწუხარებისას...

მებავშვობიდანმიყვარსვარდები...

ისენაზიმომეჩვენე

შენსსახელზეტაძრისკედელს

მივამაგრესანთელი,

დაფიქრსჩუმადმივაწერე,

შენიმომცროსახელი...

ვითბილიკზენაკადულის

ძარღვიგადმოვარდნილი,

ანშვლისნუკრიმტაცებლისგან

გაქცეული, დაღლილი...

ისენაზიმომეჩვენე,

როგორცნაჭრისმარაო...

გძებნე, გძებნე, ვერგიპოვე,

რომელზღვაშიბანაობ...

ესზაფხულიცჩათავდება,

ტალღაწყალშიჩაიტანს...

ნუთუაღარგამოჩნდები,

მართლაცაღარსაიდან...

გიცან, გიცან, ვერგაგიცან,

გულზეობიმედება,

შენინახვააღარაფრით

აღარმეიმედება...

წახვედიდაშენსმაგიერ

დამრჩაშენისახელი,

თუდღესაცარგამოჩნდები,

სულნუდამენახვები...

რით ვერ ხვდები

რაცშენგნახემასმერე

ყულფითცაზევკიდივარ,

შენკიცდილობგამექცე,

სულცალფეხზეგკიდივარ...

ყველაფერი, ლამაზო,

ხდებარაღაცწამებში,

ასეროგორდაყრუვდი,

რომჩემიხმაარგესმის...

რითვერხვდებიროგორი

მრისხანებისზუდევარ,

სიყვარულსთუმოგიკლავ,

ვეღარდაგიბრუნდება...

კარგადმიმოიხედე,

ყველაყველასღალატობს,

ჰოდა, უნდაჩამიწვე,

დღესვე, ულაპარაკოდ...

რაო, რათქვი, რამითხარ?

ჰო, ნინიასბაღია!

აი, გულისნაფლეთი,

ღამემროგორგახია...

არგცოდნიაგრძნობების

უძველესიანბანი,

ტვინიგადამიბრუნდა,

ჩამიბღუჯავსნაგანი...

რატომგინდაამზრიყვთა

საჭორაოგამხადო,

შენითარგაიხადო,

მე, მეუნდაგაგხადო!

...

რაღაცუფროსაშენო

სიყვარულიმინდა,

უთეთრესიპერანგი

დატუჩებიწმინდა...

უკოცნელიიმდენად

დაიმდენადსუფთა,

როგორცნუკრიმწვერვალზე,

როგორცჩვილისსუნთქვა...

ალბათ,ხელითვეხები

ოცნებათასფეროს,

ალბათ, მართლაცამური

სხვანაირადმსჯელობს...

დარომესყველაფერი

ჩამეთვლებაბოდვაში,

რადგანუმანკოება

აღარარისმოდაში...

შემომხვიეეგხელები

შემომხვიეეგხელები,

მარწუხებსრომმაგონებს,

შემომხვიე, თორემსული

სუნთქვასამოვაყოლე...

აქრომიყოდაგჭმუჭნიდი,

დაგახრჩობდიკოცნისგან...

მაგრამრავქნა, რაგიშველო

მითხარ, ამსიშორიდან...

დამიფარეამწარღვნისგან,

სიყვარულირომჰქვია,

აღარმინდა, ვეღარვუძლებ,

შენთვისდამილოცნია...

დღემდეჩემთვისვახარებდი

ჩემჭიასთუხასიათს,

უკითხავადწაგიღია,

ზღვაშიჩაგიმარხია...

თუგგონიაჩემითავი

ღმერთმამოგასაკუთრა,

გინდდაკარგავ, გინდმოისვრი,

გინდდასჯიდადატუქსავ...

მორჩა, მეტადვეღარმნახავ,

ისევთავიამტკივდა,

იცი, შენიშეყვარება,

მგონი, მართლაცარღირდა...

არგცოდნია, ძვირფასო...

ვერგავიგევერაფრით,

შემიყვარდითუარა,

შენიგულიმემახის,

ჩემიგულიუაროზს,

სხეულსთითქოსმეხმადა

სეტყვამგადაუარა,

დავარისევუშენოდ

დაისევუხალისოდ.

არგცოდნია, ძვირფასო,

პროშნა–პრუშნისანზანი,

დაგაცნოზისწუთიდან

ჩემსნერვეზზეთამაშოზ...

სიყვარულიძვირფასო,

აქოჩრილიზღვაარი,

თუარგაერიდეზი,

ჩაგითრევსდადაგახრჩოზს...

მორჩა, აღარმიყვარხარ,

რადგანარმენახვეზი,

მეამურისისარი

სულცალფეხზემკიდია,

ვნახავისევძმაკაცეზს

დაიმჟინითდავთვრეზი,

შენსმკერზერომზრიალეზს

დავერამოგიხსნია....

მეცზღვამომწონს...

შენამბობდირომზღვისგული

არისშენიიდილია...

დარომშენისიყვარული

სწორედზღვასთანჭიდილია...

რომვერუძლებმთებისდუმილს,

რომზღვაგიყვარსზობოქარი,

როცანაპირსეხეთქება

ტალღა, როგორცმთვრალიქალი...

მეცზღვამომწონს, მეცზღვამიყვარს,

დამეცერთისურვილიმაქვს,

ერთადვისხდეთზღვისნაპირთან,

დავუსმენდეთტალღისშრიალს...

შენგოგენისნიასგავხარ,

მზეიღვრებაყვითელგამად...

არმაკოცებ? ზღვაშიშევალ

დავერასდროსვეღარმნახავ!!!

ვგიჟდებიშენზე

ვგიჟდებიშენზე, შენზევგიჟდები,

თუნდწალეკილამთელისამყარო,

თავხედობისთვისნუგამიწყრები,

მინდა, რომგულიშეგიფართხალო...

შეგიფართხალო, როგორცბეღურას

შეაკრთობსუცბადსიოსხმაური,

რომმერეშიშითგარინდებულმა,

ბოლომდეშესვაესსასწაული...

რასაცვნებათადაცხრომაჰქვია,

ამოუხსნელიჩვენიწადილი,

ვითსიყვარულითნასროლიტყვია,

ვითასჯერგანცდაერთხელგანცდილის...

დათუასრულდაესჩემინატვრა,

არგავიხედავარასდროსგვერდზე...

სულარაფერიქვეყნადშენსგარდა,

შემიყვარდიდავგიჟდებიშენზე!!!

ხელთშენიძუძუმიფართხალებდა

როცაზაფხულიზენიტსმიაღწევს

დამზეცივლისისწვიმითდათვრება...

როცადამიწვავსთვალებსსინათლე

დასურვილებიგამიახლდება...

ჩუმადგადავშლიხავერდისალბომს,

სადაცამდენისევდამარხია...

ვიცი, მივაგნებიმუტკბესამზორს,

პირველღამესრომშეუნახია...

გახსოვს, ქვიშაში, როცატალღებმა

წაშალესჩვენინაფეხურები...

ხელთშენიძუძუმიფართხალებდა

დამეწვებოდახელისგულები...

ჰოდა, როცამზეთავსგაიგიჟებს,

დადასიცხულიმორთავსზმორებას...

შენმიმიხვდებირადავინიჟე,

იმყოველივესგამეორება...

ჩემსგულშირომჩაგახედა

ჩემსგულშირომჩაგახედა,

რასნახავდი, იცი?

ზღვისნაპირასჩვენსშეხვედრას,

ზღვისკენჭებისსიცილს...

გულიგულსთუშეეხება

აჩქროლდებასისხლი,

აქოჩრებულზღვასმოსწყდება

მთისოდენაზვირთი,

შენვაიმეაღმოგხდება,

მეკიგეტყვიჩუმად,

რავაიმე, რისვაიმე,

მეყვარებიმუდამ!

არაფერიმიხარია

ასეროგორმიმატოვე,

ასეთდარდისამარა,

ლამისმომკლასიმარტოვემ,

ლამისდამასამარა...

არაფერიმიხარია,

არაფერიარმინდა,

ვერგავიგერისბრალია,

ანდარისიჯავრიმაქვს...

ადრეროცალექსსავწერდი,

რაღაცგრძნობაგამაჩნდა...

ხომგვინდოდაერთმანეთი,

გვკლავდარაღაცჯანდაბა...

წახვედიდადაიკეტა

ერთადყველატაძარი...

შენზელოცვაცვერგავბედე,

ლოცვაცვერმოვასწარი...

ჰოდა, სულშიჩამისახლდა

ისევჩემიდემონი...

შენრომასეარგიყვარდა

დაგაფრთხობდამემგონი...

ცისკენფრენასმიმაჩვია,

თანქვესკნელსაცმინათებს...

არარსებობსმეუბნება

მიწიერისიმართლე...

როგორცჯოგიგადაგივლის,

გადაგთელავსცხოვრება,

შენიეშხი, შენიხიბლი,

ვისდაამახსოვრდება...

შენცგულიდანამოიგდე,

თუკივინმეგიყვარდა...

გულისნაცვლადქვაჩაიდე

დამიგიყვანსმიზანთან!!!

ვერმივუხვდირამიზნებზე

ლაყბობსჩემიდემონი,

ვიცი, ვიცი, გასულია

სიყვარულისსეზონი...

ყველაფერიწარსულია,

ყველაფერიდამთავრდა...

ყველა, ყველადაგივიწყებს

ვინცგყავდადაარგყავდა...

მზესმზეუყვარს

უკან, უკან, ჩემომტრედო,

სიყვარულშიდამაბრუნე!

ქალისთვისარმიკოცნია,

გახდალამისსაუკუნე!

მინდაშენითმებივკოცნო,

ისეთცეცხლით, ისემძაფრად...

რომშენსგრილმკერდსდავასრისო,

ჩემიგრძნობა, ჩემიგანცდა...

მზესმზეუყვარს, მთვარესმთვარე,

დაორივესვარსკვლავები,

მომეფერე, მომეხმარე,

თორემჭკვიდანგადავედი...

ჩემიდაფნისგვირგვინიხარ,

გარდაგსახეყველაქალში...

სადმირბიხარ, სადმირბიხარ,

ალბათ, მართლაცჯანდაბაში...

არაგჯერარომმაგიჟებ?

შენისეთილამაზიხარ,

როგორცმთვარისმკრთალიდისკი...

რაკარგიხარ, რაკარგიხარ,

ღმერთო, როგორგვიანმივხვდი...

შენისახეგულისფიცარს,

მივახატე, მივამაგრე...

თუმესვრიანისდამიცავს,

შენიტუჩი, შენიბაგე...

მაპატიე, მაპატიე,

რომგელოდიასედიდხანს...

ვზივარ, ჩუმადვაკოწიწებ,

ჩემსდაფლეთილგულისფიცარს...

არაგჯერა, რომმაგიჟებ?

ბიბლიაზედაგიფიცავ!!!

კიდევკარგი, შენგამოჩნდი...

იცი, გაორებამქონდა,

ძველსდაახალსდავეჯახე...

გეფიცები, ძველსიყვარულს

გადავაკარშენისახე...

ღმერთო, ესვინმყვარებია,

გავიფიქრეჩემთვისგულში...

მთლადგარეგნულსილამაზეს,

რომდავხარბდი, თურმე, გუშინ...

კიდევკარგი, შენგამოჩნდი,

სილამაზედამანახე,

ყველაფერიამერია,

ხელშიშემრჩაშენისახე...

გულის–გულშიშეგინახე,

გულის–გულშიჩაგიმარხე...

ნუშეხედავ, შენ, ჩემსრეტროს,

ნურცსიყვარულს, ნურცსიმართლეს,

ყველაფერიმოისროლე,

რაციყოდარაციქნება...

დაივიწყე, დაივიწყე,

ძველიტრფობა, ძველივნება...

მინდა, მინდა, მინდა, მინდა,

ისევშენიგაშიშვლება!!!

გელოდები

გელოდები, დღეგავიდაშენსლოდინში,

არაჩანხარ, არაჩანხარ, არაჩანხარ...

ორიდღისწინსიყვარულითთუგაგიჟდი,

ერთღამეშირაჯანდაბადაგემართა...

მითხარ, ვისკივისარუსვამს, ანარაყი,

ანდაღვინო, ქარვასავითდაწმენდილი...

რადალიე, არცკიმინდალაპარაკი,

არმინახავსასეკაციცგატრეტილი...

კაი, დათვრი, ლხინსდარდებიგააყოლე,

ღვინისგამოვისარმოსდისშეცდომები.

მოხვედიდამეცდესერტადდამაყოლე,

ახლარაგჭირს, რატომსულარგეცოდები...

მატყუებდი, არგქონიაჩემიდარდი,

ანვინიცის, სხვავინმეკიგყვარებია?

ნიძლავსდავდებ, ისევმთვრალიმოტასავდი,

ესსაღამოცსმაშიგაგიტარებია...

მთაწმინდისმთვარე – 2

არა, მაინცარგამოჩნდი, არაფერიმშველის!

უკვეცხრაჯერგამოგჭერიეგლამაზიყელი!

ვეჭვიანობ, აივნიდანგადავეშვალამის,

მაგრამმაკრთობსსაიდუმლომდუმარებაღამის...

მახსოვსშარშანამსარკმელთანთეთრითოვლისცრიდა,

მახსოვსმთვარელამპისშუქზეროგორგაიცრიცა...

მახსოვს, მახსოვსყვავილებიაივანსრომრთავდნენ,

როგორგაძლეს, რომარდაჭკნენთითქმისთებერვლამდე...

ყველაფერი, ყველაფერი, დღემდეკარგადმახსოვს,

მხრებზეათოვსგალაქტიონს, მწვანესკვერსაცათოვს...

როგორცმახსოვს, სადღაცახლოს, შენცაქცხოვრობ, ნინო!

იქნებგძინავსდასიზმრიდანგამოღწევასცდილობ...

მოდი, თორემსააღდგომოციკანივითვბღავი.

მოდი, მოდი, მომენატრა, მართლა, შენითავი...

მოდი, თუგაქვსმოიტანეესოხერიღვინო,

ერთადდავსხდეთქუჩისპირას, ერთადმოვილხინოთ,

მოვიგონოთამღვრეულიარაგვიდამტკვარი:

"ჯერარასდროსარშობილამთვარეასეწყნარი!"

ჩვენსადღაგვეჩქარება

ნეტა, რომელნერვზეგადის

სიყვარულისგანედი,

ისხომზოგჯერადრემოდის,

ზოგჯერდაგვიანებით!

მასხომარსადეჩქარება

დაარცაგვიანდება,

ის, უბრალოდ, ატრიალებს

ჩვენსპატარაპლანეტას...

ესდამპალიცამეტი

გელი, ისევარჩანხარ,

ისევსხვასთანდადიხარ,

ჩემთვისლოდიყინულის,

ქმრისთვისგულისვარდიხარ...

რაცარდამინახიხარ,

დღესგამხდარაცამეტი,

აკი, ჩემიგულისთვის,

ჭკუიდანგადახვედი...

მაშ, სადგაქრიამდენხანს,

რატომარმენახვები?

კაი, ვითვლიასამდე,

ორასამდედამეტსაც...

გელი, დროზეგამოჩნდი,

ხედავ, ვითვლიწამებსაც!

ანრასამეკვიატა,

ესდამპალიცამეტი,

დაგიძახებცამეტჯერ,

მაგრამერთიცარგესმის?

ჩავდებცამეტტყვიასდა

თუკითავზედამესხი,

ცამეტკოცნასგაჩუქებ

დაარცერთხელარგესვრი!

საუკუნეგასულა

მეარვიცი,რახდება,

ანრაჭიაშემიჩნდა,

ისემომენატრება

ზოგჯერმართლაცშენიხმა...

არვაჭარბებშენიხმა

ყურშიისეჩამესმის,

როგორცმელოდიები

წარსულიგრიგალების...

იქნებმითხრა, ძვირფასო,

ჩვენშირატომმღერიან,

მიწაზურმუხტისფერი,

ცაფირუზისფერია...

თუმიწაზევინცცხოვრობს

ბედიარუწერია...

თუიმათისიცოცხლე

მარადნაღვლისფერია...

მითხარ, მითხარ, არმინდა,

ისევყალბიიმედი...

რომმზეოქროსტახტიდან

მიწასათბობსსხივებით...

თუმზისსხივიარასდროს

ჩემსგულამდეარაღწევს...

დაღალატისარტახებსთავს

ვერასდროსდავაღწევ...

საუკუნეგასულა,

რაცმეარმიმღერია,

მიწაზურმუხტისფერი,

ცაფირუზისფერია,

"ჩემოკარგოქვეყანავ,

რაზედმოგიწყენია,

აწმყოთუარაგწყალობს,

მომავალიშენია"...

რომყველაფერსთავისდროაქვს...

იცი, გუშინრასვფიქრობდი?

რომყველაფერსთავისდროაქვს!

ყველაფერიმაშინხდება,

ალბათ, როცაუნდამოხდეს!

ყველადიდიკატასტროფა,

ყველაჩხუბი, ყველაომი!

ყველაფერიმაშინხდება,

ალბათ, როცაუნდამოხდეს...

თუკიტყვიაარასცდება,

ხვალემეფეუნდამოკვდეს!!!

დღესკიკვდებასიყვარული,

ესკვირარომნაღვლითვხევდი,

ორ–სამდღეშივასაფლავებ,

მოხვალ? გინდა? დაესწრები?

ჩემოტკბილო, ჩემოშტერო...

როგორმინდაჩემოტკბილო,

გამუდმებითშენგისმინო!

შენზავშვივიტიკტიკებდე,

მეკიჩუმადლექსებსვწერდე!!!

წყვდიადშირომგამოატანს,

აზრს, რომელსაცსიბრძნეცახლავს...

რა, რაგინდა, მოგეფერო?

მაშინ, აბა, როგორვწერო?

მთელიღამეხომგეფერე,

ყველაფერიდაიჯერე...

მეკი, იცი, რასვფიქრობდი?

ამდენტყუილსრადვამბობდი!?

ჩემოტკბილო, ჩემოშტერო,

მოდი, მოდი, მოგეფერო!

ასემგონიაგიცნობდი

თითქოსგახსნილიწიგნიხარ,

გკითხულობვეღარგეშვები,

მეშენშიამომიცვნია

ჩემიქართულიფესვები...

ასემგონიაგიცნობდი

სხვასამყაროში, სხვადროში,

ესრალამაზიყოფილხარ,

გნახე, გიცანი, გავოცდი...

დღეიდანვეღარგაკადრებ:

გიჟოს, ტუტუცოს, გარეკილს...

დამწვი, დამფერფლე, დამნაცრე,

მაგშენისიმხურვალეთი...

შენჩემიპიკისდამახარ,

მეშენიგულისვალეტი,

ჟუჟუნაწვიმამდანამა,

ქართლი, გურია, კახეთი...

იცი, კვლავ, შენთუმიწამლებ,

კარგადმიმზირეთვალებში,

მიჯობსაქყოფნასუშენოდ,

გამგზავნონმოუსავლეთში!

გულიდამწყდა

რადმგონია, რომდამთავრდაყველაფერი,

გულიდამწყდა, თითქოსუცბადშუქიჩაქრა...

რომიმდღეებსჰქონდათთეთრზე–თეთრიფერი,

წარსულირომმალეგზებზემიმოფანტავს...

იცი, მგონი, ღმერთმამომცაყველაფერი,

სულპაწაწა, პაწაწინატვინისგარდა...

დროგადისდავერგავიგევერაფერი,

რაცგამაჩნდაყველაფერიმიმეკარგა...

რომიცოდე, ჯერაცისევწარსულსვეძებ,

წარსულსვეძებ, ბავშვობარაცდამეკარგა...

ვერმივაგენ, ათასხიფათსგადავეგე,

თითქოსზეცამჩამოუშვარკინისფარდა...

თუაქამდეყველაფერიკარგადიყო,

მეარვიცირაიქნებადღეისშემდეგ...

თუდამკარგავ, ჩემიძებნაარდაიწყო,

რადგანველიკიდევუფროუარესებს...

სძინავთმონაზვნებს

ამცივქალაქშიისედაგეძებ,
როგორცშვლისნუკრიდაკარგულდედას...
შემხვდებითვალებსშემომაფეთებ,
შემომაჩეჩებჩემსკუთვნილსევდას...
წახვალ, მიტოვებსულშიტრამალებს,
ველებსთოვლიანს, ველებსქარიანს,
ისეთს, გარეთრომმაღლსვერგააგდებ,
რასიცივეა, რასიწყნარეა...
ჭოტისკივილიმინასგაკაწრავს,
საკანშიფხიზლადსძინავთმონაზვნებს...
დავფიქრობჩემთვის, ვაითუ, მართლაც,
მონაზვნობამდევერამოასწრეს...
ვიღაცჩამიშლისმკრეხელურფიქრებს,
ციდანვარსკვლავიჩამოვარდება,
მომეგაგითბობგაყინულთითებს,
გესმისჩამოჰკრესზარიტაძრებმა...

ჭიქაღალატითსავსეა

ზუსტადიგივეგანცდაა,
იგივებედისწერა,
მგონიიმდენჯერშევცოდე,
ეშმამარიდებსმზერას...

შენცოდვისშვილიმგონიხარ,

ისევდუელშიმიწვევ,

მერომომებშიმებრძოლა,

ვერდამიტევდასივრცე...

გავხდილოგინშიმებრძოლი,

რასარმოისმენსკაცი...

სუფრაზეცოლიმეგობრის

შხამიანჭიქასმაწვდის...

ანშხამიანირადაა?

შიგარასხიაღვინო,

ჟიქაღალატითსავსეა

მემისდალევასვცდილობ...

ჭიქაშიშხამისდამსხმელი

თვალსმისწორებსდამელის,

როდისმეწვევასიამე,

როდისწამცდებახელი...

ვფიქრობ, როდიდანდამდგარა

მარადიულიღამე,

დროს, რომელიცდროსაღარჰგავს,

ღალატითაცაჰკლავენ!!!

ჩემოედემისნარცისო

ნეტა, რანივართვიცოდე,

მეშენთვისადაშენჩემთვის...

ესვნებათუკიჩაივლის,

ნუთუერთმანეთსშევრჩებით...

მეგონაგოლიგამქონდა

დაუცებფეხიგამომდეს...

როდემდეუნდაგეფერო,

როდემდეუნდავგალობდე?!

ესვნებაცსასწაულია,

ვხიე, დავფლითე, დავგლიჯე...

ქვეყანაწყალსწაუღია,

მებაღშივეძებნარცისებს...

რომსანამდაგათენდება,

ბალიშისთავთანდაგიწყო,

ჩემოზღაპრულომშვენებავ,

ჩემოედემისნარცისო...

კარგად დაფიქრდი

რაანთებულიჩამაქრე,

პირდაპირგულშიმომარტყი,

როცამეგონადავლაშქრე,

პიკადილიდამონმარტრი...

ალბათ, ამასაცავიტან,

მომდევნოდღეებსდავუცდი,

თუმცაგულამდედავიდა,

შენინასროლიმარწუხი...

ვიციარაფერსმომისმენ,

მეტყვი: ჩემიშენგითხარო...

მაგრამჯერკარგადდაფიქრდი,

პასუხიარდამიჩქარო...

ჯერსიგარეტიაიღე

დაწყნარადმისრის–მოსრისე,

მერესაფერფლედაიდე,

მერეგადაწექლოგინზე,

მერენაფაზიდაარტყი

დაორისიტყვამომიგდე:

„მოდი, რაკარგადიყავი,

მეტუმრე, როცამოგინდე!

მაგრამ,ისრაცშენმითხარი,

გულიდანვერამოვიგდე“!

„მესმის, მართალიარავარ“...

გეტყვიდაჩუმადგამოვალ,

შენუკანგამომადევნებ:

„თუარგინდოდესნუმოხვალ“...

დღესუკვესამჯერმომარტყი,

სამჯერგულამდედავიდა,

ჯანდაბასყველამონმარტრი,

მეჩემიცმყოფნისმთაწმინდა,

ასერომ, თუნდპერ–ლაშეზიც,

რომცმისახსოვრონ, რადმინდა?

ერთსა გთხოვ

სიზმრიდანცხადშიშენსსახელს

როცახმამაღლაწარმოვთქვამ,

ასემგონია, მზემოწყდა,

დაზღვაჯებირებსგადმოსცდა...

ერთსაგთხოვ, შენცარგამექცე,

რაცუნდაცუდადმოგეპყრა,

ჰო, მაინცმომეალერსე,

მემუდამზავისმომხრევარ...

ვაითუ, ცუდადდავეცე,

გავსრისოშენიოცნება,

რომელიცგედობაგეზე

დაგადაშალესკოცნებმა...

...

რახშირადხმარობ, ძვირფასო,

მაგშენისევდისიარაღს!

მოსწიე, არდაითარსო,

გაავსესევდისფიალა...

დაჯექისევდისბაღჩაში,

გამოგივლიანტოლები,

სიგარეტებითჩანთაში

დასევდითგაიბოლებით...

...

იცი, ნამდვილადდიდიხანია,

რაცაღარმხვდებათეთრივარდები...

აღარაფერიარმიხარია,

კაეშანსებმისკაეშანები...

შენამბობდი, რომგულიმკვდარია,

რომსიყვარულშიგადაიჩეხე...

ჩემთვისკი, იცი, საოცარია,

ეგწლებიროგორჩამოიფერთხე...

მევერავხსენიროგორვიტანდი,

ჭაობს, ახლახანსრომამოვფოფხდი...

როგორმიყვარდი, როგორმიყვარდი,

როგორმიყვარდი, როგორმომწონდი...

ასემგონია, ჯერაცმთვრალივარ

დავერმივმხდარვარრაგანიზრახე...

თუამქარიანთებერვალიდან

ივლისისხვატშიგადამიძახე...

ისეარმინდაამსიზმარიდან

შემთხვევითვინმემგამომაფხიზლოს,

მზეამოვიდა, მთვარეჩავიდა...

ნუთუარაგსურსკარგადგამიცნო...

ნეტა

ნეტა, სადახარ, ვისათბობ,

ვისფრთისქვეშგძინავსნეტა,

შენზებელურამიამბობს,

სარკმლისწინკენჭსრომკენკავს...

რადმიფრინავენჩიტები,

რატომტოვებენბუდეს,

ალბათ, შენცგამიფრინდები,

ვიცი, შენცითვლიწუთებს...

ჩემსადგილსსხვადაიკავებს,

სხვასჩააკვდებიხელში,

გულზემასკდებამდინარე,

თუვიოლინოკვნესის...

იქნებსხვაჩამეზიარა,

იქნებსხვაცკვდებაშენთვის...

ამისდაშვებაკიარა,

ალბათ, ფიქრიცკიშემშლის...

...

მზისკენლტოლვასნუეცდები,

დაიწვები, ნინო...

თუმცაყველამზისკენიწევს,

მზესთანყოფნასცდილობს...

ბედიხშირადმუხთალია,

ბედისნდობაარღირს,

ბედისდევნასიგიჟეა,

აიღებსდადაგსჯის...

მოუსმინეშენიგული,

როგორჩუმადფეთქავს...

თავისივეცეცხლისალში

როგორიფერფლება...

განავინმეგადაურჩა

სიყვარულისალებს?

სწორედგულზეშემოგახვევს

თავისმოსართავებს...

დაველარსადგაექცევი,

რაცარუნდაგსურდეს,

ჩამოგიშლისწლობითნაქსოვ

ულამაზესზუდეს...

დამიჯერევერაგია

სიყვარულისწამი,

ზევრჯერმეხზეძლიერია

სისხლისერთიჩქამი...

ჯობსახლავეგაეცალო

მისგანნასროლტყვიას,

სანამრაცგაქვსყველაფერი

ერთადწაგიგია...

დღეჩაქრება, აინთება

ვარსკვლავებითღამე,

ქართვლისველზედაეშვება

მთვარემოკამკამე...

ეგებარცღირს, რომეგტყვია

მართლაცაიცდინო,

ეგებჩემზეძლიერიდა

ჭკვიანიცხარ, ნინო...

ვინგაიგოსინანულის

ანფერიანგემო,

შენმაგიერმემოვკვდები,

სიყვარულოჩემო!

...

ორიდღეა,თითქმის,

გამიცვლიხარცოლში...

ოცნებებშივკოცნე

შენიორიბორცვი...

თითქოსმოვხვდიზვავში,

ვინამქრებითოვლში,

ორიწუთიცმომეც,

ჩვენსსიყვარულსვკოცნი!

გული ხელში ჩაგიდე

ამსიცხეშიც, ამმზეშიც,

სულშიყინულსინახავ...

ყინულებითვალებშიც,

გლუვი, ცივიმინახარ...

ამისთანალამაზო,

არაფერიმინახავს...

მეშენსგამომთელიზღვა

ლამისწამოვადუღე,

გულიხელშიჩაგიდე,

მაინცარმიპასუხე!

ვერგავიგე, ძვირფასო,

სიყვარულითდამუნჯდი,

თულოლუადიქეცი

დაამიტომგალურჯდი?

მითხარ, მაშინ, ვინახარ,

ცოლიტუტანჰამონის?

ჯერარდაგირღვევია

ათიმცნებისკანონი?

დაარღვიე, ძვირფასო,

მაშინრაღასუყურებ,

იცი, მაინცრადროა,

რომელისაუკუნე?

ვერახედავ, ქალებზე

დავარდნილაფასები...

ორ–სამდღეშიიცოდე,

აქეთმომეტმასნები...

რაო, რათქვი, რამითხარ,

მაგისთანაარახარ?

აუ, რასარგაიგებ,

ამქალაქშიხანდახან!

მგონი, მეცგავიყინე,

აუ, მეცგამაცია...

მთლადყინულადქცეულა

ჩემიკონცენტრაცია...

ის ყვავილი

მახსოვს, მახსოვს, ძვირფასო,

შენიგარდასახვები...

მკერდზევერცხლის "ბროშკები",

მკლავზენაზიხაზები...

ჩემისულისმდინარე,

როგორააჩქაფუნე,

ხელზეხელიმომკიდე

დაყვავილიმაჩუქე!

ისყვავილირამდენხანს,

ეჰ, რამდენხანსვატარე,

მახსოვსპირველკოცნაზე

როგორგაიფართხალე!

მერედიდხანსვიწექით,

გახსოვს, პორტში, კაფესთან,

დაპატარანაკბენი,

წითლად, ტუჩისკუთხეში...

თეთრქათქათაკაბაზე

ყავარომგადაგესხა,

დარომარადჩააგდე

ჩემიცალყბანუგეში...

ჰო, რასიზამ, ასეა,

დროგადისდავერვხვდებით,

მახსოვს, მახსოვს, ძვირფასო,

მოგონებებსვეხლები...

ტალღაქვაზედგაფუნობს,

ზღვისნაპირებსაყუჩებს,

თუოდესმეშევხვდებით,

ისევვარდიმაჩუქე!

…

დროსგამოვტაცოთ, ვიჩქაროთ,

ბედნიერებისწუთები,

დამაკოცნინე, ძვირფასო,

ეგუკოცნელიტუჩები...

ამურებსვეტყვიდაგვიგონ,

ველზეიებისხალიჩა...

ლეღვიალუჩასმასპინძლობს,

ვაშლმაატამიგახლიჩა...

ვეტყვიშროშანითდაგიწნან,

ეგმირინოსისნაწნავი...

თანძუძუ–მკერდისადგილას

აამღელვარონზაღნარი...

მერემემომაწყვეტინონ,

შიგმოსაწყვეტირაცარი...

…

სიცოცხლითტკბობარასჰქვია,

ისევუკუღმაგამიგე...

არაფრადარმიგაჩნია,

გულსისეამომარიდებ...

მეთავიბავშვიმეგონა,

შენსძუძუსვეწაფებოდი,

ლომ–ვეფხვიმყავდამეგობრად

დავარსკვლავეთზევმეფობდი...

მთვარემნათობებსაწამებს,

მზესხივებსგაებუტება...

საღამოდახრისწამწამებს

დაღამესჩაეხუტება!!!

ანაახმატოვას

ქუჩაშითეთრიგამოაქვთკუბო,

ხალხიერთმანეთსუმზერსეჭვებით...

ქუჩაშითეთრიგამოაქვთკუბო,

ყვითელსუდარითდახავერდებით!

მიცურავსკუბოსულმაღლა–მაღლა,

დამკვდარიალბათბედნიერიხარ!

შეჰყვარებიხარშენამხალხსახლა,

თუმცსიცოცხლეშიარჰყვარებიხარ!

აკვირდებიანშენსუცხოსახეს,

ვინცსიცოცხლეშისახელსგიტეხდა,

ვინცწარამარაგიგებდამახეს,

სახელსგიტეხდადაგაგინებდა...

სულმაღლა–მაღლამიცურავსკუბო,

ჰაერისევდითგადანისლულა...

მიჰყვებახალხიდამისაუბრობს,

კუბოკი, ზევით, ცისკენმიცურავს!!!

ვიცდი

"ვინცრაუნდათქვასო

წიქსქვილმაკიფქვასო"...

მითხარ, ყველას, ყველას,

როგორდავემსგავსო...

როცაერთადგიტევს

როგორცჰარამხანა,

ათასობითგველი,

ათასობითშპანა!

ჩემისიყვარული

ეშმასსახლშიმიაქვს...

ჩემისინანული

გაუფანტავსნიავს...

მეკიმაინცვიცდი,

ვიცდი, ვიცდი, ვიცდი...

დამოლოდინსსევდით

გადაფარავსნისლი...

ნისლი, ტყვია, ეჭვი,

სულგვერდიგვერდქრიან...

მეწითელვარდსგესვრი,

შენმიმიზნებტყვიას...

შური, შხამი, გესლი,

კვლავგვერდიგვერდქრიან...

შენწითელვარდსმესვრი,

მეგიმიზნებტყვიას!

ნუთუშენშიცშევცდი,

ვეღარვუძლებლოდინს...

სექტემბერიგადის,

ოქტომბერიმოდის...

შედეგი

შედეგი, რომელიცღალატითმთავრდება,

როგორვთქვა, არარის, არაფრითშედეგი!

ერთსეტრფიდაუცებსხვაცშეგიყვარდება,

დაკიდევრიგშიდგასშემდეგისშემდეგიც...

ანსიზმარსრომნახავდააგიცხადდება,

დაფიქრობრასნიშნავსასეთისიზმარი?

დღეებიბანძდება, სიცოცხლეცბანძდება,

გულშიკიშხამიდაღალატისისარი!

უმზეოდთენდება, უმზეოდღამდება,

თანცოლისდევიზი: ჭკუასვერისწავლი!

მასწავლეძვირფასო, ღალატითწამება,

დამეცგაგეცლებისინათლისსისწრაფით!

ვერვხვდებიდღესგეზისაითაგიღია,

გსურსახალსიყვარულსთავიშეაფარო?

ეძებე, ეძებე, ქვეყანადიდია,

ჰო, ზევრადდიდიაღალატისსამყარო!

მსურს ხელის გულზე გატარო

ჩასაყლაპიხარ, მიყვარხარ,

მაგრამვერიცლი, ჩემთვის...

თუმცა, პატარაციცახარ,

შენიმგლობისაცმესმის...

სითბოგსურს? მზედგადავიქცევი,

მაგრამარმინდადაგწვა...

შენჩემთვისმუდამიქნები,

ულამაზესიგანცდა...

მსურსხელისგულზეგატარო,

მგონი, სიზმრებშიცგელი...

შენჩემოთვალისწამწამო,

არციცი, როგორმშველი...

ნუშიშობ, დაგვათენდება

ულამაზესიდილა,

დილა, რომელიცნამდვილი

სიყვარულითაბრწყინავს...

შეხედე, წყვილიმერანი,

როგორმოფრინავსჩვენსკენ...

ვერდააცილებსვერავინ,

ვნებითგათანგულმერნებს...

ჩემი სუნთქვა ხარ

არა, ნუამომასუნთქებ,

რადგანაცჩემისუნთქვახარ,

შენსიყვარულიმაჩუქე,

შენჩემივარდისფურცვლახარ...

მეშენარაფერსგაძალებ,

თუკიარაგსურს, ნუწახვალ!

ხვალისევაფერადდება,

მზითდათუთქულიბაღჩები...

მთვარემზისხელშიჩადნება,

შენცისევდაითაფლები...

ბულბულიმოკლესვარდებმა,

შენბულბულსჩაენაცვლები...

მეშენითეთრიღამევარ,

დილამოვადაგავქრები!

…

ნუ, ნუმეტყვი, ძვირფასო,

რომქვეყანადიდია,

რომსამყაროჯერისევ

ბეწვისხიდზეჰკიდია...

სულსხვამხარესმეწევა

ჩემიდარდისსაუფლო,

ეშმაკებისმეფევარ

დასიკვდილთანვსაუბრობ!!!

ვიცეკვოთ?

მენოტებსვერვარჩევ, ძვირფასო!

ამზნელშისიტყვებიცგამებნა,

ჩვენსდროშიშენციცივინცფასობს,

ვინადა, ნამდვილიამება...

ვიცეკვოთ? რამოხდა, ვიცეკვოთ,

უვარდოდ, უეკლოდ, უკოცნად...

შენ, ალბათ, გინდა, რომმიშველო,

მიშველი, ძვირფასო, თუმომკლავ...

ამქვეყნადასეთიწესია,

და, ალბათ, მედაშენვერცშევცვლით,

ასცდებითამასას? გესვრიან...

ტყვიებიგვხვდებადავერკვდები...

ხელსხელზენუმიჭერ, მეტკინა,

ვერხედავ, რომფეხზეგაბიჯებ?

მოვკვდეთდაწამოვდგეთფერფლიდან,

არგინდა? ლოყაზეგაკოცებ!

მიმღერე

მიმღერე, ძვირფასო, მიმღერე,

ყველაზელამაზისიმღერა...

ნეფენიპატარძლებსირჩევენ,

ყურეშიგემებიირწევა...

მიმღერეთავდავიწყებამდე,

რაცგინდა, რაცაგსურს, რაცგიყვარს,

სიტყვებიავიდესზეცამდე,

ნამღერიმაგშენიბაგიდან...

მიმღერეისეველამაზად,

დილითმზემვარსკვლავსრომაკოცა,

ანნამმაიარომდანამა

დამისისინაზითგაოცდა!!!

შეგრძნება

შეგრძნებამაქვსისეთი, თითქოსომშივიყავი,
დაიქიდანჩამოსულსარავინარდამიხვდა.
ესდროჩემზეცმოქმედებს, ასეგანუკითხავი,
ულმობელი, ვერაგი, ჟამიეკალ–ბარდისა...
ვიცი, მეტყვი, რომვბოდავ, რომჭკუაზეარავარ,
რომახალინერგებიამმიწაზეცხარობენ,
რომვერგამოვრკვეულვარჯერაცძველიბანგისგან,
დაღმერთებიქვეყანასძველებურადსწყალობენ...
ნუღარმეტყვინურაფერს, ისეპოქადამთავრდა,
მოელვარედროშებიდაუხრიათმეომრებს,
თითქოსმტერიმახვილითმოდგაჩვენსიალაღთან,
აქკიჯერაცსუფრასთანტყვრებიანდაღრეობენ...
მოკლედ, რავთქვა, რაგითხრა, უტვინობისბუმია,
სადაცმხოლოდმლიქვნელნიდაგაქნილნიხარობენ,
დამყრობელთაურდოებსსულზეგადაუვლიათ,
უკეთურნიმეფობენ, ბრძენნიმესაფლაობენ...
იქნებმითხრა, რომვცდები, რომბრმავარდავერვხედავ,
რომაპრილიმოვადამიწასააყვავილებს,
რომახალითაობამტერსდახვდებაფოლადად,
რომასეადამეკივერაფერიგავიგე...
მინდა, მინდამჯეროდეს, რასაცშენმეუბნები,
რომდაისიშორსაა, რომმზეჯერაცცხელია,

მოდი, მოდი, ძვირფასო, ამაგლიჯეხუნდები,

სანამგულიფეთქავსდასისხლიგამცივებია...

შენმღეროდე, მეგისმენდე...

მინდასადმეჩვენთვისვისხდეთ,

შენმღეროდე, მეგისმენდე,

შენკიისედამივიწყე,

როგორცსუსხიზამთრისშემდეგ...

მენატრები, მენატრები,

შენიგულისძგერამახსოვს,

მომაშველებროლისმკერდი,

რომცხელკერტებსდავეწაფო...

გაგიმხელდისურვილსჩემსას,

შენკიშენსასგამიმხელდი,

მსურდაშენიდავიწყება,

დავერაფრითმავიწყდები...

შენაპრილისნიავიხარ,

აივანთანმონანავე,

იქნებყურშიჩუმადმითხრა,

ვისთანქრებიმთელიღამე...

გაპატიებთუქარია,

ანდაწვიმა, თუნდაცთქეში,

ვიციმათაცუხარიათ

ყოფნაშენსტკბილსამოთხეში...

მაგრამიქნებსულსხვაარი,

იქნებვინმეოხერია,

ვინცწამართვაშენითავი,

ბაღიცგაუოხრებია...

ნუ, ნუმეტყვი, მაგასმიჯობს,

დამაჭედოშუბლშიტყვია...

ჩემომხეცო, ჩემოგიჟო,

გულიორადგაგიყვია,

მოდი, ერთიჩემიიყოს,

მეორეკიმიეცნიავს...

კვდება ფოთოლი

შემოდგომაზეროცახეები,

ქალწულებივითგაშიშვლდებიან,

მომენატრებიიმგახელებით,

გაზაფხულზერომდამსიზმრებია...

მაგრამრა, თუკიუნდაგაყვითლდეს,

უნდაგადაჭკნესყველაბაღები,

ერთიიცოდე, თუკიდაგჭირდე,

მოვალდაუხმოდშეგეთაღები...

კვდებაფოთოლინარინჯნაფერი,

მიწახეებისსევდითფითრდება,

დამეცარმინდააღარაფერი

აღარაფერიარამჭირდება.

როიალი

ვეჭვიანობროიალზე,

კლავიშებზეთითსრომახებ,

შენსთითებზეცვეჭვიანობ,

დიახ, როგორცთვალსავახელ...

ჩემსმაგიერეგგაგიჟებს,

ჩემზემეტადეგრომგიყვარს,

ჰო, მაგიჟებსროიალი

შენსთითებშისულსრომიდგამს...

დაიჯერებსგანავინმე,

ამჩემსზოდვას, ამჩემსფიქრებს,

თუგსურსჩემგანრამიწამო,

როიალზედამაფიცე!

მეარავარმელომანი,

არცვყოფილვარარასოდეს,

გულსრადმიღრღნის, ნეტაეჭვი,

ანდა, შენზერადმაზოდებს?

ახლავხდები, დამნაშავე

არისშენიროიალი,

შენვერგასცვლიიმასჩემზე,

შენარახარამისქალი...

ალბათ, წავალმეჩემსგზაზე,

შენდარჩებიროიალთან,

ყველასვეტყვიჩემზემეტად

როიალირომგიყვარდა...

ია

დილასშენიამოსვლა

ალბათღმერთმაინება,

მომწონსშენისამოსი

დანაზიგაღიმება...

ქარსუფრთხილდი,

ზოგჯერკიკოკისპირულწვიმებსაც,

ყვავილსთუაწყენინებ,

აღარგაყვავილდება...

არ გიმართლებს

ვიცი, ვიცი, რომშენსსულში,

ქარიქრისდათოვლიბარდნის,

არგიმართლებსსიყვარულში,

ებრძვიგრიგალსამოვარდნილს!!!

ზოგჯერღრუბელსგადაიყრის

დალურჯიცაიმედსზადებს,

ჰოდა, ვინმეშეიყვარე,

რომიმასაცშეუყვარდე!

ისევ არ მოდის დილა

ისევარგადისწუთები,

ისევარმოდისდილა,

ყვავილებსესათუთები,

თბილად, საოცრადთბილად,

ფიქრისტბასგაუყუჩდები,

ტიტებსგახედავტკბილად,

მათფურცლებსშეეყუჟები,

ღამეარისდაგრილა...

თითქოსქალიარმენახა

სულყველაფერიგითხარი

გულიდანამოსათქმელი...

ხანდილისნამიდაგარქვი,

ხანყვავილებისსახელი,

თითქოსქალიარმენახა,

გავკვირდიშენიმნახველი.

ხანცისკრისვარსკვლავსგადარე,

ხანმზისჩასვლასდაამოსვლას,

მაინცეჭვებისკონახარ,

მაინცმიტარებგამოცდას.

რამოხდა, რაცშენგეწყინა,

სულტუტუცურადწამომცდა…

მეგონაგაგაკვირვებდი,

ჰო, შენსკენმომიხაროდა.

შენკიშეჰყარეღრუბლები,

გამართეჭექა–ქუხილი,

გარეთვერგამოგიტყუე,

მოუკრუხებელკრუხივით…

მაინც, მიყვარხარ, ძვირფასო,

როგორცწითელიძახველი,

რამოხდა, თუვერგავიგე,

მაგშენიგულისზრახვები…

მაღალბროლისკოშკსაგიგებ,

იქიდანდაგენახვები…

ხომკარგი, თუკიგამიგებ,

თუკიარადაგავქრები,

ანალაზანიწამიღებს,

ანზღვისმყეფარეტალღები!!!

ქალი?

ქალსმარტივადნუშეხედავ,

ქალისულისნამსხვრევია,

სულპატარაალზეცდნება,

თანათასიგანცდებიაქვს...

ქალიშენიმეგზურია,

შენითეთრიცისარტყელა,

ქალსყოველთვისშეუძლია,

გადაყლაპოსშენგანწყენა...

ჰო, ათასისაყვედური

შეუძლიაშეგარჩინოს,

გადაგიხსნასსულმთლადგული,

ნეკათითიცარგატკინოს!

მაგრამფრთხილად, ცოტაფრთხილად,

ისარცისემარტივია,

შეუძლიასულადვილად,

გაფრინდესდაგაჰყვესნიავს!!!

დადაგტოვოსმარტოდმარტო,

როგორცმეფე, თუნდაცლირი,

რომღმერთმაცვერგაგიმარტოს,

ამღალატისგაკვეთილი!!!

მუზარომგვესათუთება

სულუმიზეზოდდამტოვეს

ჩემმაერთგულმამუზებმა...

როგორარდამამახსოვრდეს

მუზარომგვესათუთება.

ხანყელსმოგვიშვერს, ხანმკლავებს,

ხანმტევნებსზროლისთითებით,

მოდით, მიშველეთ, მასწავლეთ,

მათიღალატისმიზეზი!

ამმკერდშისევდამატულობს,

ტკივილიგადამდებია,

გამოდი, გავიზაფხულოთ,

ამურსვეწვიოთვნებიანს...

ავიყოლიოთბუნება,

გავაღებინოთცისკარი,

სიყვარულსმუდამუხდება,

მინდვრებიხავერდისანი...

მსურსჩემთვისვარდისფურცლობდე,

მცხეთიდანდარიალამდე,

სევდისღრუბელიგვსტუმრობდეს,

დაშენსძუძუ–მკერდსნამავდეს!

რასაოცარიღამეა

რასაოცარიღამეა,

თითქოსხელსვიწვდენმთვარემდე,

მერეიმმთვარითვანათებ

დაშენსფანჯარასდავეძებ!

დაგხედავმძინარსზავშვივით,

შემოგეჭრებისიზმარში,

მიზიდავანდამატივით,

ხარჩემითეთრიმირაჟი...

თვალსგავახელდაგაქრები,

მეტყვისიზმარიცგეყოფა,

შევჩივლებღამენათევი,

შენსორგულობასმეგობარს...

ერთიდღემაინცმაჩუქე,

მზესმოვიყოლებმეგზურად,

რომჩემსმკლავებშიგაყუჩდე,

როგორცდაღლილიბეღურა...

მეიმისბედივინმომცა,

ასრულდესჩემისიზმარი,

ნეტავივინდაგიკოცნა,

გულ–მკერდიბადაგისანი...

მაინცკვლავშენსკენვიჩქარი,

ერთსაცდაგხედავმძინარეს,

მთვარემმოგპარასიზმარი

დამეკიგადაგიმალე...

დავიღალემოლოდინით

ვიცი, ჩემიგულისაკენ,

რომგზასეძებ, ვიცი!

მეკიუკვერახანია

გულისკართანგიცდი...

ვაზოლებდაჩემთვისვფიქრობ,

შემოამტვრევსმალე!

დავიღალემოლოდინით,

მართლადავიღალე...

ანრაგახდავერგავიგე,

ამმოკლეგზისგავლა,

მოდიცრემლითმომინამე,

თორემმომკლაგვალვამ!

გვალვამ, შენრომგადამბუგე

სიყვარულისცეცხლით,

გულიგულსრომდამადუღე,

დამამსგავსეშეშლილს!!!

აღარგეტყვიარცერთსიტყვას,

ყველალექსებსდავწვავ,

ანცივყინულსდაგახვედრებ

ცხელიგულისნაცვლად...

თუარმოხვალმართლაცმალე,

დარდსღვინოშიგავცვლი,

დროხომ, იცი, გენაცვალე,

მსაჯულიამკაცრი!!!

ყველაჭკუასმარიგებს

ყველაჭკუასმარიგებს,

ყველა, ყველავისაცკი,

ენააქვსდაიმენის

ფხანაარეზარება...

რატომფიქრობსესხალხი,

რომმეჭკუასვისწავლი,

რომასეადვილია

ჩემიგადასხვავება...

ვიცი, რომჩემსბედშია,

ყველა, ყველავისაცკი,

ღვთისგანჯილდოდნამდვილი

სიყვარულიეღირსა,

ვისაცარგააჩნია

ისუბრალომიზანი,

რასაცჰქვიაინსტინქტი

თავისგადარჩენისა...

ასეგადაირევი,

ასეგადაიწვები,

ასესულგაგიჟდები,

ყველაამასდამჩხავის...

რავქნა, როგორავუხსნა,

რომიმათიმიზნები,

სულცალფეხზემკიდია,

როგორცფეტვისმარცვალი...

მიყვარს, მორჩა, დამთავრდა,

რაცთქვენარშეგიძლიათ,

ვეუბნებიამსაწყლებს

დაზემოდანდავცქერი...

ჩემთვისმათიცხოვრება,

უბრალოდ, სიკვდილია,

რავქნა, მართლაცასეა,

ალბათ,ჩემიგაგებით!!!

შექსპირიიქითიყოს

მეშენსგარდაამქვეყნად

არაფერიმაცოფებს,

ჰო, მაცოფებს, მეშენი

ასეთიგულქვაობა...

ყველას, ყველასვუამბობ,

უცნობებსდანაცნობებს,

რომხელთ, ქალისმაგიერ,

შემრჩაარარაობა...

შექსპირიიქითიყოს,

თავისდეზდემონათი,

ყველა, ყველავინცრამეს,

წერდა, თხზავდაქალებზე...

სადიყავიაქამდე,

ახლარომშემონათდი,

ასერომგამაოცე,

ასერომგაგაღმერთე!

დაემსგავსაესსული

მიწასცხელსდაგვალვიანს,

როგორცწყალიმწყურიხარ,

როგორცსუნთქვამჭირდები,

შენსკენ? შენსკენალბათთოვლს

მთებიდაუბარდნია,

შენთანყინავს, ძვირფასო,

მეკიცეცხლშივიწვები.

დამენახე, ავადვარ,

ნუთუარგამოჩნდები?

ვბღავიროგორცირემი

თავისსწორფერსშებღავის...

ყველახერხიგცოდნია,

თუხრიკიდამონების,

ნუთუყველამჯობია,

ვინცგიყვარდაჩემამდის?..

შენარადაარჩანხარ

ველოდებიშენსპასუხს,
შენარადაარჩანხარ,
ზღვადმოვარდნილღვარცოფებს
სულიდაუფლეთიათ,
ვდგავარფერწართმეული
პირდაღებულნაპრალთან,
დაჩავცქერიუფრსკრულში
თერგს, გიჟსადაშლეგიანს...
გახსოვს, ერთხელდამპირდი,
როცა, მგონი, გიყვარდი,
წაგიყვანო, გაჩვენებ,
ულამაზესადგილებს...
მერეგადაგავიწყდა,
როგორცდილისსიზმარი,
დამეცვეღარვენდობი,
ვერცერთშენსდანაპირებს...
ერთდროსროგორმიხმობდნენ
შენიბროლისმკლავები,
დამეცროგორმჯეროდა,
გურუბრყვილოდ, ნამდვილად...
ვდგავარ, ასემგონია,
თერგსაცკივებრალები...

ვდგავარ? მომჩვენებია,

თურმეგადავვარდნილვარ!!!

ნეტა, სადა ხარ...

ზოგიმისტირისცას,

ზოგიმისტირისვარსკვლავებს,

ზოგსსიყვარულიკლავს

დაზოგსკიმხოლოდაწვალებს...

მეესორივემჭირს,

შენრაცგინდოდესდამწამე,

სიცოცხლეამადღირს,

როგორცარუნდაგაწვალდე...

ფიქრიმიბურღავსტვინს,

რომსხვისმკლავებშიკანკალებ,

ვწერ, მერეისევვშლი,

ლექსსჯალათივითვაწამებ,

ნეტა, სადახარ, ნინ,

ნეტა, ვისუყოფამწამებს,

დამავალეტსაჭრის,

ტუზიკაროლშიგავცვალე...

ბოლოსდარჩებივის?

ვისთვისაანთებმაშხალებს?

სულშიჟინჟლავსდაცრის,

გულიფეთქავსდაფართხალებს!

რატომ გამომეცხადე

ესრაშორიყოფილა
ჩვენორსშორისმანძილი,
მხოლოდმესაუბრები
უხმოდსასაუბროდან,
გაქრი, როგორცვარსკვლავი
ციდანჩამოვარდნილი,
მეკიშენთანყოფნადა
სიყვარულიმწყუროდა...
ვიცდი, მინდამეღვიძოს,
სანამარგამოჩნდები,
თვალებსძალითვახილებ,
წამწამსებძებსწამწამი...
რატომგამომეცხადე,
თუკივერგაკოცებდი,
სხვისთვისიქნებვარსკვლავი,
მაგრამჩემთვისჩამქრალი!
იცი, მაინცვიწვები,
მაინცამაბრიალე,
ჩემითავიბრუნოდა
ჟანად'არკიმგონია,
მეამცეცხლში, ძვირფასო,
შამფურივითვტრიალებ,
თურმეინკვიზიცია
შენიმონაგონია!

გწყუროდესდიდება

თანგინდალამაზილექსებივწეროდა

მაგიჟებ, თანისესასტიკადმექცევი...

მეშენი, ძვირფასო, ბავშვივითმჯეროდა,

დამიკვირსამდენიანროგორშევძელი...

დღეებიმიდისდანელ–ნელავმშვიდდები,

მეამათჩემსერთსტროფს, ერთბწკარსაცვერვანდობ...

რათავშივიხალოხალიჩადიდების...

თუვერასგახდები, რაცუნდაეცადო!

რადმინდაამათიბალ–მასკარადები,

ამათთანვერაფერსმიაღწევ,იცოდე...

იცი, რითიცხოვრობსსამყაროსნაღები?

ყველაფერსუჭვრეტენღრიჭოდან–ღრიჭომდე!

არვიცი, რასიზამსანჩვენიტანდემი,

მიაგნებსისთავისსანუკვარსაუნჯეს?

ერთიაჩემსთვალშიდღითიდღემაღლდები,

მეშენითსიყვარულსკვარცხლბეკიავუგე!

სირცხვილიარარისგწყუროდესდიდება,

რომგსურდესგაასწროუსწრაფესმერანებს...

გზებსდიდებისაკენბევრიმიუყვება,

დამხოლოდრჩეულნიიპყრობენმწვერვალებს!

ჩვენცრადაგვრჩენია, თუჟამივერაგობს,

მეშენითვალებიწყვდიადშიცმინათებს...

მომყევი, ძვირფასო, მზისკარიშევაღოთ!

რომამბნელსამყაროსმოვფინოთსინათლე!!!

თუროგორიწევსცისკენალვისხე

მიყვარსნელ–ნელა, ზემოთდაზემოთ,
თუროგორიწევსცისკენალვისხე...
ალბათ, სიცოცხლესგაუგოგემო
დასურსროგორმემიწასასცილდეს...
შენცალვისხეხარდაღრუბლებსელტვი,
სიცოცხლისჟინითანდაგყოლია,
ზეცისკენმიჰქრისპეგასისეტლი
დაუკანრჩებამელანქოლია...
მიგაცილებენუთეთრესფრთებით,
ლამაზიხმებიორკესტრებისა...
ძვირფასო, ალბათ, ადვილადხვდები,
რომესგაქცევაარისმტრებისგან!
აი, რადიწევსალვისხეცისკენ,
რადმღერისმთვარეავემარიას,
მეშენსსიმღერასსიზმარშიცვისმენ,
ვისმენშენსლოცვასდალიტანიას...
ნუშეშინდებითუსაზღვარსასცდე,
სულსგარღვევებიუყვარსსაზღვრების,
მეიქდაგხვდები, იქ, მაღლა, ცაზე,
დამერეცასაცერთადგავცდებით!!!

შემომაშუქე

სადახარ, არგებრალები?

სულერთიწუთიმაჩუქე!

ვთვალევერვთვალეწამები,

მოდი, რა, შემომაშუქე!

მოდიმომხვიემკლავები,

რომთავივიგრძნოაკვანში...

შენსმკერდშიისეჩავდნები,

როგორცოქროშიბადახში...

ესგანაჩემიბრალია,

რომშენზეასემაბოდებს?!

აუ, რასაოცარია,

არმეკარებისათოფედ...

არადა, რისთვისმოვსულვარ,

თუასეარმეყვარები,

ჩემთვისმზეარამოსულა,

ჩემთვისარქრიანქარები...

არგინდა? კარგი, მოსულა,

ახლოსარგაგეკარები!!!

ყურიმიუგდე

ყურიმიუგდევულკანისხმაურს,

როცამიწიდანისეამოხეთქს,

რომამოიტანსზევითჯოჯოხეთს

დამოიყოლებსუკანსამოთხეს...

ესცხელილავამიწისსისხლია,

მიწასაცსურსრომდასვასწერტილი,

ჰოდა, ვენებიგადაუხსნია,

დაკვდებამიწაგულგახეთქილი...

ისამდენცოდვასვერცგადაიტანს,

ანესსიმძიმეროგორატაროს,

ანღმერთმაროგორშექმნასთავიდან,

გალაქტიკურიჩვენისამყარო...

დაამიტომაცმიწახანდისხან,

ჩვენსცოდვებსჩვენივსისხლითამოხეთქს,

დაკვდება, ალბათ, ისიცდარდისგან,

რომჯოჯოხეთადექცასამოთხეც...

ჩემიგახდი

ბაღშიგნახევარდობისთვეს,

ვარდითხელში, ვარდსაჰგავდი,

მერევარდიცმომიწყვიტე,

ჰოდა, გულშიჩამივარდი!

ახლარომელბაღშიგნახო,

მოვიარეყველაბაღი,

ეგებგულიშემოაღო,

გულისევდითდანადაღი...

შენისეთივარდისხეხარ,

ვარდფურცლობასვერდაგაცლი,

ულამაზესფურცელთწყებას

ჩემიხელითშემოგაცლი!

ოღონდ, მითხარ, სადაგნახო,

ჩემოტკბილო, ჩემოვარდო,

გამოვსულვარსაკალმახოდ,

გიჯობსაღარგადამაგდო!

თორემმოვალქარიშხალად

დაწავლეკავყველაბაღებს,

კოცნასვუქცევდარიშხანად,

თუკივინმეხელსშეგახებს!!!

ჩემიგახდი, საწალკოტოს

თავშიდაგსვამდედოფალად!

რაჩამიქრობსმკერდშიკოცონს,

სანამდახვალ, ვარდო, ცალად…

სულერთისიტყვაგამოიმეტე

მეგამაოცაშენმასითეთრემ

დაბზინვარებაშენისულისა,

სულერთისიტყვაგამოიმეტე,

რომარგავგიჟდესიყვარულისგან!

ხელსვერმოგკიდებ, არშემიძლია,

მგონიაწელშიგადაიმტვრევი,

ეგშენიმკერდი, ნეტა, ვისია,

ნეტა, ვისიაეგშენითმეზი!?

გითხრა, რომჩემთვისლამისღმერთიხარ?

გითხრა, რომშენითვარწამებული?

შემყვარებიხარ, შემყვარებიხარ,

გაბრწყინებული, განათებული!

მოდი, მომენდე, მოდი, დამეყრდენ,

უთეთრესგზებზემინდაგატარო,

შემოგატარებყველაპლანეტებს,

ყველავარსკვლავებს, ზეცას, სამყაროს!!!

თავსრატომაქნევ? მეხომგიჟივარ,

ჩემია, ჩემიესყველაფერი,

მეხომხანმთვარისდისკზევკიდივარ,

ხანკიამმიწასმზიდანდავცქერი...

ჰოდა, წამოდი, ერთადგავუყვეთ,

იმუსათუთეს, წმინდაბილიკებს,

ვარსკვლავიანიცარომაშუქებს,

მთვარეკივერცხლითმოაგვირისტებს...

მეყველაცოდვასმათსასმივათრევ

რაუიმედოდღეიყო, იცი?

ვერაფერსგავხდი, ვარაფერსმივწვდი...

დაჩემსდაბერილძარღვებშისისხლი,

ეხეთქებოდაკედლებსვითზვირთი!

დაყელსმებჯინათითქოსათასზე,

ათასზემეტიუბედურება,

მივაბიჯებდიმეგოლგოთაზე,

დახალხიჩუმადშემომყურებდა...

მეყველაცოდვასმათსასმივათრევ,

დავგრძნობარტახებსუსხლტებასული...

ვიციმივაღწევ, მაინცმივაღწევ,

იქსადაცჯვარიდგასდაისრული!

მინდავილოცო, მინდავილოცო,

სადაცგააკრესჯვარზემესია...

დასულშირადგანწარსულიცოცხლობს.

დამელოდებაცადეკლესია...

ჭიქაშხამითსავსეა

როგორცჯიხვი, შემთხვევით, კლდიდანგადავარდნილი,

მიფრიალებსფერდობზეშენითეთრიმანდილი...

არაფერი, არცღვინო, არცფულიდაარცქალი,

არაფერიარმინდა, რაცარიდაარცარი!!!

მახსოვსშენიპროფილი, ნაპირსრომგასცქეროდა,

ქვაზე „ბომჟი“ გიტარითსატრფოსრომუმღეროდა...

ჭიქაშხამითსავსეა, შენსტუჩებსრომეძებდა,

ზოგჯერთურმეამქვეყნადბომჟებსაცემღერება.

მეკიდრაკონს, ცეცხლოვანსგავჩხერივარხახაში!

სადაციხარშებოდაკოკნარიდაღაჟღაჟი...

მოდი, ლოყადამადეხელზე,სითბომწყურია,

ოცნებათატაძარშიქარავანსგაუვლია...

მესმისდედისკივილი, შუბლზესისხლისფანტანი,

ესარაატკივილი, ესგულიაგამსკდარი!!!

მეკი, კვლავვიმეორებ, ჩემსერთფრაზას, ჯიუტად!!!

სულონუგეწყინება, ზოგჯერმეცვარიუდა!!!

ბედის სანთლები იწვება

ნაღდადარაღირსამდენი
ტრფობადაენისლაქ–ლაქი...
კლდეებსუხდებაჩანჩქერი,
ზღვასიალქნებისქათქათი...
როკენ–როლსქალიდავაჟი,
ბოლომდეთავდავიწყება...
დაბზრიალებულდარბაზში,
ბედისსანთლებიიწვება...
ზეციდანალმოდებული
მზეუდაბნოშივარდება,
ვიქნებიშენიერთგული
სანამსხვაშემიყვარდება!!!
სანამსხვამოვა, ძვირფასო,
ამჩემიგულისგამღები!!!
ანდა, რაუნდავინატრო,
ვითომედემისბაღები?
სულიუკუნეთსმიაპობს,
მეკილექსსტყვედავბარდები!!!

კლავიშებზეშენიხელი

შენიშავიროიალი,
კლავიშებზეშენიხელი,

შუათითზელალისთვალი,

დაბგერებისსავარცხელი...

პიუპიტრზეთეთრივარდი,

მეგობრებისნაჩუქარი,

სისხლისფერიკუთხეფარდის

დასიმღერასაკუთარი...

მღელვარებასთითქმისმალავ,

მაგრამ, აი, ბგერაწყდება...

შენრომდგახარროიალთან,

ყველაფერიმავიწყდება...

ამასთითქოსშენთვისამბობ,

თავსდახრიდააკორდსიღებ,

დაბგერებიცშორიახლო

შეასკდებაფანჯრებს, სივრცეს...

როიალთანმინდაგნახო,

რომარასდროსდამავიწყდე...

შენსგულშივზივარ

გითხრა, რომთითქოსდიდხანსგელოდი?

ალბათ, ადვილადიგრძნობსიცრუეს...

მედაჭრილივარსაქართველოთი,

შენკიშენსგულშიშემომიტყუე!

მეისევმლიერმიყვარსკლასიკა,

ვერგადავედიახალრელსებზე...

როგორცგადადისკლასშიკლასიდან

ბავშვიდამიდისარდადაგებზე...

სწორედასევარ, ვზივარშენსგულში

დაწითელკედლებსვათვალიერებ...

დამაგონდება, სულრაღაცგუშინ.

აქიყოდიდისიცარიელე!

ხომარმეშლება? ზურგისკედელი,

აი, აქოდნავგაბზარულია...

აქკიგლუვიდახელუხლებელი,

რალამაზია, რაზღაპრულია...

რატომარგჯერა? დედასვფიცავარ,

ვამბობსიმართლეს, როგორცწმინდანი...

შენსგულშივარდაჩემიგულიდან,

შენზედაწერილსტროფებსგიგზავნი!

ვიცი,იგრძნობდიჩემსგულისძგერას

როგორმიცემდათბილისითდაჭრილს,

ვითვიოლინოსნატიფიბგერა

დასულპირველიკოცნაინფანტის!!!

მახსოვსშენითვალები

მახსოვსშენითვალებიმანათებდასახეზე,

შენითეთრიმკლავები, მინაწერისარკეზე!

სიყვარულიპლიუსითდაპომადისტუჩები,

ძუძუსფერიმომწონდარაღაცგანსაკუთრებით!

იცი, მეცოდებოდა, ვისაცესარენახა,

წამშილილისკერტებიროგორგამოგესახა...

შენიჩუმისიცილი, ზიზილოზეკბენანი,

დაყველადანარჩენი, ვითჰამაკისრწევანი...

მახსოვსდავერვივიწყებ, თანდამყვებარატომღაც,

სულპირველიბგერები, თავისითრომწამოგცდა!

შემიყვარე, ძვირფასო, შემიყვარეძლიერად,

თუნდაცსულმთლადგაგიჟდე, მაინცგეპატიება!!!

რაღაცსულსხვაყოფილა, როგორცთავისგანწირვა,

თითქოსდამაპყრობინა, ცაშიზუდეარწივთა!

როგორმინდა, ძვირფასო, შენსთვალებშიჩაძირვა,

მომკლას, დამწვას, დამხრჩოს, შენიტრფობისწადილმა!

მოდი, მკლავიმომხვიე, შევაწებოთტუჩები...

მორჩა, ვერგადარჩები, ტყუილადმეურჩები!!!

რატომიზიდავ

არშემიძლია, ვერგავუძლებვიციცდუნებას,

თულექსისწერა, შენსნახვაზემომეგუნება.

არა, რადუნდალაპარაკი, ვერშეგიცანი,

თავზედამამხესიყვარულიყველაცისანი...

ანრამოგწერო, რამაცოფებს, ანრამაგიჟებს?

რატომიზიდავ, ჩემოკარგო, ანდამატისებრ?

ეშმაკმაუწყის, შენითავიდაშენიტანი,

იქნებთვალები, იქნებყელი, წელილერწამი...

არა, მემგონიყველაფერი, ერთადმაგიჟებს,

თუნდშენიკანისელვარებადასიფაქიზე!!!

აუ, რასვბოდავ, სადვაჭენებამუთენიას,

ანაქრამინდა, ამღრუბლებში, რადამრჩენია...

ჰოო, დავფრინავ, რაცშენგნახე, რადგაგეცინა?

კი, რახანიამთვარისდისკზედავიდებინა!

ამომძახიანჩამოდიო, მანდრასაკეთებ?

მეკიჩავძახი, ვერჩამოვალ, სატრფოსდავეძებ!

მგონიგიპოვე, შენცდაფრინავ, მგონიჩემსავით!

რალამაზიხარ, რასპეტაკისამოთხესავით!

მოდი, არგვინდაესტრფობანი, ესწამებანი,

შემომიგორდილოგინშიდამოვკლათვნებანი!

მე პოეზიის ყოველთვის მწამდა

ალბათჯობს, ნაღდად, რომმუზადგაჩნდე,

ანდა,არწივად, გაშლილიფრთებით...

რომბატონობდემიწაზეც, ცაზეც,

რომშენსხელთიყოსშენივებედი!

მეპოეზიისყოველთვისმწამდა,

დიახ, მემხოლოდლექსებითვცოცხლობ,

მკერდზემატყვიამემუზისდამღა,

არწივისფრთებიარამაქვსმხოლოდ!

მაგრამ,მე,ახლა,მართალიგითხრა,

სხვარამესვფიქრობ, სხვარამესვდარდობ,

მემოვდიოდიძალიანდიდხანს,

დამოვაღწიედღესზეცისტატნობს!

დაახლაროცამწვერვალზევდგავარ,

დავემზადებიმეასაფრენად,

თუჩავიჩეხო, დაუშვითფარდა,

მევკვდებისხვათაგადასარჩენად!

რალამაზიყოფილხარ

მომწონსშენიაურა,

შენითბილიანფასი,

ვიციგეუცნაურა

ესჩემიმუხამბაზი...

ვიციქარებსშეჩვეულს,

გიკვირსმზისელვარება,

ცასაცკიშურს, ძვირფასო,

შენიგამჭვირვალება!

რალამაზიყოფილხარ,

დილასავითკრიალა,

აუ, როგორმომინდა

შენიძუძუსფიალა!

ელვაზეცასანათებს,

მეხმამთვარეგაფლითა!

სიყვარულისბარათებს

თურმევინმიგზავნიდა!

ტანგო

რაზეფიქრობდი, ჩემოკარგო, ნეტა, ვიცოდე,

როცაამურისიყვარულისნექტარსგასმევდა?
ანდაროდემდეუნდაიყოასემინორზე,
განარამდენხანსუნდაგაგყვესესგატაცება...
შენცეკვავტანგოს? მოდიწელზემოგხვიოხელი,
მოდი, მომეკარარდარჩებიუკმაყოფილო...
როგორგიხდება, რომიცოდეესსამოსელი,
იცი, ტუჩებზედაგტყობიაესტკბილიღვინო...
ნუმიმზერასეგამომცდელად, გაგერღვამკერდი,
აბა, დამშვიდდი, ვერგავიგერაგემართება,
ჰო, გამოცურდი, როგორცტბაშიდაცურავსგედი,
ესსიყვარულმაიცისასეთავბრუსდახვევა!
ნუმიჭერხელებს, ნუმატკინეხალხიგვიყურებს,
ასემგონია, შენსვნებებზეტანგომარცხდება,
კარგიგეყოფა, ლამისტვინიგადამიბრუნე,
შენიმდენსმკოცნი, სიყვარულიშემოგაცვდება...

მე კი რატომღაც

ზამთარიმოდის, ფითრიალუბლებს,
დალეღვისხეებსუხვადდაბარდნის...
ცაკავკასიონსგადაალურჯებს,
ველებსდაფარავსთოვლისნაბადი...
მეკირატომღაცმთისკენვიწევდი,
მეკირატომღაცმზისსხივსვხატავდი,
თანაცისეთითავდავიწყებით,
როგორც გვწყურდება ხშირად შარბათი...

ნეტა, პირველადროდისმოთოვა,
როდისგაუჩნდაჩემსულსბზარები...
ანგაზაფხულმარადგამომტოვა,
ანზამთარსრატომარვებრალები...
დადავრჩიისევლექსისამარა,
ლოლუასავითგამოკიდული...
მზემთავივერსადვერშეაფარა,
მზესაცგასჩრიაყელშიყინული...
ანრააზრიაქვსსადმეგაქცევას,
სადაცმუდმივადმზედახვატია?
ქამრადშებმულიმაქვსცისარტყელა,
მკერდზექართულიცამახატია...
ვიციზამთარიკვლავარდამინდობს,
თუმცბოლოიმედსვებღაუჭები...
ყინვამკითავზეხელიაიღო,
შემოირბინაუცბადქუჩები...
ბუხარშიცქმუტავსღველფიჩამქრალი,
დამაღლისყეფაისმისღამეში...
იქნებესააბოლოზამთარი,
ბოლოკოცნადაბოლოალერსი...

შემოდგომა

შენძალასიკრებ, შენძალასიკრებ,
იქნებპირიქით, ბედსანებდები?
მთებიგულმკერდზემოიხვევსნისლებს,

დაისევცისკენგასწევენმთები...

შემოდგომაა, სიცივეჯანღით,

ბურუსით, სევდითჩვენსკენმოიწევს...

შრიალებსქარი, ანქარსრადაღლის,

ისფრათაგაშლილიმოაპობსსივრცეს!

შრიალებსქარი, შრიალებსქარი,

დათითქოსგარეთგაღწევასითხოვს,

შემოდგომაკი, დაღლილიქალი,

გაშიშვლებულიდაეძებსსითბოს!

ზამთარიყველასდუელშიიწვევს,

ისშემოდგომასარაფრადაგდებს...

მოდის,აბიჯებსმთებსადანისლებს,

იცის,რომმაინცბეჭებზედასდებს!

თუმც,შემოდგომაგაანჩხლებული,

ასეადვილადარდანებდება,

ყველასგვინახავსმისიფერხული,

ქარშიფოთლებირომაცეკვდება!!!

შემოდგომაა, ცრის, ჟინჟლავს, ცივა,

ესერთიწელიცწარსულსბარდება...

მოვაზამთარი, მოიტანსყინვას

დაგაზაფხულიშეუყვარდება!!!

...

აღარმეღირსა, აღარმეღირსა,

შენიტუჩებიბროწეულისა,

თუსხვაფერიაქვს, თუნდაცმელნისა,
გაგწითლებიაიქნებკოცნისგან?!
ნეტა, იცოდე, როგორმიყვარხარ,
რომბროწეულისყვავილსმაგონებ,
შენზელამაზი, მითხარ, ვინამყავს?
ვერხედავ, ლამისმაიადონებ!!!

მემახსოვს

რადმიყურებენშენითვალები,
ანჩემგანპასუხსრატომელიან?
ვართევზიხმელზენაფართხალები,
ტანისევდისგანდამწინწკლებია...
ვიცი,არუნდაავყვეამჭორებს,
ამოვიწოდოუნდაკვლავხმალი...
მეყველაფერიდავდესასწორზე,
რაცკიგამაჩნდაცოდვადაბრალი...
მემახსოვსმქონდაჩემიქვეყანა,
დამსხმოიარემედგავაზები...
დაბაღშიხეხილსრომგაეხარა,
ვსხლავდი, ვრწყავდიდავალამაზებდი...
იქნებ,სხვამიწაუნდამეძებნა,
ანმტრისთვისკარიუნდაგამეღო?
მაგრამშენგახდიჩემილეგენდა,
დაამიჯანყემთელისამეფო!
ძველიაჩემილექსისმაჭარი?

ძველიამაგრამსხვაზეტკბილია...

მასზეცამჩუქნის,მე,ლოცვასავით...

შენ? შენღმერთისაარგეშინია?

მირზაგელოვანს!

თუკაციხარ, მითხარ, მირზა,
როცატყვიახვდებაპოეტს,
რასხედავდისიკვდილისჟამს,
ცასთუწითელყაყაჩოებს?
იორს, თბილისსთუმთაწმინდას,
თუქერათმას, წმინდადდაწნულს?
იქნებკალმახსარაგვიდან
ამომხტარსდაცისკენწასულს!
ეხ, რავუთხრასიკვდილს,თორემ,
შენსაფლავშირასგასძლებდი...
აგონდები,ვიცი,ტოლებს,
დაეგშენილაფშაცხენი,
მგონიურტყამსახლაცტორებს!

როგორუნდაგამეცან

აღარცრამეიმედი,
აღარცძველიწერილი...
შუაღამითსხვებისგან

ჩუმადგადაწერილი...

ისემეფიცებოდი,

როგორუნდაგამეცან,

თურმესხვასთანტკბებოდი,

უნაბავდითვალებსა...

ნუთუყველაშენაგგავს,

ყველაშენნაირია?

ნუთუმთელისამყარო

ერთადგადაირია...

გულიგულსარდაეძებს,

კაციკაცსვერენდობა,

სულსიცრუებაგეზე,

დაარცერთიშენდობა!!!

მთელსხეულზემეტყობა

შენინატერფალები,

სულიაღარგენდობა,

სულინაგრიგალები...

რაბავშვურადმოვტყუვდი,

რაუნიჭოდგავები,

რადმეგონეთეთნულდი,

სუნთქვამიუკარები...

აღარცგრამიღირსება,

აღარცფიცისნასახი...

მეცნიღაბიმჭირდება,

სხვაჯურისდასხვასახის...

ანრაუნდამოგთხოვო

შობილსკაცისნეკნიდან,

ვაშლშისამოთხისგამცვლელს

კაციროგორშეგცვლიდა...

აღარაფერსგპირდები

კარიმიმილეწია...

ალბათასეცაჯობებს

შენთვისუკეთესია...

მუხამბაზი

ტკბობა, ისევღალატი,

ისევღამეთრობისა...

ბოტიჩელისნახატი,

ღვინობადაგონისა...

ჩაიხვიაამლექსმა

ნაწნავებიშროშანის,

კოცნამუმხურვალესმა

დამავიწყადრო–ჟამი...

შენსკენმოვიჩქაროდი,

ანრაგასაკვირია,

აკრძალულინაყოფი,

ასჯერუფროტკბილია...

ორლოყაზემაცხია

შენიფერ–უმარილი...

თმებიდაგივარცხნია

როგორცთათრისმწვანილი...

ერთიკოცნაცმაჩუქე,

ერთინაზიღიმილი,

ერთიცგამოაშუქე,

ძუძუსკერტიყირიმი.

აბა, რატომვჩქარობდი,

შენსკენასეუწყალოდ,

ერთღამეშიდავობლდი,

დავრჩიისევუქალოდ!

მიყვარსძველილექსების

სიმწიფედალაზათი,

ვიციმაინცშევცდები,

არამცდებაღალატი...

დაგიკოცნეღაწვები,

დაგიკოცნელოყანი,

თვალნიმოტრფიალენი

ტუჩნიყაყაჩოსანი...

…

ჩემსფერდობზეყაყაჩოებს

მიწააუალებია,

ნუშიმაწვდისთოთორტოებს,

თავისნუშისთვალებიანს,

დილაჩუმადმორიჟრაჟობს,

სხივებსაფრქვევსლალებიანს,

ნაკადულიმოგიჟმაჟობს,

ღამესგაუზრაზებია...

ბაღშივარდიკოკობვარდობს,

ტანიაუვარდებია...

...

ვერშევაჩერემკერდითარაგვი,

თუმცაგზამაინცგადავუღობე,

მთებსეხლებოდამისიღაღადი,

მწიფექალივითგავსოდაუბე...

შუბლზეღონივრადმირტყამდატალღა,

მექაჩებოდა, ძალასმაცლიდა!

დამივიწევდისულმაღლა–მაღლა,

სადაცმწვერვალიღრუბელსვარცხნიდა...

შენვერგადარეცხ, ჩემოარაგვო,

ტყუილადიწევ, ქვემოთრაგინდა...

ქვემოთცოდვათაღმერთითამადობს,

წამო, დავხედოთმიწასმაღლიდან...

რატომხვდებიანპოეტებიურჩხულთახელში?

რატომხვდებიანპოეტებიურჩხულთახელში?

მეცრახანიაამკითხვაზეპასუხებსვეძებ!

ჰო, დავაბიჯებ, რახანია, ლექსიდანლექსში,

სადაცვისაღარგადავყრივარ, კახპებსთუღმერთებს!

მეყველასვაძლევამშეკითხვას, ყველას,ვინცმხვდება,

დამიღიმიანამკითხვაზეთითქმისყველანი;

არადა, როგორარშემაკრთოსპოეტთახვედრმა,

სამშობლოსგარეთრადდაფრინავსმათიმერანი?

ჰო, პოეტებისხვედრი,მართლაც,უმძიმესია,

ყორანირაა, ურჩხულებიჰკლავენპოეტებს,

თუმც,ყველამვიცით,მათისულიუთეთრესია,

რომუსხეულოდდაფარფატებსსულილექსებზე...

რადვარდებიანპოეტებიურჩხულთახელში?

სწორედიმიტომ, რომპოეტებსსძულთურჩხულები!!!

დაყოველპოეტს, ყოველპოეტს, ბრძენსათუშეშლილს,

უკანდასდევენგამუდმებითმათიმკვლელები!

დათუყოველთვისთვითმკვლელობასარქმევენამას,

არდაიჯეროთ, ტყუილია, ესხომბლეფია!

პოეტებსშხამითუზავებენსაზრდოსდაწამალს,

შხამივერმოკლავს? მაშინტყვიასგულშიესვრიან!!!

ცეკვა

არავითარიწყურვილიცეკვის

მეარმქონიაშენთანყოფნისას,

თუმცამეშენიმშვენივრადმესმის,

რომმარტოობამაგრადმოგწყინდა...

ჰოდა, მოდიდაჩავკიდოთხელი,

ვითომრითავართსხვებზენაკლები,

მოდი, დავანთოთისეთიცეცხლი,

რომვარვარებდნენჩვენიღაწვები.

ვიცი, რომმაგრადგიყვარსბზრიალი,

როცამუსიკისრიტმიჩქარდება,

ცეკვისასყველალამაზიარი,

ცეკვისასყველაქალიქალდება!

მოდი, ჯერდროგვაქვს,

დროარისქვეყნის,

ასე, ერთხელაცშემობზრიალდი,

ისელამაზად, ისემარტივად,

რომსხვებსშეშურდეთჩვენიგრიალი!

არშეგეშინდეს, აბაწავიდა,

მეშენიტანიუკვემეკავა,

ასე, კარგია, ვითომზვავიხარ,

მთიდანმომწყდარიწასალეკავად...

რალამაზია, ხედავცხოვრება,

რამშვენიერი, რაბედნიერი,

ესღამემუდამგვემახსოვრება,

როგორცოცნებისდასალიერი...

მართლაცკარგია, დამაყრდნეხელი,

მე, მემიყურეთვალებში, ასე!

ესმოკლეკაბაშენისეგშვენის,

ესბროლისმკერდიშენისეგავსებს...

იცი, ვერავინ, დღესშენვერავინ,

ნაღდადვერავინვერშეგედრება!

შენისეცეკვავ, რომშემიყვარდი,

შენიმუხლებიმუხლზემეხლება...

ოჰ, გაიკვირვე, არიყოასე?

ცეკვადამთავრდა, დიდიმადლობა,

სიმღერაიყოკაზანოვაზე,

მაგრამქართულიიყოგანწყობა!

იკარგება

იკარგება, იკარგება,

ყველაფერიმიდის,

იკარგებასიყვარული

მედაშენრომვქმნიდით,

სიტყვებსთაფლშივაზავებდით,

ოსტატივითვთლიდით,

მიცქეროდიდათვალები

გაგირბოდარიდით...

ისკირასაცარველოდით,

არველოდითასე...

დამტვერილიგრძნობაიყო,

უღიმღამოგზაზე...

თითსნუმიშვერ, მეარმიდევს

ამნაღველშიბრალი,

ესდროარისუგემური,

უჟამური, მწყრალი...

ალბათგახსოვს, შენსოვალზე,

რომვაფრენდიერთდროს,

როგორმინდა, რომიმწამის

დაბრუნებაშევძლო,

როგორმინდაშენიხელი

ისევმედოსმკერდზე,

ისევისევფიქრდებოდეთ

ერთმანეთისზედზე...

ისევისეგიკრეფავდე

ცისვარსკვლავებსღამით,

ისევისე, ისევისე,

ვიყოშენითმთვრალი...

ახლახელზემისვენია

გარდაცვლილიმთვარე,

შენიყელიშიშველია,

შენირისხვამწარე...

ეგცრემლებიშენიმკერდის

ყვავილებსრომრწყავენ,

არცმაწუხებს, არცმაშფოთებს,

ჰოდა, აღვარღვარე!

არ მოხვალ?

მესმისერთიდღელოდინი,

ორიანსამითუნდაც,

მაგრამერთითვეანწელი?

ხომდავხურდავდისულმთლად...

არმოხვალ? გულსგავიქვავებ,

ხავსიანლოდადვაქცევ,

მითხართუგადამიყვარე,

თუვეღარიტანკაცებს...

რავქნა, არმიყვარსლოდინი,

ანრასველოდო, მითხარ,

თვალებსვაცეცებორბივით.

გავხდიქალებისრისხვა!

რისმოლოდინი, რამოცდა,

რასელოდები, ნეტა,

თუერთისიტყვაწამომცდა,

არისჯგლეთადაწყვეტა!

საიდანაღარმორბიან,

პარიზიათურომი,

რისმოლოდინი, მოგცლია,

ცხოვრებაგახლავსომი!

ჰო, ვერაფერიგავიგე,

დღესვინღადადისკენტად!

გულიქვაცროა, მაშინაც

სიყვარულითაფეთქავს!!!

შენიმუზა

ალბათშენსმუზასრამესენისჭირს,

რაღაცმძიმედაუკურნებელი...

როგორმოიცლისაბალექსისთვის

თუამდენიაქვსსაფიქრებელი...

ნეტა, ვინ, როდისშეაჭრაფრთები,

ანოკეანემსადგამორიყა,

იქნებუფალივერცაღსდგამკვდრეთით,

დაყველაფერიიყოლირიკა!

რადგასჩენიაშენსმუზასცრემლი,

თუპოეზიაასებატონობს?

თუშეუძლიაშენიდაჩემი

გულებიერთადდაიმარტოვოს!

მოწყდებახიდანსევდისფოთოლი,

დაწყდებამისისიცოცხლისწყარო...

დაკვდებამუზაც, როგორცობოლი,

როგორცობოლიდაუსახლკარო.

სადააა ხსნა

არვიცი, რატომ, როგორანრისთვის,

სადაახსნადასადჯოჯოხეთი,

თუდავიბადეთსიყვარულისთვის,

რატომვისჯებითბოროტებისთვის?

სულუფსკრულიაჩვენიცხოვრება,

სულხტომა–ხტომითუნდაგვატაროს...

ჰოპლასიტყვიდამიწამოწყდება,

ხახასდააღებსსულსხვასამყარო!

დაისევ, ალბათ, როგორცყოველთვის,

მთებიმხრებსჩუმადშემოინისლავს...

დავფიქრობ, ნაღდად, როგორცპოეტი,

მიწაციცლებახშირადსისხლისგან...

ჯერ გაზაფხული შორსაა

ჯერრადროსგაზაფხულია,
ჯერზამთარიცარდამდგარა,
ბუნებათავგასულია,
ჰყავსუამრავიამალა...
მწერი, მხეცითუფრინველი
მისკანონსემორჩილება,
თუნდაცარაგვისპირები
ჯერროდისაბიბინდება...
კი, გაზაფხულიკარგია,
უხდებამორთვა–მოკაზმვა,
აკეთებსრაცასწადია,
ვერვინაღკვეცავსმონაზვნად...
შენგიყვარსატმისყვავილი?
ყლორტებზემწვანეკვირტები?
მზისსხივითამოტანილი,
როგორცბავშვებისთითები...
ჯერგაზაფხულიშორსაა,
ჯერზამთარსუნდაგავუძლოთ,
თუყვავილებილოცვაა,
ვერგავძლებმეუყვავილოდ...
ვიციტყუილადმპირდები,
ატმისრტოებისმოტანას,
არადა, როგორმჭირდები
დარასაოცრადშორსახარ!

სულმალედაგუზებული

ლექსივარდისფრადიფეთქებს,

იყავიჩემიერთგული,

მერეწადიდაიცელქე!

მაიკოს, სიყვარულით! დარჩიას!

ვინრასმიაღწევს, მითხარ, წინასწარ,

ვინგამოიცნობს,ანრასგაუგებს?

იცი, რამდენმამითხრა,მიყვარხარ,

რამდენსვისმენდიამაზდაუზდებს...

მაგრამ, მაიკო, ისთეთრიგრძნობა,

რომელიცშენგანდამბადებია,

მშვენიერიავითთანაგრძნობა

ანუღვთიურიიმპულსებია...

ვიცი,შორსახარ, ვიციხანდისხან,

რომგენატრებაშენიქვეყანა...

დამასზეცუდირომცზევრჯერგითხრან,

არგემეტებაგასათელავად...

ამჩემსგადამწვარეზო–მამულში,

იცი, რამდენიმაყვალიხაროზს ?

რასიზამ, ამდროსვერგადავურჩი,

დაარცრასველი,მე,სამწუხაროდ...

მაგრამ,შენ,გულიარგაიტეხო,

ესმიწაისედაპატავდა,

ცაგაიხსნებაჩვენსსასიკეთოდ

დადასრულდებადავიდარაბა...

დარაცარუნდამოხდესამჯერად,

მადლობამინდაგითხრაწინასწარ,

რადგანხარ, ვიცი, ციცინათელა,

რომელმაცერთხელგზაგამინათა...

მეაქვიყავი

მეაღარმინდაარაფერიგარდასიკვდილის,

მეაღარმინდაარაფერიგარდასამარხის...

ჰო, ყველაფერიარისუკვეგადაწყვეტილი,

მხოლოდსულრაღაცწამებიაგადასალახი...

დადაესმებაამყველაფერსმყარიწერტილი...

ვითომსიცოცხლითტკბობასადალაზღანდარობას,

დაიმახსოვრე, ჩემოკარგო, ესგაკვეთილი,

მეაქვიყავი, ვცხოვრობდიდაარმიხაროდა.

მეაქვიყავი, სადაციყვნენმილიარდები,

ალბათ,ჩემსავითმილიარდიკიდევსხვამოვა,

იყვავილებენ,ისევ,შენთვის,ბაღშივარდები,

თუმცასიკვდილიკვლავიქნებაგარდუვალობა...

ვხედავბაგეზეშეგეყინა,უცებ,ღიმილი,

ოჰო, რანახეს, არა, ვითომ, შენმათვალებმა...

მეკი, ძვირფასო, აღარმინდაესგაცვეთილი,

ამუსასრულომოლოდინშიჩაზიარება...

მეწავალ, აქკიწუთი–წუთებსგადაებმება,

ჩემგამო,სადღაც, ვიცი, ცოტასდამწუხრდებიან...

ესმწუხარება, ალბათ, ოდნავ,შენცშეგეხება,

აბა, სხვარავთქვა, ალბათესეცჩემიბედია...

იქნებვიღაცასმოსწონსკიდეც, ისრაცაქხდება,

იქნებტკბებიან, უყვართკოცნა, იქნებხარობენ,

მეკი, რატომღაც, მომდებიადღესმრისხანება,

მეკი, რატომღაც, დღესღმერთებიაღარმწყალობენ...

ჰოდა, ძვირფასო, მიჩუქნია, ისრაცაქხდება,

ესტკბილისექსი, ესმხურვალეამოკვნესები,

მეკივერასდროსვეღარმნახავ, მივალ, თავდება,

ჩემირომანი, ჩემიპროზა, ჩემილექსები...

ხეებსთავებიდაუხრიათ, შემოსძარცვიათ,

ყველაფოთოლი, თითქოსსევდაგამიზიარეს,

მეაქვიყავი, მეცვცხოვრობდი, მეცმინატრია,

ჰოდა, დღესვკვდები, შენკისხვებიაღიზიანე!!!

ვარეშმაკებისსამიზნე

ბაღშიწვიმებმაიმატა,

ხეზეთრთის, ღელავსფოთოლი,

ამშემოდგომამწინასწარ,

მიწასდაუწყოკონტროლი.

დილანისლებითიწყება,

მოიპარებასიცივე,

მეკირაღმერთიმიწყრება,

თავიდანვერმოგიცილე!

ეშმამგამიღოკარები,

მოდის, ზარსმოაჟღარუნებს,

ჯოჯოხეთსნაზიარები

ჩემსევდას, როგორგაუგებს...

ოცნებასხელიჩავჭიდე,

იქნებშენამდეგამომყვეს,

ვარეშმაკებისსამიზნე,

ვცდილობ, რომტყვიაარმომხვდეს...

ცრის, ჟინჟლავს, შემოდგომაა,

თავიაიშვესნისლებმა,

შვინდსზღმარტლიშეჰყვარებია,

მაგრამალუჩასმიჰყვება...

დაისები როცა დგება

როგორმიყვარსაისები,

სასთუმალთანშენიმკლავი,

დაღიმილიმაისებრი,

საყვარელი, საოცარი...

ესღიმილიდამდევსყველგან,

ყველგან, ყველგანმახსენდება,

დავპოულობმასშიშვებას,

დაისებიროცადგება!

როცადამჭკნარფოთლებსქარი,

აშრიალებს, ანავარდებს,

შემოდგომაყალყზემდგარი,

როცააფლეთსკაზებსზაღებს...

მიყვარს, მიყვარსაისები,

დაისებთანშედარებით,

შენიმუმუვარდისებრი,

ხორბლისკანისელვარებით...

როგორმომწონს, როგორმიყვარს,

ღიმილითრომგეღვიძება,

მსურსგაგრძელდესდიდხანს, დიდხანს,

შენისულისესთვისება...

ჩვენსსაწოლთანიძინებდნენ,

ჩუმად, უხმოდდაისები,

როგორცჩვილიდედისმკერდზე,

როგორცმთვარერკალისებრი...

ტარიელი ვარ

კვლავვემზადებიშენსგრნობებშისამოგზაუროდ,

კალამსვიღებდა, ალბათ, ოდნავპოეტსაცვგავარ,

მაგრამწინასწარ, მინდამაინცგაგესაუბრო,

სანამპარნასისუკანასკნელმწვერვალზეავალ!

მართალიგითხრა, შენზეფიქრიისედამჩემდა,

რომუკვე, ალბათ, შენსგარეშეარშემიძლია...

შენკი, ხომვიცი, ჩემისულისგადასარჩენად,

არცერთიწამით, ალბათ, ჩემზეარცგიფიქრია.

თუარასნიშნავსზედისწერარატომგვახვედრებს,

ანრატომწერდარუსთაველივეფხისტყაოსანს...

ასემგონიაგემშივართდაზღვაშეგვახვედრებს,

იმმეკობრეებს, ვისაცჩვენიწამებაუნდათ!

ამიერიდანამიღიამეშენზეხელი,

ტარიელივარ, სიყვარულშიკარგსარასველი!!!

რაღაცპეტეფისეული...

ესქალიჩემიდაარის,

ჩემისისხლიდახორცი,

ესქალიჩემიდედაა,

ათენებსჩემზელოცვით!

შრომობსდარშიდაავდარში,

უთენიაზედგება,

ცეცხლიარჩაქრესღადარში,

არუღალატოსფრთებმა...

ესქალიჩემიცოლია,

ჩემთვისმთელიდღეწვალობს,

დარდებიშემოსწოლია,

ჩემსგადარჩენასლამობს!!!

მეგულშიქვაუნდამედოს,

ანქვაზესალირამე,

რომამყველაფერსგავუძლო,

რომგავათენოღამე!

პირმოკუმულმავუმზირო,

როგორაწვალობსდედა,

როგორაშრომობსჩემიდა,

ოჯახსროგორაკვებავს!!!

დაშევაგროვოესქვები,

გულშიზვავადრომგორავს,

ღამექარიშხლებსვეხლები,

დღისითცხოვრებამტორავს;

თავისუფლებისმერცხლები,

გაუჟლეტიადრო–ჟამს!!!

დაოდადედავ, თქვენცხვდებით,

არგავჩენილვართმონად!

ესმრისხანებისმტევნები,

გადაიქცევაომად,

ჩვენსიკვდილსერთადშევხვდებით,

ტირანსაიტანსძრწოლა!!!

დაგვიანებულისონეტი

რადგადმოკიდე, ზედჩემსგულზეესბეწვისხიდი,

როცაარველი. აღარველისულაღარაფერს,

თანთავხედობასმიჩვეულმაცდავკარგერიდი,

დაზეციდანაცრახანიაველიგანაჩენს!

ვერდავიცავიათიმცნებარადგანვერაფრით,

არმომიპარავს, არმომიკლავს, მძაგდასიცრუე,

თუმცაცოდვებშიჩაფლულივარ,მაინც,ყელამდის,

შენკიშენსგულშიესცოდვილიშემომიტყუე...

მეგასაცემიაღარდამრჩააღარაფერი,

გაძარცვულივარ, როგორცღამეშემოდგომისა,

რასწაიკითხავამთვალებში, რატომჩამცქერი,

შიგნამსხვრევებითუღადარჩაკატასტროფისა!

საკუთარმიწასფეხსვაბიჯებ, ვითუცხოელი,

არა, არგირჩევ,გააღვიძოჩემშიცხოველი!!!

ირონია... ბედისაც, ალბათ...

მაგღიმილშიიმდენიაირონია,

რომმერჩია, სულაცარგაგეღიმა,

შენითავირაადვილადმიპოვია,

დაკარგვაკი, რათქმაუნდა, მეწყინა.

ვერჩამწვდარვარ, რითმოიგესშენიგული,

იმათ, ვისაცსიყვარულსასთავაზობ,

როგორცქრისტესხვებისნაცვლადწამებული,

შენცმეჯვარზეგამაკარი, ლამაზო!

ბედისგარდაარაფერიგამაჩნია,

ბედიიყოჩემიყოფისმეგზური,

ყველაფერი, ალბათ, მართლაცთამაშია,

თამაშიააქგათამაშებული...

შენსღიმილშინუჩააქსოვირონიას,

მეარავარმაგღიმილისამტანი,

კარგადიცი, არაფერიმითხოვია,

არაფერი, არაფერიამგვარი...

რავქნა, წავალ, იქნებსხვასთანგამიმართლოს,

თუმც,არმინდაღობე–ყორესმოვედო,

შენკი, ვიცი, ესამბები, ალბათ, გართობს...

დადამცინიმერომვმიეთ–მოეთობ...

მე ვწერ

მევწერთქვენთვის, მხოლოდთქვენთვის.
ვისაცჩემილექსიგიყვართ,
მეარავწერშედეგისთვის,
არასოდესარცერთსიტყვას!
მეარავწერმათთვისვისაც
არაღელვებსჩემილექსი,
დაარცმინდაარავისგან,
ყალბიქება, ყალბიტესტი!!!
მელექსებსვწერგასაცემად,
თუკირამეგამაჩნია,
ესარარისგატაცება,
არცსიტყვებისთამაშია!
ესზღვაარისშეკუმშული,
კალმისწვერზედატეული,
დაგადმოდისროცაგული,
სკდებაკედელგანგრეული!
მევწერთქვენთვის, მხოლოდთქვენთვის.
ვისაცჩემილექსიგიყვართ,
მეარავწერშედეგისთვის,
არასოდეს,არცერთსიტყვას!!!

მარიამგიორგობიანს… მისალოცი

გაგვიხარდა, გუშინ,როცა,

დაგვპატიჟიჟეთშარაგულში,

გენაცვალეთსიყვარულში,

გენაცვალეთკაკალგულში.

რაკარგია, როცაქალი

სწორედმაშინიბადება,

როცაკაციღვინისგარდა

სხვასარაფერსინატრებდა...

სუფრაცთავსრომიწონებდა,

ჯამ–ჭურჭელითშარაგულით,

კოტეხურიღვინოჩადგეს,

ჩვენებურიჩაქაფული...

მართალია, სულარავართ,

ამპურმარილსდანატრული,

რადგან, ხშირადდღეცარგავა,

რომარავსვათვახტანგური...

მაინცკარგირამეიყო,

მაინცდატკბაყველასგული...

შენვარდებითგაგახარეს,

ჩვენგვსტუმრობდაშარაგული.

ხინკალსორთქლიასდიოდა,

მწვადი, ყველი, შოთისპური,

მოკლედთავზეაგვდიოდა,

შემოდგომისჭირნახული;

მომავალწელსისევმანდვართ,

შენსსუფრაზედახატულიიიიი!!!

ანირაჭველიშვილს! ჩემგანსახსოვრად...

ლექსსკივწერ, მაგრამ,მისკდებაგული,

არგაიფიქრორამეისეთი...

როგორგიხდებაესგაზაფხული

ატმისყვავილისსიფაქიზეთი!!!

შენ,სიყვარული, როგორცტალღები,

მოგხეთქებიაგულზეველურად,

შენშეგიძლიასილამაზეთი,

დაიპყრომიწაშენსუნებურად!!!

შენშიისძალაზევრადმეტია,

ვიდრეშენხელაგოგოსსჭირდება,

ესჩემილექსიცერთიწვეთია,

შენთვისზეცაშიასაფრინებლად!

მაგრამარვიცი, მართლაც,არვიცი,

სად, რომელმხარესგადაფრინდები...

გატეხილიმაქვსმკერდთანლავიწი

დასილამაზისზღვაშივიხრჩვები!!!

გაზაფხულსროგორდავუცდი...

შენითვარგადავსებული,

არადა, თავგზაამებნა,

ვინგყავდაჩემზეერთგული,

გულსსხვავინგიფართხალებდა...

მოიხსენთოვლისსაფარი,

ნუჰგავხარყინვისლოლუას,

მიმღერეზამთრისზღაპარი,

ზღაპრებსკეთილიბოლოაქვს...

ვარშენისეტყვითდამზრალი,

ჰოდა, ნურცმკითხავ, როგორვარ...

თოვლსხრაშა–ხრუშიგაუდის,

ყინვასთითებიაძრება,

გაზაფხულსროგორდავუცდი,

იქამდესულიცგამძვრება!

გახსენება

არვიცი,ასერადმაგონებწარსულსიყვარულს,

როცავნებანიჩამცხრალიადაცრემლიმშრალი...

როცაფრთაგაშლილსაღარვგავარაღარციკარუსს,

დაბედმაცუკვეამიწონაცოდვადაბრალი...

დახურულიაგული, როგორცქალწულისბაგე,

როცასხელიუარყოფისრისხვითევსება;

მეშენთანომიერთხელუკვემწარედწავაგე,

დადამყრანტალებსთავზეყვავი – არშეგერგებას!

ბედისნაფლეთებსიროწიითდავცქერმაღლიდან,

ბედნიერებას, რახანია, მესხვაგანვეძებ...

ახლა,რომცმითხრა – შენივარო, აბარადმინდა,

აბა, რადმინდასიყვარულიოციწლისშემდეგ!?

ხსოვნისფსკერიდან...

მითხარირამე, იმზავშვობის, იმსიხარულის,
ჩვენრომოდესღაცგვავსებდადასოფლებშიდაგვრჩა...
ციკნისკიკინი, ძაღლისყეფა, წვიმისხმაური,
უზრუნველობისუდარდელიბავშვურიგანცდა...
მითხარირამე, პირველმზერის, პირველშეკრთომის,
სოფლისორღობისტალახიანბილიკზედილას,
მითხარირამე, პირველკოცნისმძაფრიშეგრძნობის,
იმშეკივლების, ქალსრომღმერთიუგზავნისციდან!
მითხარირამე, სოფლისზვრების, სოფლისბაღჩების,
ფრინველთაგუნდებსრომაფრთხობდათოფისგასროლა!
მითხარირამე, ბატკნის, გოჭის, კვიცისგაჩენით,
ჩვენსთვალწინროგორჩაირბინაჩვენმაბავშვობამ!
მითხარირამე, რაცოდესღაცასეგვიყვარდა,
მაყვლისბარდები, ზღმარტლი, თხილი, შვინდი, ატამი...
იმსიყვარულის, იმსიტკბოსი, იმდიდმიზანთა,
თანდათანობითრასაცგზა–გზამიმოვფანტავდით...
მითხარირამე, სიყვარულო, ნუთუდამთავრდა,
რაციმგანცდებთან, იმსოფლებთანგვაკავშირებდა?
თუყოველივეგადალეკახსოვნისმათრახმა,
მითხარირამე, თუნდ,იმედი, თუნდ,დაპირება!!!

თუპოზაა, პოზაიყოს!

ყურიდაუგდე, დემონებიროგორმღერიან,

სიმღერისმერეესსოფელიმინდადავტოვო...

სადაცმივდივარისსოფელიოქროსფერია,

იქმხოლოდერთი,ბოროტებისღმერთიბატონობს!

შენ,ალბათ,მეტყვი, რომაქარისჩემიადგილი,

რომსინათლისთვის, სიკეთისთვისვარგაჩენილი...

რომსიყალბეადაპოზააჩემიწადილი,

დავარუბრალოდპესიმიზმშიგადაჩეხილი...

არარსებობენდემონები, რისდემონები,

რომთვითონღმერთისარსებობაცკისათუოა,

რომყველაფერი, ყველაფერიარისჭორები,

რომესტაძრებიცჭორიკანთასასაუბროა...

დაალბათფიქრობ, გეთანხმები, არა, ჭირიმე,

დღესმეშხამითდაბოროტებითვარგაჟღენთილი,

დათუნდაცწუთიმილიარდზემეტადმიღირდეს,

აქმინდადავსვასაბოლოოდჩემიწერტილი!

ჰო, დემონებთან, დემონებთან, თქვენთანრამინდა,

ბოროტებისგანბოროტებარასგაუყვია?

ჰო, მძულსმტრედებიდაყორნებიშემყვარებია,

მთელისიმძაფრითბოროტებაჩამიბღუჯია!

ვიცი, ბევრს, ალბათ, ირონიითჩაეღიმება,

რომკვლავვახურებ, მედუქნებისსუსტიპოეტი!

ესასპარეზიმათიიყოს, არამჭირდება,

მეკიმივფრინავ, მსურსდავიპყროუსაზღვროეთი!

სიზმარი... (აი, თემა!)

იცი, გნახესიზმარში,
ეშმასმკლავზეეწვინე,
ჰოდა, ღმერთისწინაშე
მსურდაგადამერჩინე!
გითხარ, რაგემართება,
ვისუწვებიმკლავებში,
მომეხელი, აქედან,
გავალთრაღაცწამებში...
ყველგანეშმაკებია,
მიპასუხეგულცივად,
ეშმასცისფერრქებიანს,
ფულსაცლიდიმუცლიდან!
გითხარ: ფულირადგინდა,
ამქაჯებისმხარეში...
ისკითმასგივარცხნიდა
დაგიმზერდათვალებში...
შენკითითქოსჩემჯიბრზე,
რქებზეეფერებოდი,
მითხარ: მინდაშეგზიზღდე,
აქმაგიტომგელოდი!
ეშმამთვალიჩამიკრა,
ძუძუსკერტზეგკოცნიდა,
ძუძუგქონდავარდისა
დაისძუძუმოგწყვიტა!
მერეყლორტითკბილებში

ჩაიდოდალოღნიდა,

მერეიმადგილებში

სადაცხელიმოგკიდა,

თმებიამოგივიდა

დაიმთმებსაგკორტნიდა...

გამეღვიძა, წამოვჯექ,

ირგვლივმიმოვიხედე,

მომეჩვენა, რომისევ

ეშმაკებიმიბღვერდნენ!

ღამეიყოჯერისევ,

ცაზემთვარესეძინა,

ისრაცმომიმიზეზე,

ნუთუ, მართლაგეწყინა?

ეთერქორბუდიანს...

მევანათებდი, ჰო, იყოდრო, როცავიწვოდი,

როცაბავშვობამომყვებოდაბოლოწუთამდე...

როცასაუბარსპიანინოსენითვიწყებდი,

ჰო, ვიწვებოდი,უკანასკნელამოსუნთქვამდე...

ახლაჭაღარაგარევიაჩემდინჯსაუბარს,

რაღაცსხვადრამით, სხვატრაგიზმითსუნთქავსფრაზები...

რადგანმომბეზრდაუნაყოფოესფლირტაობა,

დაშენც, ძვირფასო, ისეაღარმელამაზები...

ვიცი, რომგიყვარსაკორდები, მკრთალადმეტყველი...

ჰოდა, აიღე, ეგებსულიგამიხალისო,

მაგრამდაკვრამდე, ჩემოკარგო, ერთსგეხვეწები,

თუვეღარგნახავ, არასოდესმომინაკლისო...

შენითითები, თეთრკლავიშებსფრთხილადეხება,

დაძლიერდება, ძლიერდებამძაფრადფინალი...

გზადქარიშხლებისხვაქარიშხლებსმკერდზეეხლება,

დაიხლიჩებაზეცისფონზეთეთრიმყინვარი...................

მოდი, დამენახვე!

რაასიყვარული, რაასილამაზე?

რააყოველივეერთად?

მოდი, მომენატრე, მომიფიანდაზე,

მინდა, ისევმინდა,შენთან...

მოხვალ, შემომაფრქვევ,

თვალებსულამაზესს,

მკლავებსმომანათებთეთრად...

გასკდაბროწეულისალისფერიბაგე,

ზეცასგადახადაღმერთმა...

მოდი, ჩემოტკბილო, მოდიდამენახვე,

მათრობსესძვირფასიწამი,

მოდი, მომენატრაშენითოთოსახე,

შემიხორბლისფერიკანი...

მოდი, მომენატრაშენიმშვიდისუნთქვა,

შენიწვიმასავითთმები,

მოდი, უშენობამიჭირს, რათქმაუნდა,

მიკვირს, როგორვერახვდები...

ასეთირაშევცოდე?

ერთიქალიგიყვარდესდა
მასაცგეცილებოდნენ,
დავალ, ვფიქრობ, მართლაც, ნეტა,
ასეთირაშევცოდე!?
ვისკენაცკიგავიხედე,
ყველასთვალიდაადგეს,
ყველამ, ყველამ, ყველამერთად,
ყველამდამაღალატეს...
ვარცასავითგამჭვირვალე,
დაღმერთივითმართალი,
მაგრამრავქნა, ვერვისწავლე
სიყვარულისანბანი...
ხომარიცით, ვინმე, ვინცმე,
ამჯადოსგანდამიხსნის,
ვინცამსასტიკამოცანას,
მასწავლისდაამიხსნის...
რაცრამემაქვს, სულმასმივცემ,
არაფერსდავიტოვებ,
გულს, ღვიძლს, ნეკნებს,
თუნდაცფილტვებს,
კაი, თუნდაცსიცოცხლეს...
ოღონდერთხელ, თუნდაცერთხელ,
თუქალიარამწაპნეს,

დამიჯერეთ, გეფიცებით,

ჩემსზედსძაღლიარდაჰყეფს...

ვდგავარ მწვერვალზე

როცაგპარავენ, იმას, რასაცქალებიმალავთ,
ასემგონიახელსგიყოფენჩუმადუბეში...
ჰო, მეტყვივიცი, მითხარ, რამეარმოუპარავთ?
ამჩვენსსაოცარდამშვენიერსაუკუნეში?
ახლაგანწყობასულარამაქვსასელამაზი,
დაუნებლიედთუისარვთქვა, არცშენმიწყინო...
კი, მიცოცხლია, მართალია, გულისკარნახით,
ერთხელშენცმინდასადმეხელზეგადაგიწვინო...
მაგრამ, ამწუთას,სულსხვაგანჰქრისჩემიგონება,
ვდგავარმწვერვალზესაიდანაცზვავიგორდება,
შენჩემირისხვაზეცისრისხვანუგეგონება,
თუკიზვავსაჰყვაამღვრეულიზეშთაგონება!
არმეშინია, რაცარუნდაავიმიძახონ,
ვარ,კიდეც,ალბათ, ზოგჯერავზეცუარესივარ,
მინდასამყარონაგვისყუთშიგადავუძახო,
ანდა,ესრაა, ასჯერუფრომეტისღირსნივართ!
რომერთიცრემლივერმოსწმინდოსერთბავშვსსამყარომ,
ნუთუამისთვისზღვაჯებირებსუნდაგადმოსკდეს,
მინდა, ჰო, მინდამწვერვალსძირიგამოვაცალო,
რომყველაერთადჯოჯოხეთისფსკერზეაღმოვჩნდეთ!
ჰოდა, სულთქვენთვისმიჩუქნიაყველალაჩრობა,

ყველაღალატი, ყველაომი, ყველამკველობა...

მითხარ, ამყოფასრადავარქვა, ვაინაჩრობა?

რაშიმჭირდება, ვისრადუნდააქპირველობა!!!

დამოდისუკვეჩემიზვავიაგორებული,

ვარდნით, გრიალით, ჩვენსწვერვალებსროგორცსჩვევია...

ისჩემგანაა, ჩემირწმენითჩაგონებული,

რომჩააბნელოსყოველივე, რაცნათელია!

რომმიანგრიოსესსამყაროასემახინჯი,

ასელაჩარი, ასემონა, ასეუენო...

მე,კი,შენ,მაინც,შეგისრულებ,რასაცდაგპირდი,

ჰო, სიყვარულითგადაგიხდისამაგიეროს!!!

მუზას!!!

შენისეწახვალ, როგორცმოხვედი,

მუზებსგაქცევამუდამგჩვევიათ,

აღარცმემიყვარსჩემისონეტი,

მაგრამგავუძლებ, არაფერია...

აღარცმემიყვარსაღარაფერი,

რაცმეოდესღაცშენშიმიყვარდა,

მართლაცასეა, როგორცნამქერი,

წავიდა, გადნა, გადაიკარგა...

ეგაკორდებიიმდროსმახსენებს,

აღელვებულიროცამელოდი...

დამკარნახობდიჩუმადსახელებს,

ვინცგყვარებია, ვისაცელტვოდი!

ჯერისევჩემითეთრიმუზახარ,

თუმცა, სხვასუკრეფვიციალუზლეზს...

ვერდაგაკავებ, თუსხვასუყვარხარ,

წადი, დაიმასესიყვარულე!

რუსაკასრაძეს...

ჩემიპატარაგულიყველასსიყვარულსიტევს,

ხელზემიდევსდავუვლი, როგორცუნაზესფიფქებს...

ყველასგიგზავნითვინცკითოვლისფიფქივითდნებით,

ვინცსიყვარულითიწვითდაპეპლებივითკვდებით...

ყველასესგულიჩემი, ვითსასწაულიცისა,

ვინცკიოცნებისფრთებით, აღწევსსასურველმიზანს!

არგაბედოჩემზეეჭვიანობა!

ვიცი, ამეჭვმა, რომუნდამომკლას!

შენზევფიქრობდამიშრებაყელი,

შენიკოცნაა, ოზოზასკოცნა,

დიახ, ოზოზამგამიზიქსელი!

ვფლითედავფლითე, მაგრამვერაფრით,

ვერდავიხსენითავიქსელიდან,

შემომფხრეწიაეჭვისპერანგი,

ნაქსოვიშენიმარწუხებისგან...

მაინცყველაფერსჩემთავსვაბრალებ,

როგორვერმივხდი, რითვერგიცანი,

რომსინამდვილეშენშიგავცვალე,

რომღალატისასშემომისწარი!

დაამომწოვეუკანასკნელი,

როგორცჩვილისწოვსძუძუსკერტიდან,

ყველაიმედი, ყველასათქმელი,

ჩემიოცნებისცასრომეკიდა...

ეჭვიანივარ, ვისიბრალია,

ჩემითუშენი, როგორგგონია?

ობობასქსელშიგაგიბლანდივარ

დაქსელზეუკრავშენსსიმფონიას!!!

ჩამიბღუჯიახელშიმახვილი

ვისთოვლიუყვარს, ვისკივარდები,

ვისქალებიდავისკი, ვინ იცის...

თოვლისფიფქებისკორიანტელი,

შემომაყარაქარმასიცივის...

შლეგიანივარ, როგორცნადირი,

მეშენსღიმილზეარმეღიმება,

თერგიკლდეებზეგადავარდნილი

ამჩემსსხეულზედაედინება...

და,როგორც,მხეცი,გულშიდაჭრილი,

კლდოვანქარაფებსმოვდევ, მოვბღავი...

ჩამიბღუჯიახელშიმახვილი,

შენკიმიცქერიყაყაჩოსავით!

გითხარი, შენიგულიარამაქვს,

აჰა, მესროლე, არამაცილო!

შენ, რასიზამდი, რომმეღალატა,

არმოიკლავდიჩემთვისთავს, ნინო?

გზააბნეულიშველივარმთების

როდესაცშვლებიითხოვდნენშველას.

ნეტა, ირემო, სადიყავმაშინ?

რავქნა, დღესშენიაღარამჯერა,

რომცდამპატიჟოედემისბაღში...

თუმცარამდენჯერ, ჩემთვისრამდენჯერ,

სევდისფოთლებიდაგიფენია;

რომლებიცსიზმრებსმილამაზებდნენ,

როცაირმებიდამსიზმრებია!

გზააბნეულიშველივარმთების,

ზვავშიჩაჩეხილირემსდავეძებ...

მეგონა, მართლაც, ვცოცხლობდიშენთვის...

მაგრამგათოვდაჩემსმწვერვალებზე!!!

რასწრაფადგადისწუთებიტკბობის

როცასცენაზეეშვებაფარდა,

სინათლექრება, დგებასიჩუმე!

დარეალობაზღაპარისნაცვლად,

მეძავისავითსულშიგიყურებს.

როცადაცხრებაემოციები

დადაშვებულიისევმიწაზე,

გაბრუებულიოვაციებით

სხვასამყაროშიგადაინაცვლებ...

თავსეკითხები, სადგადისზღვარი,

რეალობასდაოცნებებსშორის...

რახანმოკლეაყველასიზმარი,

რასწრაფადგადისწუთებიტკბობის...

დაისევსხივითიწყებადილა,

დარბაზიცისევისეხმიანობს...

სცენაზეთეთრივარდებიცვივა,

დაისევუკრავსფორტეპიანო!

იქწავიდეთ

იქწავიდეთმინდაერთად,

სადაცხსოვნისბაღებია...

სადაცთოვლიათოვსთეთრად,

ყლორტებსწითელვარდებიანს...

იქწავიდეთ,სადაც,ვიცი,

აღარავისარვახსოვართ...

სადაცღმერთმასიცოცხლისთვის,

მზესსხივებიუსახსოვრა!

სადაცჯერაცარიციან,

არცღალატი, არცეჭვები,

სადაცმხოლოდხალისია,

სადაცმთვარენათელსეტრფის...

ხელითშევწვდეთზეცისტატნობს,

განცვიფრებით, აღტაცებით,

დაცვიოდნენჩვენთანახლოს,

სიყვარულისვარსკვლავები...

მეკითითქოსჯადოქარივიყო

სულიმუდამსავსეუნდაიყოს,

სიყვარულით, სხვანაირადრადგან,

არაფერიარსებობდეს,თითქოს,

სიცოცხლეცკითავისაზრსაკარგავს...

მელოდები, ვიცი, ვიცი, მიცდი,

მეკითითქოსჯადოქარივიყო,

თითქოსძარღვშიგამყინოდესსისხლი,

დღესშენსგარდაყველაფერზევფიქრობ...

იქნებმართლაც, სულშირაღაცმოხდა,

რადვერვამჩნევ, ვინცმომწონდაგუშინ,

დამავიწყდაერთადყველალოცვა,

დაარცრამეყრიასიყვარულში...

შენრასიზამ, მართლაცესრომმოხდეს,

დათავისიგაიტანონწლებმა,

რომუეცრადსიყვარულიმოკვდეს,

დადაკარგონელვარებაფრთებმა...

მაგრამ, არა, შეგვხვდებიდაალბათ,

ყველაფერითავისიგზითწავა,

ისევმოვასიყვარულისგვალვა,

დათავისისილამაზითდამწვავს...

შეგხვდებიდაგაზაფხულიცისევ,

გამოიყრისათასობითყვავილს,

ისევფერადსდამასიზმრებსსიზმრებს,

ისევზღაპრებსმომიყვებათავისს...

ვიცი, ვიცი, გაზაფხულიდამცდის,

რომშენთან,კვლავ,დამებმებაენა...

სიყვარულიფეხქვეშმიწასმაცლის,

მეცზეცაშიმირჩევიაფრენა!

კი, ცოდვილივარ...

სიამოვნებითგავებმებიმეშენსმახეში,

თუკიდამიგებ, თუკიამისღირსადჩამთვალე...

იცი, მაგიჟებს, გულ–მკერდიგაქვსულამაზესი,

დათვალსთუმოვკრავ, არარსებობს, გამაკანკალებს...

ნუგაიკვირვებ, ამფრაზებისვულგარულობას,

დანურცპოზაშინუჩამითვლი, რაშიმჭირდება...

შენშიყველაზემეტადმიყვარსმექალურობა,

ზღვასრომგახედავდაზღვაცკირომგადაფითრდება...

კი, ცოდვილივარ, მკრეხელობასსხვავერმასწავლის,

უკვესიზმრებშიშენთანერთადბევრჯერშევცოდე...

ნეტა, ეგმკერდიყოფილიყოშენინაკრძალი,

შენკიშიგშენზენადიროზასმეხვეწებოდე!

დილისნიავიყვავილებისგვირგვინსდაგიწნავს,

თეთრიკერტებიგაგნასკვია, როგორცკვირტები...

მოდი, დამნებდი, ეგგულმკერდისანამდაგიჭკნა,

სანამმომწონხარ, სანამგიცდი, სანამვგიჟდები...

ნუგენანება

შენისაუფლოჩალისფერისევდისბაღია,

სადაცშენსსიზმრებსდაოცნებებსუნებივრდები,

სიყვარულისთვისყრუკედელიაგიმართია,

თუმცკიმისირგვლივბზრიალებენშენიფიქრები...

მეერთივიცი, ისსაუნჯეთუარგაიღე,

რომლითაცღმერთმაუნებლიედდაგასაჩუქრა,

რომცგაიფურჩქნო, ისემაინცვერიყვავილებ,

თუმხოლოდთავქვეშამოიდებვნებებსსასთუმლად...

გადააბიჯემაგშენსკედელს, გადააბოტე,

დაეგსაუნჯეცგაიმეტე, ნუგენანება,

იქნებდაროგორგელოდებავისზეცგაბოდებს,

დააღასრულეუტკბილესირაცგევალება!

ერთხელ, მომავალში...

ნუთუყველაფერს, სულყველაფერსაქვსდასასრული,

უნდასამყაროცმიიცვალოსერთხელდაგაქრეს...

აღარიქნება, მომავალი, აწმყო, წარსული,

აღარცვარდებიდატიტებიშენსფანჯარაზე...

რასაჭიროა, მაშ, ზნეობა, უმანკოება,

ანესომები, სისხლისღვრები, ჯვარცმა, წამება?

მაშ, გაქრესბარემესბოროტიუსაზღვროება,

ანწამი–წამებს, წუთი–წუთებსრადგადაება?

ანლოცვა, მარხვა, ანპირჯვარი, რასაჭიროა?

თუუნდაგაქრესსული, ხორცი, სულყველაფერი?

თუდაფიქრდები, მგონიმართლაცსასაცილოა,

ესპარტიები, ლანძღვა–თათხვა, ბრძნულიაზრები...

ჰო, ჩაქრებაოყველამზედა "ფაფუ" აღარვართ,

არცერი, ბერი, არცტომები, არცნაციები...

ქართველი, რუსი, ყველაერთადწავაჯანდაბას...

დააღარავინ, აღარცერთიაღარვიქნებით...

ანზინდისფერიშავისაგანრასგაუყვია?

ანდა, რასნიშნავს, კვერთხი, ტახტი, წინსვლა, დიდება?

თუყველაფერი, ყველაფერი, მართლაც, ფუჭია,

შუქიჩაქრებადასამყაროგაირინდება!!!

მომაწოვებენვეფხვებიძუძუს

მევერიდებიტყვიებისზუზუნს,

შენკიგგონია, რომგემალები...

მომაწოვებენვეფხვებიძუძუს,

დამეცმექნებავეფხვისბრჭყალები...

მესანადიროდღამეშიგავალ,

დასწორედროცაარმომელიან,

საზედისწეროსმოვისვრიქამანდს

დაგადავთქერავრისხვითლელიანს...

დასწორედმაშინ, როცაზმორებით,

ძილსმინებდებაშენისხეული,

დაგაცხრებიანჩემიტორები,

შენიტუჩებითგადარეული...

დამოგიტაცებიმგაცეცხლებით,

იმგატაცებითდაისეჟინით,

როგორციკლავენწყურვილსვეფხვები,

რქებმიმსხვრეულიირმებისსისხლით!!!

ვერშევისუნთქეშენისურნელი

ბევრჯერსიყვარულსვერცკიმოასწრებ,

ისეგაქრებამუზათავისით...

დადავიწყებულსშემოდგომაზე,

გაგიჟებულიეძებმაისში...

შენგიხდებოდამაღალიყელი,

თვალებშიწვეთინაღვენთისანთლის,

ლოყაზეხალიალუბლისფერი,

დამკერდზემწიფემტევნებიქარვის...

დაუცებგაქრი, როგორცღრუბელი,

როგორცკაბისქვეშღალატსმალავენ;

ვერშევისუნთქეშენისურნელი,

ვერმოვაღწიეშენსპერანგამდე!

მეერთსვერმივხვდივერაფრითდღემდე,

შენარაჰგავდიმუზასსრულებით...

არცხელსივლებდიხშირ–ხშირადმკერდზე,

როგორცსცდებიანგამოუცდელნი...

სინამდვილეშიარცმევაფრენდი,

შენზეტაძრებიარამიგია,

მაგრამვერვხვდებირადმენატრები,

რაჯანდაბამჭირსვერგამიგია...

იქნებ, უბრალოდ, ლტოლვაგრძელდება,

შემოდგომაზედაბადებული,

დაგაზაფხულზეთუკვლავშემხვდება,

ვერსადწამივაშენისხეული!!!

ამმიწაზევეცემი...

როგორცმგელიშევყმუითოვლისღრუბლებსტრამალში,

კვლავჩაუბამთფერხულიქარებსნაგრიგალარში...

ლექსიჩემიმეგზურიამოთხვრილატალახში,

ანკიროგორგადავრჩიამდენდარდუბალაში...

სვავებსხელითვუქშევდიამმიწასრომესია,

ზვავებსცხელმკერდსვუშვერდი, კლდერომარწაექცია.

სადმეხეთუამოდისყველასჩემიფესვიაქვს,

მევარჩემიმთა–ბარისღმერთიცადამესიაც!

ამდაგვარიბევრია, ეგებუკეთესებიც,

ვნახესასახლეები, ხელითცასრომშესწვდები...

მაგრამ, რავქნამემხოლოდ, ამმიწაზევეცემი,

თუსხვებსთავისიუყვართ, არმიყვარდესმეჩემი?

გნოლიხარდაგაურბიხარარწივებს

მემეგონაშეისმენდიჩემსლოცვებს,

მაგრამარა, უგრძნობელიყოფილხარ,

მეკიმსურდაისეგადამეკოცნე,

რომტუჩებიგტკიებოდაკოცნისგან...

ინაზები, თითქოსდედოფალიხარ,

ანდა, იქნებდედოფლობასაპირებ,

ბოლო–ბოლო, ვერგავიგერაგინდა,

ლამისაასიგიჟისგანავყვირდე...

თუასეა, სილამაზერადგინდა,

გნოლიხარდაგაურბიხარარწივებს,

ვიციწახვალდავეფხვებისმაგივრად,

ალბათტურაგადაგიხსნისსაკინძეს...

შენითგავუძელყველაღვარცოფებს...

მერომმამშვიდებს, მერომმაცოცხლებს,

შენიმზერაანაღდად...

შენითგავუძელყველაღვარცოფებს,

შენითვერავგრძნობდაღლას....

როცამგონიაგადავიწვები

დაბოლოწუთებსვახრჩობ,

გასაოცარიშენითითები,

სულზემისწრებენამდროს...

რა, რაძალააქვთშენსმელოდიებს,

რასაოცარიმუხტი,

მოდი, ძვირფასო, ხელიმომხვიე,

მეშენსკომენტარსვუცდი...

მოდი, მითხარი, რაცსათქმელიგაქვს,

ანსათხოვნელითუგაქვს,

ვიცი, რომხშირადდასაზმელივარ,

ვიცი, რომვკარგავჭკუას!

მოდი, მამშვიდებსეგშენიმზერა,

მოდი, დამადეხელი!

ვიცი, რომჩემიაღარაგჯერა,

მაგრამმემაინცგელი!

ქალი

არამჯერარომნეკნიდან

გააკეთაღმერთმაქალი,

იქნებგაჩნდავარდებიდან

ანვერსიასულსხვაცარი!

მზისსხივები, ვარსკვლავები,

წყარომოლზემიმავალი...

დაინახავ, დაბრმავდები,

მოგედებამკერდზეალი...

სადასეთისილამაზე

დასადკიდევკაცისნეკნი...

ანარსებობსნეტაქალზე

რამეტკბილადჩასაკვნეტი?

ქალითეთრიჩანჩქერია,

მოელვარეწყალვარდნილი,

ქალისულისსანთელია,

ცისელვაადაკლაკნილი...

ქალიკაცისთანასწორი?

ისმეტიაზევრადჩვენზე,

ისყოველთვისგადაგვწონის

თუდასჭირდაერთი–ერთზე...

ისერთია, ერთადერთი,

თუმცა, მთელისამყაროა...

ვითყვავილითეთრზე–თეთრი,

სიყვარულისსიმბოლოა...

მეავირჩიესხვაგზა

მეავირჩიესხვაგზა,

პერგამენტივითძველი,

ჯვარცმადაისევჯვარცმა,

გზაწამებისდათმენის...

მეავირჩიეფარად,

გულწრფელობადანიჭი,

მედარიალისქვავარ,

ტყვიებსრომისხლეტსმიჯრით!

ჩემისხეულიგვემა,

ვინცკიმოგვიხტამტერი,

მაგრამმემაინცვდგევარ,

მაინცსავსევარრწმენით!

მტერმაყველაცრომდასცეს

დამეშემოვრჩეერთი,

მაინცდავანთებსანთელს,

მომკლან, აღვსდგებიმკვდრეთით...

ზღაპარსგიყვებით,ვიცი,

ზღაპარსრომლისაცარგწამთ...

ისევმოწვეთავსსისხლი,

ჯვარცმადაისევჯვარცმა!!!!

რაგვიხარია

რატომმგონია, რომრაციყო, დამთავრდა, მორჩა,

აღარაღსდგებაარასოდეს, რაციყოგუშინ...

მეარამჯერა, რომიქნებამეორედმოსვლა,

მაგრამ, ისედაც, ამასუკვეარავინუცდის...

დათბობამიდისგლობალური, ესზედაპირზე,

მაგრამიქ, შიგნით, ჩვენსგულებშიცივიქარია...

მითხარძვირფასო, თუკიგულიუნდაგაცივდეს,

რაგვახალისებს, რაგვაცეკვებს, რაგვიხარია?

მეტყვივნებაა,ეს, ანლტოლვა, ანრამემსგავსი,

გაგეცინებაჩემსკითხვაზე, მაკოცებკიდეც...

მოგცლიაერთი, დაიკიდე, მოჰგავხარწაშლილს,

ვერაფერსშეცვლი, თუნდაცსულიეშმაკსმიჰყიდე!

დამისხამრამეს, თვალსჩამიკრავ, მომიჭახუნებ,

მოდი,ვიცეკვოთ, მეტყვი, ხედავ, აქყველაცეკვავს,

დაგამიტყუებ, სადაცვიღაცდოლსუბრახუნებს,

იაფსიმღერასმღერისვიღაცდაიჭაჭება!

არავითარიესთეტიკა, რისესთეტიკა,

ლამისდახლებადდადუქნებადიქცაქალაქი...

რადროსეგარის, როგორციქნა,ცეკვამეღირსა,

მეჩურჩულებიდამეკრობი, როგორცქაღალდი...

არმიხარია, არაფერიარმიხარია,

მინდატვინიდანესსიტყვებიგამოვიფერთხო...

ესმომღერალიცარამთავრებს „ავემარიას“,

სხვაგზაარამაქვს, ამერთხელაცუნდავიცეკვო...

გაზაფხულდება

გაზაფხულდება, ჭრელმოსასხამსწამოისხამსდედა–ბუნება,

დაგვიბრუნდებაასეტკბილიდაახლობელი,

ყვავილსყვავილი, კვირტსკვირტებიშეუყვარდება,

დასიყვარულითაფეთქდებაირგვლივყოველი...

აპრილისმოსვლასველოდებიმეცრახანია,

ზამთრისსუსხებმაჩემსეზოზეცგადაიარა,

თუმცაჯერისევქარიანითებერვალია,

გადაუყლაპავსმზეცდასითბოცაწმყოიანად!

გაზაფხულდება, მიწაცისევგადაჭრელდება,

ისკვლავიფეთქებს, ამწვანდება, აბრიალდება,

ულამაზესიყოფილიყოსესაფეთქება,

როგორცსჩვევია, ჩვენიმიწისაყვავილებას...

იცი, უცნაურსიზმრებსავხედავ...

შენ, ვიცი, ფიქრობ, რომდამავიწყდი,

ამმეჯლისებზესხვებთანგავერთე...

მეკი,სულშენთანვიყავიფიქრით,
სხვებზევერაფრითვერგადავერთე...
იცი, უცნაურსიზმრებსავხედავ,
ვერცკიგიამბობ, იმდენადრთულებს...
ვეპოტინებირაცარახდება,
დაესზამთარიცკარსმიბრახუნებს!
მოდი, წარსულიგადამავიწყე,
მოდი, შევრიგდეთ, ნუგამიწყრები,
მეხომსიცოცხლეშენითდავიწყე,
დასიკვდილშიაცშენამჭირდები!

ქვეწვავითკლდისანაპრალსავეფხიპირგამეხებული

სხვებისარვიციდაშენკინაღდად,
ალბათ, ვეფხვებისთუხარნათლული,
მგონი, იმათიბრჭყალებიდაგვყვა,
ამიტომაცვარჩამოკაწრული...
შენთვისსხვაცაზეამოდისმთვარე,
სხვამზისაგანხარგადახრუკული;
ალბათ, ამიტომარგამიკარე,
ალბათ, ამიტომხარგაბუტული...
ქვეყნადსულყველასერთიღმერთიგვყავს,
თუმცასხვადასხვაჰქვიათსახელი,
მოწყვეტილივარქარაფებიდან,
საცაათოვლშიჩავიმარხები...
ვერგავეჯიბრელომისზოკვერებს,

წამომაჩოქაშენმაბრჭყალებმა,

დავერცჯავშანივერგამოვკვერე,

ჩემსშიშველგულსრომშეიფარებდა...

მოუწყვეტელითეთრივარდიხარ,

ვარდისფურცლობასჩამორჩენილი;

რალამაზიხარ, რალამაზიხარ,

ვეფხვისაომრადწამოფრენილი...

ხათუნას!

შენცსცადე,მაშინ,გულისკარიგააღოსხვისი,

დაბადებიდანსიყვარულშითუარგიმართლებს...

იქნებმიგიღოს, მოეწონო, მართლაც, რაიცი?

არმიგიღებსდაშეგიძლიაგამოტრიალდე...

აა, ღირსებასვერშელახავ, ეგარგჩვევია,

არცარაფერიარავისთანარგაქვსსახვეწი...

ცოდვისმაგიერუბიწობაგირჩევია,

დაასეცგინდაგააგრძელოამქიამეთში...

ვერაფერსგირჩევ, ამსიცოცხლესცოდვა–ბრალიანს,

უნდაერიდო, რომარმოხვდემისცივმკლავებში...

დათუკიდღემდეთავიშენითგაგიტანია,

შემომილეწეგულისკარი, მეარასგერჩი...

მერაცგავეცი, არაფერიცარდამიბრუნდა...

არამაქვსაწმყო, არცწარსული, არცმომავალი,

ჩემიცხოვრებათითქოსდრაკონსგადაუყლაპავს,

დასულში,როგორცმოდებულიველებსხანძარი,

რაღაცბობოქრობსდამტერივითმითვლისმუქარას!!!

სიცოცხლესყელშიგავჩხერივარ, არცმკლავს, არცმარჩენს,

წინყრუკედელიამართულააუღებელი,

ბედითავისიბრმათვალებითშემომანათებს,

ბედიველურიულაყივითგაუხედნელი...

მერაცგავეცი, არაფერიცარდამიბრუნდა,

ვისრამოვკითხო, ანვისვენდო, ვისდავუჯერო, ...

დაბადებიდანაზვირთებულზღვაშიმივცურავ,

დაყველგანდამდევსბედიჩემი, ცხენიუბელო...

არამაქვსაწმყო, არცწარსული, არცმომავალი,

ესბედიჩემიმიმაქროლებს, მიმაჭიხვინებს,

დაარსაიდან, არსაიდან, არსადარავინ,

არშემიბრალებსდარომცმოვკვდეარდამიტირებს!!!

რადროგასულა

იცი, ვარსკვლავისდაბადებასროგორცელიან,

შენთანშეხვედრას, შენსგაცნობასასეველოდი;

შენკიათასიმიზეზებიარდაგელია,

დადროსწელავდი, რომროგორმეარშემხვედროდი...

დაჭიმულიაჩვენსთითებზზებედისძაფები...

ზეცამშვიდია, ზღვისნაპირზეტალღადგაფუნობს...

მზესაუნთიაჩვენსგულებშიცხელისანთლები,

დასურსთავისითანადგომადაგვიდასტუროს...

რადროგასულა, რასისწრაფით, რაგაელვებით...

მაგრამ,სანთლებიჩვენსგულებშიდღესაცკანკალებს...

ნუთუ,ვერასდროს, ვერასოდესვეღარშევხვდებით,

დაისამბორიციყოყალბი, ჩვენრომგავცვალეთ...

ყველასიყვარულს, ყველაგრძნობასთავისზედიაქვს,

იქნებზეცაში, ანდასხვაგანგადაწყვეტილი...

ერთსკიგეტყოდი, მესხვაქალიარმიძებნია,

სწორედიქ, ზღვასთან, სადაცშეგხვდი, დავსვიწერტილი!!!

მიჰქრისჩემიფიქრისეტლი

ზენიტშიამზედაასფალტს

აჭერს, ადნობს, ალაპლაპებს,

საბურავსაცსულსხვახმააქვს,

ყურსვუგდებდაგაზსვუმატებ...

მიჰქრისჩემიფიქრისეტლი,

ტრასამხოლოდცალმხრივია,

შენამდეკი "ათასერთი"

ზღაპრისგრძელიმანძილია...

"ჰონდას" ცხვირიჰაერსაპობს,

დაშრიალიგააქვსმიწას,

ჩემსსიცოცხლესზედსმივანდობ,

დაფეხსვაჭერმანქანისგაზს!

ჰონდაცწივის, როგორცციდან

წყდებაუცბადშევარდენი,

გამოვდივარზღაპარიდან
დაისევშენმელანდები...
ვიცი, მიცდიმოუთმენლად,
ვეღარუძლებ, ალბათ, ლოდინს,
დაწუთებიციფერფლება
დანერვებიცაღარგყოფნის...
ცოტაც, ცოტაც, სადაცაა
გამოვცდებიალზათლიახვს,
ვამუხრუჭებ, ესრაგზაა?
როგორ, უკვემცხეთაშივარ?

სულმოგებასველოდები

ცოტაჰყოფნისადამიანს?
ეს, ამბობენ, თორემ, ისე?
არაფერიცარამყოფნის,
დავერცავხსნიამისმიზეზს...
დღესერთიმაქვს? ხვალსხვაცმინდა,
ზეგმეტიდაუფრომეტი,
ვერგავსულვართამაშიდან,
სულმოგებასველოდები...
კამათელსვყრიყველასბედზე,
არა, წყვილიარაჯდება,
ათასრამესვიმიზეზებ,
რადმიმუხთლესკამათლებმა...
ვითამაშებ, სანამცაზე,

ცოდვისღმერთიგამოჩნდება,

სამანსულსარამოვავსებ,

სანამსისხლიამომსკდება!!!

სანამხელიცოტასმიჭრის,

არმიმტყუნოთკამათლებმა,

ვიცი, ვენებსგადავიჭრი,

ვიდრებედიგადამთელავს...

ანმოიგებსკამათელი,

ანარადა, რააზრიააქვს?

სიცოცხლეშიარაფერი,

არაფერიცარაყრია!

ვპოულობთდავკარგავთ

რატომვკარგავთ, რაგგონია,

ვინცგვიყვარდაგუშინ,

შენისახეგამყოლია,

წვიმსდაფიქრებსვფურცლი...

ვერაეწყო, ისე, როგორც

გვინდოდადაგვსურდა,

ვერვიპოვეთ, რაცჩვენმოგვწონს,

ალბათ, რითაცვსუნთქავთ...

შენშენიგზითწახველმშვიდად,

მეკიუგზოდდავრჩი,

ციდანცივიწვიმასცრიდა,

ქარიჰქროდამკაცრი...

დაეკარგასიზმარსფერი,

შეცდომებზევსწავლობ,

დამავიწყდაყველაფერი,

გახსენებასვლამობ...

ვიცი, ნახავვისაცეძებ,

ვინცშენგიცდის, ალბათ...

ჰო, ასეა, ალალბედზე

ვპოულობთდავკარგავთ!!!

ნახვამდის!!!

ნახვამდის, ბედმაისევთავისქოშებიჰყარა,

ისევუკუღმა, როგორციცისმალიანხშირად,

წახველ, მზესმთვარეფარდასავითგადაეფარა,

დავარსკვლავებიისევღრუბლებსგაუნაწილა...

წვიმს, შემომცქერისქუჩისმხრიდანცივადსარკმლები,

ვერცმედავძლიესიამაყე, სულისმეძავი,

დღესრომცდაბრუნდე, ალბათ, ნაღდადშემომაკვდები,

რადგანჩვენსშორის, ვიცი, ჩადგავიღაცმესამე...

შენსთავსმაგონებსჯერაცისევაქყველაფერი,

თითქოსხელებშიეჭვისგუნდაწარსულსმაჩეჩებს,

შენიოთახიმელოდებაროგორცკარცერი,

სადაცყოველწამსვეჯახებივნებისნარჩენებს...

ისერთისიტყვა,ალბათ,მაინცარღირდაიმად,

ორივემ, ჩვენდაუნებურადრადაცვაქციეთ,

დასიყვარულიანთებულიჩვენჩვენდაწილად,

რაღაცერთწამში, სულელურადწამოვაქციეთ...

ნახვამდის, ელვამგაიარაჩვენშორისგველად,

დაარასოდეს, არასოდესაღარშევხვდებით,

მოგვისამძიმრებს, ვიცი, ნაღდად, თვალებითყველა,

წვიმს, ფანჯრისმინებსეხეთქებამოგონებები...

თვალები, შენისულისსანთლები...

გინდა, დღეიდანშენიგავხდები,

გინდა, გვარს, სახელსგადავიკეთებ...

ჰო, მხოლოდშენითაღვფრთოვანდები,

დაისევმხოლოდშენთანვიცელქებ!

დაფიქრებულხარჩვენსცხოვრებაზე,

ანრასგვთავაზობს, ანრასგვიპირებს,

თუნდაცმთავრობისთავხედობაზე,

მონებივითრომგამოგვიჭირეს...

ჰოდა, რადგიკვირს, თუმეცთავხედად

ვიქეცდაშენინახვამწყურია,

თუსამოსსტანზეშემოგაფლეთავ,

თუკიამტვინმაკვლავაურია...

შენციცი, როგორმიყვარსსიახლე,

რომგულსმირევენგზებინატკეპნი,

მოდი, თვალებიშემომაფეთე,

თვალებიშენისულისსანთლები...

ანთავხედურადთუკიმიყვარხარ,

ვისიბრალია, როგორგგონია?

მოვკვდებითუკივერდაგინახავ,

შემჭამსესჩემიმელანქოლია...

ნიღაბი

მეარასოდესმყვარებიანიღაბი, რადგან,

ვიყავგახსნილიდამიყვარდასიცოცხლითტკბობა;

მტკიოდაროცაეშვებოდადარბაზშიფარდა,

ვხარობდი, როცაფარდაისევზევითმიქროდა...

დამთავრდა, ფარდა, რახანია, დაშვებულია...

დახალხსატყუებსმომღიმარიჩემინიღაბი,

გულსკი, გულს, იცი, მოტყუებაარშეუძლია,

დაარცდავდივარარსადუკვემეჩემისახით.

დააფრქვევსღიმილსმომღიმარეჩემინიღაბი,

არცკისჭირდებასხვარაიმეძალდატანება;

ვარმატყუარა, თითლიბაზიდაოინბაზი,

ჰო, შემიძლიასიყალბეზეცახარხარება!

გულიკი, გულისამუდამოდგადახერგილი,

აღარიკარებსამსანაგვესგარეთრომხარობს;

ნიღბითღიავარ, მომღიმარე, მშვიდი, კეთილი,

გულითკისხვავარდამიფრთხილდით, არშემიყვაროთ!!!

გახსენ საზღვრები

გახსენსაზღვრები, გახსენსაზღვრები,

რომდაინახოვინგესაზღვრება,

საკუთარსხეულსავუჯანყდები,

მინდასიგიჟე, მინდაგაფრენა!

მთებისმწვერვალებსშევეფარები,

მწვერვალებსმარადყინულოვანებს,

სადგანუწყვეტლივქრიანქარები,

დაზვავიზათქითკლდეებსმოანგრევს...

გადავუქროლებთოვლისსავანებს,

ყველაუმაღლესმწვერვალსავცდები,

თოვლისგრიგალებსხელებსჩავავლებ

დავარსკვლავებზეგადავსახლდები!!!

უნდამოვკლაპრეზიდენტი!!!

ახლაღამეწუთებსითვლის,

დროუეცრადგაქცეულა,

გაყინულიჩემისისხლი,

შენსთვალებშიჩაქცეულა...

ალბათ, ღმერთისბრალიიყო,

რომწარსულიარმქონია,

იცი, ხშირად, ჩემთვისვფიქრობ,

რომლექსებიჩამქოლიან...

ღამეიყოისეცივი,

მკერდიდანითდამსერია,

ლაყუჩებშიანკესივით,

რკინისნემსიგამჩხერია...

არსჭირდებასაქართველოს,

დღესპრომეთესგულისცეცხლი...

იქნებვინმემგამაჩეროს,

უნდამოვკლაპრეზიდენტი!!!

ღალატი

როცასხვებისთვისაშენებდნენალბათცათამბჯენს,

ჩემთვისარავინგაიმეტაერთიკარავი...

დიდიმადლობა, გამისტუმრეუკანმანამდე,

სანამმეშენგანსულერთკოცნასმოვიპარავდი...

არვიცი, ასეთრაღაცეებსროგორუძლებენ,

სხვები, ანროგორიქცევიანამშემთხვევაში,

სჯობდასიკვდილი,ალბათ,ამბანძსაუკუნემდე,

არცთურმებედიარმქონიაზედისწერაში...

რაცმოხდა, მოხდა, აღარაღირსთავისმართლებად,

დავეწაფებიშენსმაგიერჭიქასღვინიანს,

სასაცილოა, რაცმეგონაბედნიერება,

უბედურებაყოფილადავერგამიგია!

აღარმიყვარხარ

მეშენმიყვარხარ, შენკისხვაგიყვარს,

მეშენმკლავ, შენსხვასეკვლევინები...

ესდღემდეიყო, მაგრამხვალიდან,

შენ,ჩემიმუზააღარიქნები...

ჰო, გადარევაასეარუნდა,

ხვალიდან,ვნახოთ,ვინვისგადარევს,
გყავდესკაცებიშენისაჩუქრად,
ერთადგივლიათგზადჯანდაბამდე!
ხვალამოგშანთავ, ალბათ, ტვინიდან,
აღარასოდესგამახსენდები,
მგონიშუაზეგადაჭრილივარ,
გადახსნილიმაქვსყველავენები...
მეყველაფერივნახეამქვეყნად,
ყველატკივილიგადამიხარშავს,
დღესკივერვხვდებირამემართება,
აღარმიყვარხარ, აღარმიყვარხარ!!!

სუიციდიანუთვითმკვლელობა

ჩამოგიხრჩვიათოდესმეთავი?
გაგინასკვიათყულფიხალათით?
გიგრძვნიათუცბად, რომგახდითგვამი,
დაარციმედიწინაღარაფრის!!!
გიგრძვნიათსევდაისეუსაზღვრო,
ისესასტიკიდასადისტური,
როგორცგაშლილიუწყლოუდაბნო,
როგორცსიცოცხლეგადატიხრული!!!
მემომკლესუკვეასერამდენჯერ,
რამდენჯერცივადგაუღიმიათ...
დამეცემოდნენ, მგლეჯდნენ, მარბევდნენ,
დადღესაც,ალბათ,კვლავდასჯილივარ,

და,ახლაც, როცაასეგამჭოლი

დასაშინელიქრიანქარები...

როცატყვიებიშენგანნასროლი,

მხვდებადამხვდებაშეუბრალებლივ!

მეისევვკვდები, ისევუსაზღვრო

სევდისტყვევარდასიკვდილსვბარდები,

რატომმოვდივართ, ნეტა, უაზროდ,

ანდა, სად, რისთვისმივემგზავრებით?!

რატომმგონია

გაყიდულივარ, ყველაფერიდამთავრდა, მორჩა,

ჩემთვისყველაზღვადამშრალია, ყველამდინარე,

რატომმგონია, რომტაფაზემხრაკავენცოცხლად,

რამმათქმევინაისსიტყვები, როგორვინანე!

არცპატიება, არცშენდობა, არცშებრალება,

მგონიამსიტყვებსლექსიკონშიცაღარხმარობენ,

მეხომამმიწისმოვინდომეშეზანზარება,

შენკი, ძვირფასო, ერთიკოცნაცარმიწყალობე!

ნეტა, ვინათქვა, რომსულყველამიწისმტვერივართ,

დამიწასჩვენიარსებობითვანაგვიანებთ...

მერერა, თუკიესსამყარონაცრისფერია,

თუკიაქმოსვლაუნებლიედდავაგვიანეთ...

რომსიწმინდისდასიყვარულისხანადასრულდა,

დადღესსიცოცხლეჯოჯოხეთშიზეიმსმოაგავს,

დათურაიმეშემოგკადრეწრეგადასულმა,

მხოლოდერთსაგთხოვ, ზედმეტკუდებსნუგამოაბამ!!!

ნუდამაბრალებ

მოდი, გულიდანამოვიღებ,

რაცახლამახრჩობს,

რაცსულსაბზარავსდასამყაროს

ასემაძულებს;

რომყოველივერაცმიყვარდა,

რაციყოახლოს,

თითქოსმოვიდნენდა, უბრალოდ,

გამინადგურეს...

ნუდამაბრალებ, რომყველაფერს

ვიგებუკუღმა,

ანდა, ტვინიმაქვსმოწყობილი

სულსხვანაირად;

მაშინ, რადმიყვარსამოთლილი

ქვაშიჩუქურთმა,

ანრატომმატკბობსქართვლისმზერა

მთისმწვერვალიდან...

ჰოდა, ნუგიკვირს, რომახლების

მანჭვა–გრეხანი,

გულსმირევდესდაარამსურდეს

მათკენგახედვა;

როგორგგონია, ესმითმაგათ

ტანჯვა–კვნესანი,

მიწისგულიდანრომამოხეთქს

შეუჩერებლად...

მეარცისვიცი, ყოველივევისიბრალია,

ჩემითუშენი, თუამჩვენი

ტკბილიქვეყნისა?

ეგებსამყარომდრომოჭამა,

ეგებგალია,

დადრომოსულა, უკვემისი

გასვენებისა...

მაშ, რატომმოხდა, რითიავხსნა,

რომარმიზიდავს,

აღარცწიგნები, აღარცქალი,

აღარცთეატრი...

არადა, მახსოვსყველაფერი

როგორმიკვირდა,

როგორმიყვარდაყველაფერი

რაცნაღდიარი...

ახლარახდება, ვეკითხები

ჩემსთავსყოველწამს,

ვისჩაუბღუჯავს, ნეტასაჭე

სინამდვილისა...

ერთხელაც,ალბათ,ღმერთიმიწას

ცასშეალეწავს,

დადაიცლებანელა–ნელა

ისიცსისხლისგან...

ხათუნასლეკვზე

დიახ, ალბათშენზეფიქრობს,

დასიზმარშიცშენაგხედავს,

რაზედიაქვს, შენსკალთაშიც

ალბათყოფნასზევრჯერბედავს...

რადროდადგა, ძაღლისბედის,

მშურსუთეთრესთეთრიშურით,

რადგანესმისშენიკაზის

ნაოჭებისშარიშური...

მაგასახლატკბილადსძინავს,

მემღვიძავსდაშენზევფიქრობ,

რამოხდებასულმცირეხნით,

შენიტკბილილეკვივიყო...

ჯერლოყაზეაგლოკავდი,

შენსმხარზეთავსჩამოვდებდი,

მერეჩუმადგაკოცებდი,

ჩემსსიყვარულსგადმოგდებდი...

რაზედიაქვთძაღლისლეკვებს,

ყველგანგულშიიხუტებენ,

მევზივარდავჩხაპნილექსებს,

დაზედაცარმიყურებენ...

სკოლისგახსენება, მორიელ–ღრიანკალისფოტოთი...

მემახსოვსშენილურჯირვეული,

ყდაზეორ–სამგანგადახეული...

მემახსოვსშენიწარბისაწევა,

შენიოცნებადაგატაცება...

მემახსოვსშენინაზიმკლავები,

თეთრიპერანგიდამაქმანები...

მემახსოვსკლასშიყველასუყვარდი,

მუშტსვუღერებდირამდენსმუქარით...

რამდენიწლებიგასულათურმე,

მართლაც,რამდენიგაზაფხულები,

ვიგერიებდითსეტყვისშავღრუბლებს

დროისქარიშხლითდაზაფრულები...

სულყველაფერიწარმავალია,

რაცქვეყნადჩნდებადაიბადება,

დამიყვარს, მიყვარსმაინცძალიან,

იმთეთრიწლებისგამონათება!!!

რომმოკვდავივარ

იკვებებიანჩვენისისხლითესავკაცები,

ჩვენიცხოვრებაწაულეკავსჟამისნიაღვრებს;

შენკიდგახარდასიყვარულზემეკამათები,

ტკბილიგრძნობანიწლებმაროგორგაგინიავეს...

დათუაყოლასჩაყოლასსჯობს, ამასგეტყოდი,

რომმოკვდავივარდაარვეძებდაფნისგვირგვინებს;

დამნაშავევარ, თურატომღაცქალებსვეტფრფოდი,

ანამურებმამათშითუშენამოგარჩიეს?

შენუარითქვიჩემსლექსებზე, ჩემსსიყვარულზე,

დასხვისსაყვარელსმეძავივითგადაეწანი,

მეარასოდესმიცეკვიაბედისდაკრულზე,

დაარცმიხდებატაში–ტუშითკოცნა–ხვევნანი...

ესეცჩაივლის, ჰო, გავუძლებამმისტერიას,

ღმერთმახომიცის, მეცმონობასვერავიტანდი;

ჩემიცხოვრებანაღვლიანიღამისფერია,

დავუძლებ, ვუძლებ, ვითკოლონებსმხრებიტიტანის...

გავაზამთარი, გაზაფხულიყვავილთდაისევს,

გაიღვიძებენჩანჩქერები, სულნიკლდისანი,

მეცგიღალატებდასხვისმკერდზეგავიმაისებ,

დამასავუხსნი, რომესიყოშენიმიზანი!

ქალიმერანზე

მიქრისქაჯთაკრებული

ეშმასწვეულებაზე,

მეკიამხედრებული

ვარცეცხლისფერმერანზე...

პერანგსქარშიმოვისვრი

დაშიშველიმკლავებით,

ქაჯებსშევებრძოლები,

როგორცამორძალები...

მკერდზეძუძუმოჭრილი

ვუერთდებიმარულას,

გზებისისხლისფერია,

თანროგორდაღარულა...

სასახლისკენისწრაფის

ქაჯთამთელიკრებული,

უკანრჩებაქალაქი

მათგანაოხრებული...

რასაოცრადმიქრიან,

მეცმივდევგამალებით,

მოდით, შემომიერთდით,

თუნდაცმხოლოდქალები!

მოდით, მამრებს, ქალებო,

დავახუროთლეჩაქი!

მხარშიამომიდექით,

ქალებს, ქალებსვეძახი!

კაცებსძალაარეყოთ,

სისხლიგასცივებიათ,

დაუკარგავთსამეფო,

ქალისლეჩაქებიანთ!!!

მოდით, ნუთუამქაჯებს,

ვერვაჯობებთვერაფრით?

მიქრისჩემიულაყი,

ჩემისულისმერანი!!!

მოდით, სანამშეგვასწრებს

ამქაჯებისცხენები,

თორემთავზეშეგვასხდნენ,

გადაქვთქერესჭენებით!!!

მოდით, მოდით, მომენდეთ,

ავისრულოთოცნება!

ქაჯთახელშიროდემდე,

მთელიდღედამოსწრება?

ბოლოსჩემიფეხები

სულსხვააღმოჩნდა, ვისაცვეძებდი,
ვინცმომწონდადათავსმაყვარებდა;
რაგამოვიდა, ჩემიფეხები,
შემეშვახელისდაუკარებლად...
მორჩა, დადექითუნდთავდაყირა,
წიე, დალიე, იფურთხ–იგინე;
ცხოვრებაროგორცტყვია, რაპირა,
მოგკლავსდამაინცგადაგიბირებს!
დამარტოობასთუვერგაუძლებ,
ამლოთობასაცთუვერაიტან;
ჰოდა, რაიმედანაშაულზე
ალბათგადახვალისევთავიდან...
კვლადაქურდობაგამოირიცხა,
ისევმრუშობასთუშეუჩნდები,
უნდაგაფურთხოსსულშითბილისმა,
შენკიუბრუნორაღაცხურდები...
მართლაცმეძავადიქცაქალაქი,
ვერცშენასცნობდავერცისგაფასებს;
ალბათ, მორიგიშენხარზვარაკი
დუმსდასამარესსთხრისმესაფლავე!
შენკირაგსურდა, ბედნიერება?

აბა, სიყვარულსრატომეძებდი?

მეკიარადა, ისდამეძებდა,

მაგრამ, რა, ბოლოს: ჩემიფეხები!!!

ახალიმუზა

აუ, სახეაქვსჩემსახალმუზას?

რასილამაზის, იცით?

საოცარია, თვალებსავხუჭავ,

რადგანმზერაცკიმიჭირს!

რაარისღმერთი, ზოგსდააბერტყავს,

თავისუმდიდრესკალთას,

ქალიკიარა, უცხოქალღმერთსჰგავს,

უწმინდესკალმითნახატს!

ასემგონია, გადამისროლეს,

სადღაცსამასწლითუკან,

არცრამედჩათვლიალბათსიცოცხლეს,

ასეთიქალითუგყავს...

ვიცი, რომესეცდრომოვა, მომკლავს,

არცესდამინდობსვიცი,

რადგანქალია, ქალიკიმგოსანს,

თავისეჭვებითჯიჯგნის!

ამიტომიცით? არვეტყვიამას,

რომმანშემასხაფრთები,

რომმისისულივარდივითდამაქვს,

დასურნელებითვტკბები!

ასეაჯობებს, ესალბათმისთვის,

ჩემთვისკი, აბა, რავთქვა,

ისევგაცოცხლდამარღვებშისისხლი,

დამგონიუფრომძაფრად!!!

ეკას!!!

მეარცინდურისპილომიყვარს,

არცაფრიკულიმაკაკები,

შენისილამაზეგადამიყვანს

ჭკუიდანთუუკვეარგადავედი...

მართლაცვერაფერიგამიგია,

ესრაშესძლებიასილამაზეს,

გარეთსაზიზღარიამინდია,

მეკინირვანულიდილამარწევს...

ვფიქრობ, ალბათღმერთისბრალიიყო,

შენრომჩემსფიქრებშიგადმოსახლდი,

მინდაყველაფერიდავივიწყო,

შენკიჩუხჩუხებდეწყაროსავით...

ჩემსკენმოდიოდესილამაზის,

ქალისსილამაზისეტალონი,

ულამაზესიხარ, ჩემიაზრით,

როგორცანასხლეტიმეტაფორის...

ქალისგული

ქალისგული? ქალისგულიროგორია?

უკეთესივიდრეკაცის?

ამზობენრომქალისგულზე

დედამიწისნერვიცგადის!

ჰო, ამქვეყნადრაცკიხდება,

ყველაფერი, ყველაფერი,

ქალისგულშიილექება,

ყველაჭუჭყი.ყველამტვერი...

გარეგნულადლამაზია,

დაჰკრავსცოტასისხლისფერი,

ზოგჯერისეწარმტაცია,

ვერგაძღებიმისიცქერით...

მაგრამდგებადღე, როდესაც

გაიხსნებაგულისკარი,

კაცსვაიმეწამოსცდება,

გულსჰქონიათურმებრჭყალი...

არასაიდანისარმოსჩანს,

არასაიდან, არსაიდან,

ჰო, ესბრჭყალიმანდილოსანს,

შეღებილიაქვსვარდისფრად...

შეგეშლება? გამოაჩენს,

მხოლოდერთბრჭყალს,

სულპატარას,

ისთავიდანენასარჩევს,

გარქმევსბრიყვსდამაწანწალას!

მეორედღესორიბრჭყალით

გესტუმრებაუკვექალი.

დათუკივერდაასწარი,

დაგიდგება, ძმაო, თვალი!

მართლა, ისეჩამოგპორჭყნის,

ისესწრაფად, ისემშვიდად,

შენხედავრომსისხლიმოგდის,

ისკი, თვლისრომასეცგინდა!!!

ის მერანი ამ მერანმა

ისმერანიამმერანმადაატყვევა, დაამუნჯა,

სხვამერანმა, იმმერანზეამასსიტყვაგადაუკრა.

მორჩა, გულშიჩარჩამერანსიმმერანისერთისიტყვა

დაიმდღიდანისმერანიიმსიტყვაზეგადაიწვა...

თეთრმერანზეთეთრიქალითეთრადმოსჩანსკაბადონზე,

მიაჭენებსროგორცქარი, ქალიმერანსმადათოვზე...

ანმერანივისიადა, ანესქალისაითმიქრის,

მთვარემთვალებსისხლიანმაქალისეჭვიკარგადიცის...

რომმერანითქორწილიდანქალიჩუმადგაქცეულა...

ნეფეთავისსავარძლიდანამდგარადაწაქცეულა...

თეთრიმერნით, თეთრიქალი, მადათოვისმთებზემიქრის...

ვაიხვალენეფისბრალი, ქორწილსშეცვლისპარაკლისი...

ვარჩევმხოლოდლამაზებს

რამდენივწერეადრევარდებზე,

რამდენივარდიდაჭკნაჩემსახლოს,

დღესვარდებს, იცი, აღარდავეძებ,

ვცრუობ, ამაშიარდამეთანხმო...

უბრალოდვარჩევ, სათუთადვარჩევ,

ჰო, რავქნა, ვარჩევმხოლოდლამაზებს,

მინდარომშენზეთვალებიდამრჩეს,

შენკივარდებიშემომთავაზე!

ჰოო, რამოხდა, იქნებმესიზმრო,

შეცვალოჩემიერთფეროვნება,

დამეცშენსგვერდითისევშევიგრძნო,

რომლამაზიაჩვენიცხოვრება...

მაგრამ, იცი, რა? ისეთიდროა,

რაღაცყოველთვისუნდატეხავდეს,

შენმელოდები? მაშინმეცმოვალ,

მაგრამ, ძვირფასო, რომშემიყვარდე?

ომი!!!

შეპყრობილივარტორნადოსჟინით

დაოკეანესსულშიჩავცქერი!

როგორცვულკანიამოხეთქილი

მივანგრევკლდეებსფსკერზედაფენილს...

ზევითმწვერვალებსმივაგრიალებ,

ცასადამიწასგააქვსზანზარი,

მინდაამცოდვილადამიანებს,

შოკისმომგვრელიდავცეთავზარი!!!

მივალ, მომდევენქარიშხალები,

ჭექით, ღრიალით, როგორციციან,

მეცგაშლილიმაქვსქარშიმკლავები,

უსაზღვროებამეცგანმიცდია!

ალბათღირს, ერთხელმოხვიდექვეყნად

დაქარიშხლებისიგრძნოსიშმაგე!

გიჟივარ, ვითომ? გაუშვიმერქვას,

თუკიგსურსომიცგამომიცხადე!

განარამოხდა

სულრაღაცერთი, სულერთიწელი,

მიყვარდი, როგორცუყვარდათძველად,

მიყვარდისულით, მიყვარდიგულით,

მიყვარდინაღდად, მიყვარდიწრფელად...

ახლაკიდამშრალმდინარესვგავარ,

რომელიცუკვეაღარხმაურობს,

შენმაბრალებდიტყუილადღალატს,

დამიდიოდისამოგზაუროდ...

მერეყვებოდი, როგორგეტრფოდნენ,

რომეზოგექცაიადდავარდად...

მაინცწამოხველარდაელოდე,

რადგანისინიშენარგიყვარდა.

მეკივხუმრობდი, როგორცმჩვევია,

რომშენიბრალიიყოყოველი,

რომხალხიშენრომშემოგეჩვია,

შენსდაბრუნებასისევმოელის...

შენგაგიკვირდაჩემიეჭვების,

მეკინამდვილადისეგავგიჟდი,

რომმაშინდელისაღამოები,

ტყვიამდეიყოერთინაბიჯი!!!

ნეტარასფიქრობ, მოგწონსრაცმოხდა,

რაცნაღდადჯობდაარმომხდარიყო,

განარამოხდა, რაღაცწამომცდა...

თუმცა, რასვჩმახავ, რაციყო, იყო!!!

არგაგვიმართლა

მართალიგითხრა, ჩემსცხოვრებაში,

ბევრილამაზიქალიმინახავს,

მაგრამ, ძვირფასო, ჯერშენიმსგავსი,

არშემხვედრია, გეტყვიწინასწარ!

როცაგითხარი, თითქოს, მიყვარხარ,

არდამიჯერებ, მაგრამმიყვარდი...

იცი, უბრალოდ, არგაგვიმართლა,

ალბათ, სულრაღაცპაწაწინათი...

რომბედმაადრეარშემახვედრა,

შენსლამაზთვალ–წარბს, გადახატულებს...

ალბათარცხდებაქვეყნადთანხვედრა,

ქალთან, მარადჟამსვინცგიერთგულებს...

ვინცყველგან, ყველგან, შენსგვერდითდადის,

ქარში, წვიმაში, მოუსავლეთში,

რომგაგიქარვოსათასიდარდი,

თავისიმშვიდიხვევნა–ალერსით...

დაზოგჯერ, როცაშენნაირები,

ჩემსკაბადონზეგამოკრთებიან,

მებღავილსვიწყებ, როგორცირემი,

მეშენთანყოფნამომნატრებია...

არადა, ადრეთავადისქალებს,

ამისთქმასროგორგავუბედავდი,

მიყვარხარ, სანდრა, მაგრამმრისხანედ,

ჩვენსშორისჩადგაბედივერაგი!!!

ჩემსქალებს!!!

თქვენვინცოდესღაც

ბევრირამეგამაბედინეთ,

თქვენვინცოდესღაც

სიყვარულშიარუარმყავით,

ვინცთქვენიბაღჩის

ყვავილებშიჩამასეირნეთ,

უტკბილესნექტარს

მიზოგავდითდღითადაღამით...

თქვენგადღეგრძელებთ,

თქვენიიყოსჩემილექსები,

თქვენითგამთბარი,

თქვენილოცვითნასაზრდოები,

თქვენსდასახატადსიტყვებს

ღმერთებსდავესესხები,

ხართჩემიხსოვნის

სისხლისფერიყაყაჩოები!!!

მეთქვენიტრფობა

სიცოცხლეშიმუდამმახსოვდა,

თვალწინმედექით, ისეთები,

როგორიცმყავდით,

მსურსერთხელკიდევ,

ერთხელკიდევგითხრათმადლობა,

რომარსებობდით,

გიყვარდითდაარუარმყავით!!!

აღარ დავეძებ

არგემუქრები, მაგრამ, იცოდე,

როცაშენგხედავ, ტრანსშივვარდები,

ჰოდა, რადგანაცჩვენისიცოცხლე,

სასტიკიადაშეუბრალები...

თუისევშევხვდით, ხელსრომმოგკიდებ,

აღარასოდესაღარგაგიშვებ!

რომვერგაუძლოშენჩემსზორკილებს,

რომვერასოდესვეღარგამისხლტე!!!

ვიციგიყვარვარ, რადგანთვალებში

ზოგჯერისეთისხივიგიჩნდება,

დაგეტყვიმეც, რომაღარდავეძებ,

აღარცზნეობას, აღარცღირსებას...

დაერთადერთი, რაცმაშინმინდა,

მივფლითო, შენისუფთაწარსული,

დასიძვისცეცხლშიგავხვიომშვიდად,

დედიკოსტურფა, წმინდაასული!!!

ლერწმის ტყე

სახელიჰქვიალერწამსლამაზი,

თორემარცნაზი, არცლამაზია;

თუკივერშესწვდივარსკვლავებსცაში,

მაშინ, ვარსკვლავებსრაღაფასიაქვს...

მახსოვს, ბიჭვინთისსანაპიროზე,

ლერწმისტყეიყოტანდაფოთლილი,

ტალღებინაპირსგადადიოდნენ,

დაზღვაცოხრავდაბაზრისლოთივით...

მართალიგითხრა, სულმიმართლებდა,

მაშინიქტურფებსრაგამოლევდა,

დაიმტრფობათასიმხურვალება,

ალბათაღბეჭდესლერწმისფოთლებმა...

შენცლერწმისერთიმწვანეღეროხარ,

ვიციგვჭორავდნენჩუმადლერწმები ...

გკოცნიდი, მაგრამზღვაგვიცქეროდა

დამოსაწყვეტადვერგიმეტებდი...

რა მოხდებოდა

რამოხდებოდაცოტაცმეცოცხლა,

თუნდაცორიდღე, ანთუნდაცსამი,

ჰო, შენთანსულაცარმემეგობრა,

ანდა, გამესწრო, სულერთიწამით...

ახლარა, უკვემკვდრებშივწერივარ,

ამულამაზესსახისმნახველი,

ალბათუსაზღვროდბედნიერია,

შენიგრძნობებისჩუმიმძარცველი...

იცი, გავცვლიდირაცმაბადია,

ყველაფერს, როგორცერთხელნიკალამ,

რასილამაზესდაუბარდნია,

რასიტკბოებასალუბლისთანას...

ანამასსიტყვითვინგამოხატავს,

თითქოსატმებიგადაიპენტა,

რამამოგქარგა, ვინამოგქარგა,

ანმოსაკლავადვინგამიმეტა...

როცაშენგხედავ...

როცაშენგხედავ, როცაშენგხედავ,

აღარმჭირდებაღმერთისმოხმობა;

შენსსილამაზესვიკეთებფრთებად,

დაშენსსიყვარულსვაქცევკოცონად...

საოცარია, გიცქერდავხვდები,

რომუაზრობაარისყოველი,

რომშენთანერთადნამდვილიმტრები,

გავიჩინედასიკვდილსმოველი...

რომმეშენსტრფობასარვინდამაცლის,

რომსიყვარულიგადამდებია,

რომუკვემიმზერსლულადამბაჩის,

სეკუნდანტებიცმელოდებიან...

ასეერთქალშიროგორშეკრიბა

დასამზეოზეგამოიტანა,

მკერდიდაღლილიმღელვარებისგან,

ტანიგავსილივნებებისაგან...

ჰო, იშვიათად, თუმცმაინცხდება,

ალბათ, ასეთისასწაულები...

ზამთარიგადის, ყინულიდნება,

სულარმოგწონვარ, მართლა, სრულებით?

ზოგჯერ, ამცოტა–ცოტაობაში...

ცოტამზე, ცოტაც, ალბათ, ვარდები,

ცოტაცღიმილიდაალუბლობა...

ცხელიტუჩებიმოსანათლები,

ცოტაცეჭვებიდაქალურობა...

მიყვარხარ, რავქნა, რადაგიფიცო,

ირონიულადნუმაკვირდები,

არდამივიწყო, არდამივიწყო,

როსაპრილივითგაიკვირტები...

ცოტაკოცნები, ცოტავნებანი,

მოშიშვლებულიძუძუსკერტები,

დასიყვარულისსაოცრებანი,

ტანითევზივითმოუხელთები...

ალბათ, ყოველთვისასესხლტებოდნენ,

ყველაქალწულისძუძუსთავები,

რაგიყო, ისემაგრადშევტოპე,

ნუმთხოვ, ნუმებრძვი, არმებრალები!!!

გაზაფხულია

გაზაფხულია, სულმალემთებში,

გაიღვიძებენნაკადულები,

დაჩანჩქერებიცწამოვლენთქეშით

თეთრმწვერვალებზეგაფანტულები...

ვიცი, ჩემსავითშენცგესმისსუნთქვა,

მიძინებულიხეობებისა,

რომვარსკვლავსთავისვარსკვლავიუყვარს,

რომგაზაფხულიციწვისვნებისგან...

მოდი, მედაშენცვიქცეთნისლებად,

მემთებივიციულამაზესი,

დაბუნიობარომდაიწყება,

მედაშენცდავტკბეთნისლთაალერსით...

ერთადვუცქიროთყვავილთზღაპრობას,

მხრებზეჯანღებიწამოვიხუროთ,

რომგავიხსენოთახალგაზრდობა

რომხეობებზთანერთადვიხუვლოთ!

ზვავებთანერთადკლდეებსდავუყვეთ,

ავახმიანოთგზებზეხევები,

მინდა, ამზამთარსრომგადავურჩეთ,

სიტკბოთი, კოცნითდამოხვევებით!!

მითხარი, ძვირფასო!

პირველიმარტიადაგარეთზამთარია,

რისია, რაია, რისგაზაფხულები...

თითქოსდაცხოვრებამბუნებაცარია,

არცველიარაფერს, არცველისრულებით...

ჯერისევთოვლიდევსდაკოჟრილხეებზე,

დასულშიც, ძვირფასო, ჯერისევქარია...

მიამბე, მიამბეიმთეთრღამეებზე,

შენრომგიყვარდადამეცრომგადამრია...

მითხარი, რომამთოვლსსულმალეაიღებს,

რომსხივებს, მზისსხივებსყინვავერგაუძლებს...

რომაზრიარააქვთდღეებსდათარიღებს,

რომამდროსვერაფერს, ვერაფერსგაუგებ...

ხშირადმეჩვენება, რომმორჩა, დამთავრდა,

რომღერძიმიწისაუკუღმატრიალებს...

ჰო, გულიშეჭამაამცივმაზამთარმა,

ანროგორვებრძოლოამბნელსდაყიამეთს!!!

მითხარი, ძვირფასო, რომესგაზაფხულიც,

ჰო, ესყოველივეაღდგებაფერფლიდან...

რომთოვლიდნებადაზვავებადდაძრული,

მოქუხსგაზაფხულიძირსქარაფებიდან!!!

როცამედაშენამასოფლადაღარვიქნებით

როცაღამეებსსარეცელზენალოლიავებს,
მიივიწყებენუნებლიედხსოვნისტიტრები...
როცამზემთვარესლავაშივითდაიღლიავებს,
დააღარცმთვარედააღარცჩვენაღარვიქნებით..
როცაშეწყდებასამრეკლოზერეკვაზარების,
დაჟამითავისბრჭყალიანთათსქალაქსდაადებს,
ყელგამშრალველებსდაეტყობაბზარიგვალვების
დაქარიშხლებიცცოდვილმიწასგაამათრახებს...
რაღასიდარდებსდაისისას, ნეტა, ნიავი,
ანვისისარკმლისდარაბაზემიაკაკუნებს;
ანდა, სიკვდილიჯელტმენივითთავაზიანი
სადეცეკვებაბოლოტანგოსმთვარისასულებს...
როცამედაშენამასოფლადაღარვიქნებით,
ყოველიწამისულიოლადამოიცნობა;
ამოივსებამტვრითდაჟანგითმიწისფილტვები
დასრულწყვდიადშიდაივანებსმარადისობა!!!

შენმაინც

როგორცაისბერგიწყლიდანამოწვდილი,
შენსკენმოვდივარდამინდაშემაჩერო...
ისევარ, საკუთარსისხლსაცგამოვცლიდი,
მინდაოკეანეცურვითგადავსერო!!!

გინდა, მზესშევწვდები, ჰო, მზესჩამოვიწვდი,

დაჩემცივსხეულშიმზესდავაბინადრებ...

მიხვდებაკივინმე, ამამბავს, ვინიცის,

რადგანაცარავისსჭირდებასინათლე...

ჰო, აისზერგივარდამზესდავატარებ,

ჩემსგულშივინახავ, არავისვუჩვენებ,

შენმაინც, შენმაინცნუღარგამამწარებ,

უბრალოდ, ფიქრებიგადამაქვსფურცლებზე...

მოიხიბლებით

მეთქვენსმოხიბლვასარვაპირებდი,

ჰო, გეფიცებით, თუდამიჯერებთ,

სულსხვაგანჰქრიანჩემიფიქრები,

სულსხვამორევისფსკერზემითრევენ!!!

ანრაუნდაქნა, ამსინანულში,

დროთუგვთავაზობსმხოლოდრექვიემს,

მოიხიბლებით, აზარა, თუკი,

ჩემსნათელდარდებსშემოეჩვიეთ!!!

ალბათ, აჯობებსხელიჩამჭიდოთ,

ჰო, ულამაზესგზებზეგატარებთ,

ბრწყინვალეიყოჩემისამკვიდრო,

ახლადრო–ჟამირომაჯანჯღარებს...

დამაინცზევით, იქმაღლამთებში,

სადაცმზისფერიმწვერვალებია,

ჯერისევხარობსქართულიფესვი,

სიგიჟემდერომშემყვარებია...

ჰოდა, წამოდით, იმფესვსგაჩვენებთ,

იმმარადიულსპეტაკმწვერვალებს,

რომგვისახსოვრაბედმაქართველებს,

ჯერკიდევქრისტესდაბადებამდე!!!

სულიდასხეული

საოცარია, სხეულისულთან

რაკავშირშია, მართლაც,ვინმეტყვის?

ამბობენ, თითქოსსხეულითუფალს

ვგავართ, ხოლოსულსვიჭერთკბილებით...

ბევრიგანიცდის, სულისზეობას?

როცასხეულიჭკნებაწლებისგან?

სულისდახორცისმონაცვლეობას,

ვინმეგაუგებსმოკვდავებისგან?

ვერაფერსვიტყვი, ესყოველივე

არისღმერთებისპრეროგატივა,

კიგეტყვი, თითქოს,სულსამოვიღებ,

ჩემსასგაჩუქებ, თუშენიგტკივა...

მაგრამ, ძვირფასო, ესრომცმინდოდეს,

ანვცადოკიდეც,რამეგამოვა?

თუესრომმოხდეს, მეუნდამოვკვდე,

დაჩემისულიშენშიგადმოვა!

მერამდენედგადამაგდე

დეკემბერმასუსხიიცის,

თებერვალმაქარები...

ნუთუკოცნასარგამიცვლი,

სულარგამეკარები!!!

რადმეგონე, რადმეგონე,

ბროლისნაზიყვავილი..

ატმისკვირტიდასატკბოზად

ყლორტზეამოტანილი...

შენკითურმეარადაგდებ,

ჩემსლტოლვასდასაწადელს,

მერამდენედგადამაგდე,

მერამდენედგამცვალე!

ვიცი, ისევამიხტები,

მეტყვიჭკვაზეთუხარო,

წარამარამაკვირდები,

გინდადამამწუხარო...

შემოვალდარამესმესვრი,

ნეტარადაგიშავე,

ერთადერთიკოცნაგთხოვე,

ისიცარგამიცვალე!

ოქროსნაწნავიცხელძუძუზედაგიხვევია

ახლა, როდესაც, სილამაზემდაკარგაფასი...

ახლა, როდესაც, სიყვარულისარავისსჯერა...

მედაშენ, მგონი, უკაცრიელკუნძულზეჩავრჩით...

მედაშენ, მგონი, ველურებმაგვასწავლესფრენა...

მინდააქდავრჩეთ, დამიჯერე, არაღირსწასვლა...

იქყოველივეგახუნდადანაცრისფერია...

ჯობს, აქზეციდანგვაშინებდესდელგმადათავსხმა,

ვიდრეეკრანზევუცქეროდეთყალბმისტერიას...

კაცთაკანონებს, ჯობს, ვარჩიოთჯუნგლისკანონი,

თუნდ, ჩვენსსამყოფელსმონადირევეფხვმამოაგნოს...

იქათასობითშიმშილობენუსახლკარონი,

აქკიბუნებაგვიწილადებსრამესდროდადრო...

ოქროსნაწნავიცხელძუძუზედაგიხვევია,

გაშლილმკლავებითყვავილებისმინდორსმოარღვევ,

ჰოდა, მითხარი, ჩემოკარგოარგვირჩევია?

აქ, ბუნებაშივინებივროთქრისტესმოსვლამდე...

სიკვდილიანუგაძლება

არავინ, არავინარმოვა,

არავინ,ბევრიცრომეძახო,

სიკვდილიყველაზეახლოა,

ხელიცკი, ჰო, ხელიცშემახო...

დავფიქრობ, დავფიქრობრამდენჯერ,

რასელი, ვისელი, რადელი?

დავიცი, ფიქრებიწამლეკენ,...

ფიქრებიმომავლისსანთლები...

იმდენადგაძაღლდაცხოვრება,

ოცნებამგონიამირაჟი...

სიკვდილისულგვერდითმომყვება,

ყველაფერს, ყველაფერსმიმარცვლის...

ყველაფერსხაზსუსვამსრაციყო,

თურამემისხალიგამაჩნდა...

დამდევსდათანტვინიწაიღო,

გაგძარცვავ, გაგძარცვავ, გაგძარცვავ!!!

არეყო, რომჩემისახლ–კარი,

გადაწვა, ჰო, მართლაგადაწვა...

ჰგონიაცხოვრებასმასწავლის,

თუასემიმაკლავსხანდახან...

ყველაფერსვისწავლი, არგჯერათ?

ცხოვრებასკივერა, ვერასდროს!!!

რასიტყვააღმოჩნდა – გაძლება...

არკიმგონია, რომვერგავძლოთ!!!

ვერგაგიმეტე

ვერგაგიმეტე, ვერგაგიმეტე,

ვიცი, ბოდიშისმოხდამომიწევს...

გაწყენინებდამერეგანვიცდი...

მერეარვიცი, როგორმოვიქცე...

რამოხდებოდებადროსშესძლებოდა,

ალბათმიმიხვდი, ზოგჯერუკუსვლაც...

შენსსილამაზესარშეხებოდა,

შემომრჩენოდიზღაპრად, ჩუქურთმად...

ახლა, რა, შენსთავსთითქოსმართმევენ,

ყველაწუთები, ყველაწამები...

დამეარმინდაამდროსდავნებდეთ,

უსიტყვოდ, უხმოდდადანანანებით...

რასაწყენია, რასაწყენია,

დროსვერგავასწრებთვერანაირად,

დრო, ესსასტიკიგანაჩენია,

ჰოდა, საშველიარცარსაიდან!

მეკიმინდოდაისევმენახა,

შენსმკრთალსახეზეკოცნისალმური;

ჩემიბავშვობისგანცვიფრებახარ,

უკანასკნელიხარსიყვარული...

ამბობენთურმე

მეშენთანვრჩები,

არვაპირებარსადგაქცევას,

დარომიცოდე,

სულარამაქვსნიჭიღალატის...

ამბობენ, თურმე,

დაიბადოუნდაგამცემად,

სწავლადაგაწვრთნა

ამსაქმისთვისთურმეარაჭრის...

დაველოდები,

როცაზღვებიდაწყნარდებიან,

როცანისლებიქედებიდანაიკრიფება;

მეარასოდეს

ასეძლიერარმყვარებია,

დაარცქუჩაშიმიპოვიაჩემიღირსება...

არვიცი, იქნებვცდებიკიდეც,

როცასიყვარულს,

რაღაცზეციურ,

ზებუნებრივძალასმივაწერ...

როცალარივითდაჭიმული,

მართლაც, ტიტანურ,

მართლაცტიტანურ

გრძნობასავდებმეშენსწინაშე!

ნურცამჩემსნათქვამს

ნუჩამითვლიგულუბრყვილობად,

ერთსკივერვხვდები,

თუამდენხანსრასელოდები...

მცირეხანიაშემიხორცდამკერდზეჭრილობა,

დამომკლავს,

ალბათ,

ხელახალინაჭრილობევი...

ბრმაუნდავიყო

შენარგეწყინოს, თუჩემსთვალებში,

ვერდაინახო, ისრაცაგსურდა,

რასიზამ, იცი, ამსიავეში,

ალბათ, მეცტვინიგადამიბრუნდა...

მეც, როგორცბევრი, მგონი, გზასავცდი,

და, მართალია, არვიმალები,

აქსულისმოთქმას, აბა, ვინგაცლის,

დამეცჩავკეტეყველაკარები...

ბრმაუნდავიყო, ყრუცადამუნჯიც,

სხვისიტკივილიარამტკიოდეს,

დათუნდაცტყვიებსმიშენდნენზურგში,

ჩუმადვიყოდაარავკიოდე!

ნეტა, ვინარის, მართლაც,ავტორი,

ამუცნაურიმასკარადების,

გამხადესმონა, გლადიატორი,

დამსახიობიამყალბფარსების...

დარომცმეძებდე, თუნდაც, ძვირფასო,

როგორმომაგნებამყიამეთში?

ანრომცჩამხედო, რაუნდანახო,

ამლიბრგადაკრულ, დაღლილთვალებში?

იკარგებასილამაზე

იკარგებასილამაზე,

ყველაფერიიკარგება...

ჭკნება, ჭკნებაშენისახე,

შენიკანისელვარება...

რაგამოვა, რომცთვალებზე

ამაფაროთუნდაცხელი...

ანდამტოვოდაგამექცე,

ვისმიაგნებ, ვინგიშველის?

ყველაწამი, ყველაწუთი,

რაცგიზომაშენერთსღმერთმა,

ალზათსადმეჩუმადუცდის,

შენსნახვასდაშენსშეხვედრას...

დაისწამიდაისწუთი,

მუდამცდილობს, მუდამგპარავს,

ყველაიმედს, ყველასურვილს,

რაცგინდოდადაგიყვარდა...

დავერაფერსშენვერშეცვლი,

შენინდომაუძლურია,

გაერევაშენიფერფლიც,

ზღვებსცისფერსდაკუნძულიანს...

შევეჯახესილამაზეს

შევეჯახესილამაზეს,

სილამაზესშევეჯახე,

ლამაზიაშენისახე,

მაგრამჯობდაარმენახე...

ვერგეტყვი, რომსიყვარულმა

ძარღვშიტკბილადდამიარა...

რომშენახარ, ისვინცჩუმად,

ლოყასცრემლითდამინამავს...

რომშენახარვინცდღეიდან

მუდამჩემთანერთადივლის,

ვინცკოშმარულსიზმრებიდან,

გამომიყვანსდადამიხსნის...

ჰო, ასეა, მაგრამრადგან,

ლამაზიხარდამკერდსმიხსნი,

დასხმარტალებსროგორცტალღა,

ძუძუსკერტიალერსისთვის...

შენმაგიჟებსილამაზით,

მეცერთღამესშენგაჩუქებ,

ჰოდა, მოდი, სიძვისხათრით,

შევაწებოთტუჩი–ტუჩებს.

ვულკანივარ

ჩემიგულიდღესვულკანისკრატერია,

მაგრამმაინც, მყარადვდგავარ, ფეხსარვიცვლი...

გულისკედლებსგაშმაგებითაწყდებიან,

წვიმა, თქეში, ქარიშხალი, თოვლი, ნისლი...

რახანიასისხლიცდილობსგამოსყიდვას,

იმცოდვათა, ოდესღაცრომაიკიდა;

დათულავაკრატერიდანამოვიდა,

ისცოდვანიცგამოგლიჯავსგულისფიცარს...

სადწავიდე, ვისმივენდო, ისევქარებს?

ვდგავარ, ვუსმენ, მიწისგულიროგორფეთქავს...

ვულკანივარ, მგონიმართლაცგავიბზარე,

დასაცააცხელილავაცამომხეთქავს!!!

ჰო, სიყვარულიწარღვნაამართლაც...

თუსიყვარულიწარღვნაა, მართლაც,

მაშინ, ჩვენრაცგვჭირს, იმასრაჰქვია?

მწვერვალებიდანზვავებისვარდნა,

ცარომუფსკრულშიჩაუმარხია?

ვერგამიგია, თავსრადმაყვარებ,

მართლაც, მითხარი, რადაგიშავე?

ანშევაფარებმეშენსწამწამებს,

თავს, თუკიმკერდიგადამიშალე?

მეხშირადვფიქრობ, ანმყვარებია?

ჰო, მყვარებია, ვინმე, ოდესმე?

დამთენებია? დამღამებია?

შენიარიყოს, წარღვნისდონეზე?

ჰო, სიყვარულიწარღვნაა,მართლაც,

მეცგეთანხმებიამყველაფერში!

იმასაცგეტყვი, ისემიყვარხარ,

მართლაც, ზვავივითგულზედამეცი...

თუნდაცწამით

ჩემზებევრადპატარახარ,

მეცარვიცი, რამოგწერო;

ვერგაგიხდიმეშენხატად,

მითუმეტეს, სამლოცველოდ...

თუმცა, ერთმაღმერთმაუწყის,

ყოველჩვენგანსწინრაელის,

დარაცგვძულდაიქნებგუშინ

ხვალგაგვიხდესსანატრელი...

მერომჯადოქარივიყო,

ანერთიდღით, სულაც, ღმერთი,

ყველაქალებსთითო–თითოდ,

იმერთიდღითგიჩუქებდით...

მერეთუნდაცწყალსწაეღო,

ყველამზეცდაყველამთვარეც;

წვიმასაღარგადაეღო,

ეღრიალაზღვასსაზარელს...

სულაცაღარვინაღვლებდი,

თუკიმართლაცყველაქალი,

იქნებოდა, მხოლოდჩემი,

ერთიწუთით, თუნდაცწამით!!!

ნინოზუთხუზს!

არმავიწყდები, რატომარვიცი,

რაღაცგულსმომხვდაშენიამბავი,

რომმარტოობასმაინცგანიცდი,

როგორცლოლუამზეზედამდნარი...

ანროგორგითხრაჩემისათქმელი,

ისეკიმაგრადმესიმპატიე...

მშვენიერიხარ, სახენათელი,

თუმც, ჩანსღმერთამდევერმიაღწიე...

ისე, ღმერთსადამაგშენსზედსშორის,

გინდა, ვიქნებიშუამავალი;

ხარახლობელიდაასეშორი...

ასელამაზი, ასემართალი...

მერომარცვიყო, შენ, ალბათ, შენი,

მესხეთისმიწამაინცდაგიცავს,

მომწონხარ, რადგანეგკდემაცგშვენის,

რომვერცგაარჩევსილამაზისგან...

ნინო, ძვირფასო, რაციყოს, იყოს,

ვიცი, არიყოესუფლისნება...

მაინცმითხარი, შენირომვიყო,

გაგიხარდებათუგეწყინება?

ჯერგზაშია

ჯერგზაშიაარმოსულაგაზაფხული,

წელსრატომღაცსასწაულადაგვიანებს...

დაესმარტიცძველებურადთავგასული,

ესდამპალი, ისევზამთარსაპიარებს...

ჩვენკიროგორ, როგორჟინითმოველოდით,

ტყემლისგაშლას, ალუბლებისაფეთქებას...

ახლარაა, გაიხედავ, თოვლიმოდის,

დამეცისევწამომცდება, ამისდედაც...

სხვარაგზაა, დაველოდოთუნდააპრილს,

იმანაცრომმარტსმიბაძოს, ხომგავგიჟდით?

ანრაგაძლებს, მითხარ, აბა, მაისამდის...

გასკდაგულიამლოდინით, ამდენფიქრით...

მოდი, ისევშენიყავიგაზაფხული,
შენმესტუმრე, ატმისნაზიყვავილივით,
იქნებგულიშენგამილღვოდაზაფრული
დაისევშენგამაბრწყინომაისივით!!!

მოჰგავხარმთებშიანთებულაისს

ისელამაზიიყავიბოლოს,
რადამემართა, ვერაფერსვიტყვი;
თითქოსმზისგულზედამაგდესროგორც,
სულთანისმტერიქართველიბიჭი...
შენსშემხედვარეს, გულიცკიდამწყდა,
რომესარმოხდასინამდვილეში;
ასესაშინლადლამაზიხარდა
მეკისატანასვყავარკბილებში...
როგორმინდოდა, რომერთხელმაინც,
რომერთხელმაინცკიდევმენახე;
მოჰგავხარმთებშიანთებულაისს,
დამტევნებდასხმულმწიფევენახებს...
როგორცპანტერაშენსკენმოვილტვი,
თუმცავიცი, რომვერდაგეწევი;
რასარგავცემდიერთიკოცნისთვის,
გადამასხიპესთითქოსფესვები...
რადგამაჩინა, როცამაჩენდა,
ღმერთითუშენზეუნდამელოცა...
ვერგაგიმეტემოსატაცებლად,

ვერგადავიქეცასეთდესპოტად...

მაგრამვინიცის, დროისათვლაში,

ღმერთსშეეშალოსეგებრიცხვები;

მეჯერაცმჯერაბედისთამაშის,

მჯერაზღაპრების, მჯერასიზმრების...

ჰოდა, მეცმინდაისედამთავრდეს,

შენისარეცლისგავხდემფლობელი,

სულხომვერგიხსნისეგსილამაზე,

დღესასემკაცრიდაულმობელი...

განამარტომე

შენარიფიქრო, არმახსოვდე, ანდამავიწყდი,

შენისახელითანდამყვებადათავსმახსენებს...

შენრაგგონია, უშენობასმეარგანვიცდი?

გამსკდარაგული, სისხლიმდისდავერშევაჩერე...

განამარტომე? ათასობითსხვაცამდღეშია,

დაცეკვავს, ცეკვავსჩემიხალხიეშმასდაკრულზე,

თითქოსსატანასთავისთესლიდაუთესია,

გვერდითდამყვებადაჩემსკითხვებსაძლევსპასუხებს...

მედაჭრილივარ, თუმოგინდესგულშიშემოდი,

არმოგერიდოს, არდამინდო, ამიარისთვის...

მედავიღალეუშენობით, შენუჩემობით,

ჰოდა, შემოდი, ერთადვნახოთაპოკალიფსი!

რატომარგჯერა

მეგაზაფხულისვისმენმუსიკას,
თანაცზეციდანმეღვრებათითქოს;
იცი, დღესდილასმზესდაუცვივდა,
ესყვავილებიდაშენიიყოს...
რატომარგჯერა? აბადახედე,
მითხარ, გინახავსშენესფერები?
თითქოსიშუშებსმიწანანემსრებს
დაშეუცვლიათანმანერები...
საოცარია, მთები, ველები,
ნაღდადერთმანეთსეჯიბრებიან;
ჩაუკიდიათთითქოსხელები
დაგაზაფხულისეშხითტკბებიან...
დამეცამმარტისჟინითდამთვრალი,
ახლამოვიკლავყველაწყურვილებს,
შენსგვერდითვიყავმთელიზამთარი,
მაგრამვერაფრითმოგისურვილე...

ვისაცარასდროსარაფერიაკმაყოფილებს

მეარასოდესმდომებიასიმშვიდერადგან,
იქაცგვეყოფასიმშვიდეშიყოფნამარადი;
ჰოდა, ხმაურიამიტომაცარასდროსმაკლდა,
ზღვებსთუქარიშხლებსჩემსწილხმაურსმუდამვპარავდი...
ვიცი, ასეა, ბევრიჩნდებავიციჩემსავით,

ვისაცარასდროსარაფერიაკმაყოფილებს,

ერთსმიაღწევსდანათელიამისთვისდღესავით,

რომვერდაადებსმასსიმშვიდეთავისბორკილებს...

დამართლაცქვეყნადყველაფერიცვალებადია,

ანმითხარ, როგორ, ვინდაიპყრობსყველამწვერვალებს...

ისიცხომიცი, მწვერვალებზეროგორადიან,

მატლებიხოხვით, ხოლოორბნიფრენითზეცამდე!

მაშ, წინ, ახალივარსკვლავებიგვეძახისცისკენ,

სადაცჰორიზონტსმყინვარებისჭკვეთავსმანტია;

წამო, მომყევი, პირველებმადავიპყროთსივრცე,

ცისარტყელებიმწვერვალებსრომქამრადარტყია...

მეისევვიცდი

მეშენასეთიმომწონხარრადგან,

მეშენასეთიმიყვარდიმუდამ...

შენჩემთვისტკბილიბავშვობისგარდა,

იყავითეთრიტყემლებისსუნთქვა...

დაახლაროცამირაჟიგაქრა,

ილუზიებმაცდალიესწყალი,

მეისევვიცდიგაძარცვულბაღთან,

სადაცრამდენჯერგიცდიდიმთვრალი...

შენცმოდიოდიჩუმადღიმილით,

ამპარტავნობაარაგჩვეოდა,

ასემეგონანერვებსმითვლიდი,

რაცჯერაცმთელიგადამრჩენოდა...

შენთეთრისხივიიყავიზეცის,
ჩემსჯურღმულშირომშემოანათა,
დაალბათმუდამდარჩებიჩემთვის,
ტკბილისიზმრებისწმინდაზვარაკად...

დალექსებიაჩემისაფლავი...

კი, ვერცვერასდროსმივხვდებით, ალბათ,
ანრატომგავჩნდით, ანრაღადვკვდებით,
რასთვისგვეწევამაღლადამაღლა,
სიცოცხლეთავისგაშლილიფრთებით...
მეცხშირადვფიქრობ, ვინავარ, რადვარ,
რისთვისმოვედი, ანვქმნიკირამეს?
ანრაგამყვებაიმქვეყნადდარდად,
რადარგვიმართლებს, ანრადგვიმართლებს...
იცისკივინმემ, რომმუზახშირად,
როგორაგიხსნათ, ხელშიმაკვდება,
დამესიზმრებამღვიძავსთუმძინავს,
ჩემისამშოლოსგაჩირაღდნება!
რომმათუნიჭოდ, დღესვინცდაგვცინის,
დრო, დრომიუზღავსსამაგიეროს...
რომჯერაცყივისმთებშიარწივი,
რომელვამისევუნდაიელვოს!
რომმომავალიქარიშხლებისთვის
ერითუბერიმაინცმზადაა;
რომახლოარისმაინცმერმისი,

დაესცაცვიცით, მართლაც, რაცაა!!!

მეცვიმეორებ, არმეშინია,

არცმემიმყვებარაიმევალი...

რომესლექსებიცჩემიჟინია,

დალექსებიაჩემისაფლავი!!!

გაორება

ო, როგორმომწონსდაროგორმიყვარს,

შავიმერნებითშენსკენჭენება,

დილისსხივებიშეამსხვრევსცისკარს

დაღამემთებშიჩაესვენება!

მედაოთხილიცხენისრემებით

უფსკრულისთავზედავეკიდები,

ვითჯოჯოხეთისცეცხლისენები,

ჩემისხეულისკანშიიჭრები...

დამეცმივაფრენზეგნებზემერანს,

შავინისლებიმინდაგავფატრო,

ვუსმენქარებისდამაბულსტვენას

დათოვლსმივკვალავყველასსანაცვლოდ!

მაგრამნურავისჩემიცხოვრება

მხოლოდჭენებანუეგონება,

საშინელიაესგაორება,

როგორცპოეტისგადმოსვენება...

დაამიტომაცშორსამმიწისგან,

დროაგავექცეთამუზნეობას,

მემიმატოვესროცამიჭირდა

დაბედიტყვიებსზურგშიმესროდა!!!

...

ვინცრაუნდათქვას, სულრომსამყარო,

გადააფერონ, გადმოაფერონ,

არიოლ–რეშკაუნდაავყარო,

დათუდაჯდება, შენზედავწერო...

მიყვარხარ, მაგრამგულშივიმარხავ,

ვარუუფლებოგლადიატორი,

მეშენიმსგავსიარავინამყავს,

არცახლობელი, არცთანასწორი...

ან, აბა, სადმევინმეიქნება?

ეგსილამაზერომგაახუნოს?

სამყაროსაღქმაშენითიწყება

დასილამაზეცშენითფაფხურობს!

რაადვილია, რაადვილია,

რაღაცხოტბადალაპარაკები;

რომჩემივენაგადახსნილია,

რომმიყვარხარდაზედგადაგყვები...

მაგრამრავუყოწარსულსრომელმაც,

შენსკენყველაგზაგადამიკეტა,

შენკიხსოვნაშიისევმოღელავ,

ია–ვარდებად, შროშნად, ტიტებად.

დასიყვარულადთუამოსკდება,

ესგაზაფხულიცთრობისმიზეზი,

მიგულეჩუმადშენზედმლოცველად,

შეუდარებელსიფაქიზეთი...

ჩემისიზმრებისნატვრებსგაჩუქებ,

გაჩუქებაწმყოსსულერთიანად;

ქარსგაჰყოლიაისსიჭაბუკე,

ჩვენრომვნებებებადაგვაბდღვრიალა...

უტკბილესი შარბათი ხარ

წითელფონზეთეთრივარდი,

ვერცხლისწყალითდანამული...

შემიყვარდი, შემიყვარდი,

ბადაგივითდათაფლული.

მეჩურჩულე, ისემიყვარს

შენიენადაქარგული,

როგორცმთისლურჯყვავილებზე

გაფენილიგაზაფხული...

შველისნუკრზელამაზიხარ,

როგორცხალიდაწინწკლული,

უტკბილესიშარბათიხარ,

უმწიფესიმარწყვისგული...

მოფარფატეფანტელსჰგავხარ,

მეშინია, რომარგაქრე,

სიყვარულისბადესხლართავ,

დამნესტრედადამეთაფლე!!!

ცოდვილივარ

ბოროტებაახლობლისგანრადმწყინს?
აბა, სხვისგანრატომუნდამწყინდეს?
მეცარავარშაქარიდათაფლი,
მაგრამ, რატომვაწყენინებვინმეს?
მეჩემსცოდვებსსხვასარვახვევთავზე,
ყველამთავისცოდვათვითონზიდოს,
მეცცოდვებითყელამდევარსავსე,
ვერცგავამხელვინცარუნდამკითხოს.
მაგრამზოგჯერერთისიტყვაცწაგშლის,
თუმცარაფერსველოდებირადგან,
კაპიკიასხვისიცოდვისფასი,
ჩემსცოდვებსკიზღვაცვერასდროსგამბანს..
ცოდვილივარ, თუმცა, სხვისთვისკენჭიც,
არასოდესარმისვლიაპირველს,
ჰო, დაფიქრდი, მისროლიაშენთვის?
შენიმოკვლაანრაუნდაღირდეს!
ჰოდა, მითხარ, მერატომმკლავსიტყვით,
მეშენსგამოსადგავექცეაწმყოს,
ასიტყვიაცრომმესროლომიჯრით,
ერთისიტყვახშირადმეტადფასობს!
არცმევაფრქვევმუდამთაფლსდაშაქარს,
ზოგჯერთაფლიც, იცი, თაფლიცსწამლავს...
ცოდვებიმაქვს? ჩემთვისჩუმადდამაქვს,

შენგან? შენგანერთისიტყვაცმზაფრავს...

შავივარდიხათუნასი

არამჯერა, ესნაღდად,

ალბათ, ხელოვნურია.

ალბათვინმემშექმნადა

თანვარდიცგაურია.

შენკიგულუბრყვილობით

დაუჯერე, დათანხმდი,

რადგანვარდიგეგონა

აღმოჩნდაკიხაფანგი...

მეკიმახსოვსოდესღაც

იყოსჯადავნებანი,

შავივარდიკოკრებად

ვერაქციავერავინ!

კარგადთუკიდახედავ,

შენცადვილადმიხვდები,

თუნამდვილადრახდება,

როგორმწარედიჭრები...

მეკივიცდი, არვამხელ

არავისთანჩემსგრძნობას,

შენხომგინდაგადავრჩე,

ჰოდაკოცნაცმეყოფა...

მაგრამკოცნაცარისდა

არისსულსხვავნებანიც,

როცამკერდშიხანძრისგან

ხდებააფეთქებანი!

ჰოდა, მინდაიცოდე,

მარტოვარდიკიარა,

სასწორზედევსსიცოცხლე

თავისვარდებიანად!!!

აი, დარდი...

რომმომწონდე, თუნდაცწამით, ანდათუნდაცწუთით,

რაგგონია, მეშენსნახვასდამასწრებდავინმე?

ამიტომაცსულტყუილადმახვევმაგშენსწუხილს,

მეუბრალოდ, ვერთობიდა, სხვათაშორის, გიმზერ!

თუარმოგწონს, ნათელია, სულგავდგებიგანზე,

ესისეთიადვილია, მითუმეტეს, ჩემთვის,

შენსსაყვედურსავდგებიდამეცშევაგდებზანზე,

რაცახლავთქვი, გაიგონე? თავშიმაინცშეგდის?

თუგაიგებხომკარგიდა, თუ, არადა, გეტყვი,

ოცნებებსდარეალობასშუაგადისზღვარი,

შენმემეტრფი, მესხვასადავერცვერაფერსშეცვლი,

თუნდადგედადღეცდაღამეცაჟღარუნოზარი!

თვალები (რუსასფოტოზემინაწერი)

სულყველარითმაგაცვეთილია,

რომელიცთვალებსერითმებოდა,

როგორშემეძლო, როგორშემეძლო,

უამთვალებოდჩამძინებოდა.

ვეფხვისთვალებადჩამყვასიზმარში,

დარომმინდოდაშემბრალებოდა,

შემომანათაისესიბრაზით,

ისემრისხანედმაკვირდებოდა.

ვინიცის, იქნებმართლაცმეორედ,

ანმესამედაცკივარმოსული,

შენსავითვეფხვშიმსურსგანვმეორდე,

მაჩუქე, ანდა, მომყიდესული!!!

მინდავიცოდე

იქნებშენმითხრარასშერჩაფასი,

თუკისიცოცხლეცჩალადაფასობს,

დარჩაკირამეამქვეყანაში,

დარჩაკირამე, რომშეაფასო?

რომღირდესრამეთავისგანწირვად,

ანკიდევმეტიმინდავიცოდე,

მინდავიცოდე, რამსურს, რამინდა,

რატომგავჩნდიდარისთვისვიცოცხლე...

რატომმეგონარომახლოსიყო,

რომახლოსიყობედნიერება,

როგორცალუბალსმოვწყვეტდითითქოს,

უნდოდამხოლოდხელისშეხება...

რატომმეგონა, რატომმეგონა,

რომჩემსზედსძაღლიცკიარდაჰყეფდა,

რომჩემსგარშემოყველამეგობარს,

მოვგვრიდიღიმილსდააღტაცებას...

რატომმეგონა, რომგავიმარჯვეთ,

რომმოვიპოვეთთავისუფლება,

რატომწამართვესჩემისიმართლე,

ანმომავალირადიმუქრება?!

ნუკრილატარიას!!!

საოცარია, ჯერფერსავკარგავთ,

მერეთვალებიცთითქოსბუნდდება,

დავიცითკარგად, ძალიანკარგად,

ისსილამაზეარდაბრუნდება...

მაგრამისიყო, ნამდვილადიყო,

ულამაზესიგაზაფხულები,

როცაიწვოდასხეულითითქოს,

ჟინით, ვნებებითთუერთგულებით...

მე, ალბათ, ბევრიმინახავსქალი,

ბევრთანმქონიაფლირტიც, კამათიც...

ბევრსმედავადგიიმწლებშითვალი,

ბევრმადამიგოაქეთხაფანგი...

მაგრამარსებობსალბათსაზღვარი,

როცანელ–ნელაიწყებგარჩევას,

რომსილამაზესულსხვარამარი,

რომისარაჰგავსამგატაცებას...

დამერეუცბად, როგორცცისგახსნა,

როგორცზეციდანცვენავარსკვლავთა,

შეგეფეთებავინმეიმათგან,

ვინცმცირეხნისწინსულარგიყვარდა...

ესდასაშვებიციყოიმწლებში,

როცავერცგრნობდითუვისეძებდი,

სულერთიიყოოქროცდავერცხლიც,

ყველაალმასი, ყველაბეჭედი...

მაგრამ, მართალითუგინდაგითხრა,

რასაცვერაფრითვერვიფიქრებდი,

შენსსილამაზესდავუმარხივარ,

რატომ? ორადხომვერგავიჭრები?!

მემეფევარ, შენკიჩემიდედოფალი...

იცი, როგორმიხარიაშენინახვა?

თითქოსრაღაცნამდვილზეიმსვესწრებოდე,

უწმინდესი, უტკბილესი, ფერიახარ,

შენითმებივკოცნე, ვკოცნე, ვკოცნე, ვკოცნე!

ნუმიყურებ, მაზნევსშენიგამოხედვა,

არაფერიქვეყანაზეაღარამსურს,

სიყვარულმაამმკერდიდანამოხეთქა,

მკვდარივარდა, რომგავცოცხლდეველიპასუხს...

რაგაცინებს, მესულაცარმეცინება,

რადგანასეთსილამაზესაჩრდილივით,

სულთანდასდევსხიფათებივეზირებად,

დასიკვდილიციქვედაძრწისნადირივით!!!

ჯერკიმაინც, ჯერკიმაინცზეიმიმაქვს,

დღესშენსმეტიმევერავინვერმომთაფლის,

თითქოსეტლითვბრუნდებოდეთქეიფიდან,

მემეფევარ, შენკიჩემიდედოფალი!!!

სიშიშვლე

ყველაფერიაირიაერთმანეთში,

გაგვაშიშვლეთ, გაგვაშიშვლეთ, გაჰკივიანქალები...

არისრაღაცველურობასიშიშვლეში,

ველურობა, ჯერხელმიუკარები...

მევერგანვსჯი, თურახდება, პლანეტაზე,

ანრამეთქმის, მემსაჯულიარავარ...

ვერცვერავინმიპასუხებსამკითხვაზე,

თურმემიწამართლაცრაპატარაა...

გააშიშვლეთ, გააშიშვლეთბარძაყები,

მოიშიშვლეთმკერდიც, სცენააიტანს,

შხუის, შხუის, ქალისხელშიმათრახები,

კაცსკიზურგიეღებებავარდისფრად...

ზეიმიალესბოსლების, ცისფერების,

მოაბიჯებსვნებიანისამყარო...

შიშველები, შიშველები, შიშველები,

სხვარაგითხრათ, ანდა, რითგაგახაროთ!!!

ლექსი

რაარისლექსი: ამოსუნთქვა, ამოხველება,

თუამოტანასულყველაფრისგულ–ღვიძლიანად?

ვერამიხსნია, რამდამცოფა, რამელექსება,

გადაჩეხილირომვარასეტან–ფეხიანად...

თუბევრიტკბებაჩემილექსებით,

ბევრიც, ხომ, ვიცი, ჩაბოღმილია,

თითქოს, საკუთარსიკვდილსვესწრები,

საფლავსჩავცქერიბნელსდაპირღიას...

დავიციუკვევერშემაჩერებს,

ვერცსახრჩობელა, ვერცეშაფოტი,

რადგანვჭირდებიმეჩემსმთა–ველებს,

ვითქარიშხალიდაქარაშოტი...

ჰოდა, მეცმოვალ, მოვაგრიალებ,

დევთაუფსკრულებს, მგელთახეობებს;

მეშევუხორცებმიწასიარებს,

ფეხზეწამოვყრიყველამეომრებს...

ვინცკიოდესღაც, ვინცკიოდესმე,

სადმეიბრძოდაერთიქართველი,

მეყველამათგანსდავიმეგობრებ,

მემათისისხლითმოვინათლები...

უნდა მოასწრო

უნდამოასწროდაჩაიფიქრო,

როცამოწყდებავარსკვლავიციდან...

დარადგანარგაქვსმართლაცდიდიდრო,

უნდაიცოდე, რაგსურს, რაგინდა?

ბედნიერება? სისულელეა,

რაცარარსებობსარცასრულდება,

ბედნიერებაცხრაცისმერეა,

დაუნდასდიოდაუსრულებლად...

ჰოდა, ამიტომ, გინდაგასწავლო,

რაჩაიფიქრო, ანრაინატრო,

რასგაიტრუნენიბლიასავით,

თანჩემსთვალებშიგსურსჩაიკარგო...

იცი, უბრალოდ, მოდი, ინატრე,

რომგიღიმოდესდილითაისი,

დაიფრქვეოდესციდანსინათლე,

სიყვარულისთვის, სილამაზისთვის...

ინატრემალა, რომდროსგაუძლო,

დაშემოტევებსქარიშხლებისას,

რომერთიერთზეგაესაუბრო,

ოკეანეებს, ზვირთებსზღვებისას...

დამერე, ალბათ, ბედნიერებაც

ჩამოგიქროლებს, როგორცმიმინო,

ჰოდა, შენცკარგადმოგეხსენება,

როგორმეუნდაგამოიჭირო!!!

შენ თუ მე მეძებ

ყველაიმედიწყალსგავატანე,

ბედნიერებაცთურმებლეფია...

იმდღიდანროცავაშლშიგამცვალე

დაყელზეგველიშემოგეხვია.

ჰოდა, რაცხდება, ახლაძვირფასო,

მეკიარადათავსდააბრალე,

გსურსსამოთხეშიგადაინაცვლო?

მეარდაგიშლი, კი, გენაცვალე!

მაგრამარსებობსკიდევსამოთხე?

იქიდანვინმემგამოაღწია?

იქნებდაღმერთმაიმსაღამოსვე

მთელისამოთხეფერფლადაქცია...

შენმკითხავ, ალბათ, რატომმაქვსეჭვი,

მთელამსულელურაბდაუბდაზე;

ანთუკაცივარ, ქალებსრადვერჩი,

იმედისკარირადჩავურაზე!

თუმცა, რავიცი, იქნებშენსბედზე,

იპოვოკიდეცშენიმეგზური;

მაგრამ, ძვირფასო, შენთუმემეძებ,

სხვასრომვაჩუქედღესჩემიგული?

დრო

რაცმქონდა, მწამდა, მსურდაარმსურდა,

სულყველაფერიდრომმიაფშვიტა,

არდამიტოვაარცთეთრიხურდად,

ჯერდამხატავდადამერემშლიდა...

ჯერდამკარგავდა, მერემეძებდა,

დათუმიწნავდადაფნისგვირგვინებს,

უცბადსასტიკადგამიმეტებდა,

იმიზეზებდადროისსიმცირეს...

დროთავისთავზეფიქრობდამხოლოდ,

მემისთვისვიყავარარაობა,

ბევრჯერდამტოვაუსამშობლოოდ,

მდევნიდა, მკლავდადაუხაროდა...

მეკიმღელვარემისირიტმები

ბედისთამაშიუფრომგონია;

სიცოცხლეარისჩემთვისსიზმრები,

მისთვისკიგამადაჰარმონია...

შენი გაფურჩქვნის დროა

მოვდივარ, მომაქვსშენთვისაპრილი,

მომაქვსსიგიჟემარტისდღეების,

როგორცმდინარეზედგადაგივლი,

გადაგთელავდამოგეფერები!!!

ვხედავ, რომშენიგაფურჩქვნისდროა,

ვხედავ, რომგიმწიფსძუძუსკერტები,

შენისეთიხარაპრილიროა,

დაარცადვილადარდამნებდები...

ჰოდა, მოვდივარროგორცტალღები,

როგორცმორევიგანრისხებული,

მაინცჩაგითრევთუარდამნებდი,

შენცგაშიშვლდებიგაფითრებული...

ყურშიგიწივისსიძვისყივილი,

გაფურჩქვნისადასიმწიფისდროგაქვს,

დამოსაწყვეტიმზისყვავილივით,

მნებდები, გტკივადამაინცბორგავ!

...

რადგანაცდუმხარ, მეცდავდუმდები,

ზოგჯერმეცმიყვარსასედუმილი,

დღესარა? ხვალხომდამიბრუნდები,

ისევსურვილით, ისევწყურვილით...

რომდაიოკოყველავნებანი,

ზამთრისყინვებშიდაგროვებული,

რადგანაპრილისსაოცრებანი

ცეცხლივითტანზეგაქვსმოდებული...

ბლუზიდატანგო

რაარისბლუზი, რაარისტანგო,

ჩახლეჩილიხმაზანგისებური...

შენსსულშითუკიეშმაკისახლობს,

ჩემშიზევსიზისგანრისხებული...

რაადვილია, რაადვილია,

შენიწყენადაგულისტკენები,

როცაგონებაგადაღლილია

ქვეყნისჭორებითდაცრურწმენებით...

ეტყობადღესაცმარცხენაფეხზე

ავდექდასულაცარმეცეკვება,

მარადიულადვტრიალებთწრეზე,

შენჩემზეკარგადმოგეხსენება...

რასგაუყვიასექსიდატანგო,

ესუცნაურიომონიმები,

მეშენითვალისფერებიმატკბობს,

შენკიეჭვებისცივიწვიმები...

მინდაგაკოცოტუჩისკუთხეში,

ჯერაცგეტყობაღამისნაკბენი...

ამჩვენსნაღვლიანსაუკუნეში

მაინცარავისარვენაღვლებით...

მომეციფეხი, ამეკარმკერდით,

ასე, გადმოწექ, რაცშეგიძლია,

ყურშირაიმეუწმაწურსგეტყვი,

ოდნავმოტკბოსდაოდნავსისხლიანს...

გესიამოვნა, ადვილადმივხვდი,

ისედახუჭევნებითთვალები,

იხრებიჩემსკენ, საკინძესიხსნი,

დაჩამჩურჩულებ – სულმეყვარები...

ვერდაგიჯერებ, რადგანვიცირომ

დღეებიგავა, ვნებაჩაივლის,

მხოლოდშეგვრჩებაამცეკვისსიტკბო,

სხვაარაფერიარცრანაირი...

ისევშენგეტყვი

ისევშენგეტყვი, შენარგამყიდი,

შენჩემიხარდაჩემადდარჩები...

ისე, ცოტასაცთუდამაცლიდი,

ალბათ, მეთვითონაღმოგაჩენდი...

გნახედა, მგონი, მიწას, საერთოდ,

თავისიღერძიგამოეცალა,

დადაძრწისახლა, როგორცსაეჭვო,

ვინმემშიერიდამაწანწალა...

ანდა, ვინუწყის, ვინვისთვისჩნდება,

ვისშეგაჯახებსდროსაოცარი;

ასედაცხდება, ჩნდებიანმტრებად,

მაგრამკვდებიანროგორცცოლ–ქმარი...

ჩვენკი, ვინიცის, მართლაც, რაგველის,

ჯოჯოხეთითუედემ–ბაღები...

ანრატომმიყვარსშენისახელი,

ასემარტივიდაგასაგები...

რადჩამრჩაასეშენითვალები,

ანყველგანასერადდამყვებიან,

ასენაცნობიდაფერმკთალები,

ჩემდანახვაზერატომფრთხებიან...

ვერდაგაჯერე, ვერდაგაჯერე,

რაარგანიშნე, რაარგითხარი...

რომერთადერთი, შენღამაღელვებ,

როგორცნასიზმრიდილითსიზმარი...

მარადიულიბრძოლა

როგორცდუმილიქარიშხალისწინ,
ჩამოწოლილაირგვლივწყვდიადი,
ჯერაცრაშებისფლოქვთახმაისმის,
ჯერაცშორსააკვლავგანთიადი...
მეცგამუდმებითბრძოლაშიჩართულს
მავიწყდებოდასიცოცხლისაზრი,
მკერდითვიცავდიყველაფერსქართულს,
რომგამეფანტაროგორმეთალხი...
რატომმგონია, რომდღესაცისევ,
ისევსიკვდილიუხმობსმეომრებს,
რომისევიმმტერსდადუშმანსმისევს,
რომელსაცდღემდებევრჯერვეომე...
არმინდავიყოდაუნდობელი,
არცომიმინდა, მაგრამსიმართლეს,
სჭირდებაჩემიწუთიყოველი,
ჰოდა, მეცმჯერა, რომგავიმარჯვებ!!!

ჩემომამულო

ჩემომამულო, ჩვენკარგადვიცით,
თავზემანდილიროგორდაგვხურეს,
როგორგვადინესმკერდიდანსისხლი,

დამონებივითგაგვაპანღურეს...

შენცპოეტიხარ, მეშენშიმუდამ

რომანტიკასდაცისკარსვხედავდი;

ბევრჯერგვესროლესტალახისგუნდა,

ბევრჯერაღწევდაკიდეცჩვენამდის...

მემიტირიახშირადჩვენსბედზე,

გათენებამდეცკიმიტირია;

ბედნიერებასჩვენერთადვეძებთ,

ბედნიერებადღესსიკვდილია...

ერმაცდაბერმაცმშვენივრადუწყის,

რაასირცხვილიდათავისმოჭრა;

ჩვენჩაგვაფურთხესორივესსულში,

კვლავდაკვლავისევსატანაგვმოძღვრავს...

მაგრამმემჯერა, ესდროცჩაივლის,

დაიმახსოვრეჩემისიტყვები,

რომკვლავინათებსჩვენთვისაისი

დაძველებურადგამოვბრწყინდებით!!!

თუარშემხვდები

შენჯერაცგჯერასასწაულების,

მეკირატომღაცგულიგამიტყდა;

როგორცამბობენ, სანამურემი

გადაბრუნდება, ვერაფერსიზამ...

ვერაფერსიზამ, აწმყოსჩვენსგამო,

ყურსვერაუწევს, ალბათ, ვერავინ...

იცი, ბევრსვფიქრობ, როგორშევცვალი,

ესუღიმღამოჟამივერაგი...

როცაშენგაწვიმს, მესეტყვამსეტყვავს,

როცაშენგსეტყვავს, მევკვდებიმაშინ,

დაგათენებულსღამეებსთეთრად,

რაღაცმოშხამოეტყობახმაში...

ცოტაცგავუძლოთ, ცოტაც, ვინიცის,

რასჩურჩულებენზოგჯერღმერთები...

მეშხამსაცდავლევშენიგულისთვის,

მართლა. არგჯერა? თუარშემხვდები!

დარადგანშეგხვდი (კ)

მე, იცი, შენმასილამაზემგადამარჩინა,

დარადგანშეგხვდი, არცწარსულზეაღარავდარდობ,

რამოხდათუკიარაფერიცარგამაჩნია,

ზოგჯერსამყაროსამჯობინებერთწმინდაამბორს...

ზოგჯერერთქალშირაცრამეგაქვსყველაფერსდათმობ,

მისიღიმილიგირჩევიადედოფლისკოცნას,

მისიშეხებაუტკბილესიწვენივითგათრობს,

დაარადაგდებთუნდაცღმერთისმეორედმოსვლას...

ანთუკი, მართლაც, ერთხელჩნდებიდაერთხელკვდები,

რატომარუნდაიარსებოგულისკარნახით...

ერთისულიაქვთყველასძირშიდაგაჭრანფრთები,

მოგკლან, ჩაგფლანდამოგაყარონზედია–ვარდი...

ჯანდაბასყველა, დღესვაღმერთებმხოლოდშენსთვალებს,

თვალებს, რომლებსაცსიხარულითმაგებებმუდამ,

დათუნდაცასეჯოჯოხეთისცეცხლივითმწვავდე,

შენდამიბრუნერაცდავკარგედაგულითმსურდა...

რადმინდათავისუფლება!!!

რადმინდათავისუფლება

თუშეკრულიმაქვსხელ–ფეხი...

ანყველატყვიათუმხვდება,

როგორცცასელვა, ხესმეხი...

ანდაბადებულსბოკვერად

ყვავობაროგორმეკადრა,

მივფრინავ, უკანმომყვება,

ქორ–შევარდენთაესკადრა!!!

დარაცარუნდაჩამიკლან,

მკერდშიოცნებისზღავილი...

მემაინცჩემსასგავიტან

მებეწვისხიდზეცგავივლი...

რომესდაღლილიტაძრები,

კვლავძველებურადრეკავდნენ;

რომჩვენცწამოვდგეთსანთლებით,

ჯვარცმიდანამაღლებამდე!!!

მიყვარდი, ისე, სულცოტახანი...

მიყვარდი, ისე, სულცოტახანი,

მიყვარდი, როგორცუყვართგართობა...

ვიყავიშენიხონთქარი, ხანი,

ვიყავიშენიდარდიმანდობა!!!

მეშენთვისდღეებსდროსავპარავდი,

დადამრჩაკიდეცმისივალები;

მეგონამაინცშემიფარავდი,

მეგონამაინცშემიყვარებდი...

მაგრამსხვაარისჩემისურვილი,

დასულსხვაკიდევესრეალობა;

დღეებსწიგნივითნელავფურცლიდი,

ზღვამამშვიდებდა, ცამიგალობდა...

რომვერცგავიგე, როგორდამტოვე

დაფეხაკრეფითროგორგახვედი...

ქუდივითმხურავსდღესსიმარტოვე,

ძაღლივითმიყეფსსევდათავხედი!!!

პოეტს!!!

შენუნდადადგეყველაზემაღლა,

ყველაზემაღლა, იქნებღმერთზედაც...

დაშენიხალხი, როგორცზღვისტალღას,

აბობოქრებულსშემოგეწვნება...

რომმარადერთადიაროთცისკენ,

დავერგაგყაროთვეღარაფერმა;

რომგიცქეროდნენძლიერსდამზისფერს,

დანორმადსთვლიდნენცაშიაფრენას!!!

რომშენისიტყვა, სიმართლითსავსე,

მთიდანმომსკარიზვავივითქუხდეს...

რომგასცდესერთხელდადგენილსაზღვრებს,

დაშეამსხვრიოსყოველიზღუდე...

როგორცპრომეთეჩირაღდნითხელში,

რომცმიგაჯაჭვონკლდეს, არდანებდე!

რომვარსკვლავივითანათოზნელში,

ოკეანიდანოკეანემდე!!!

მიკიოტივარ...

მიკიოტივარ, ღამითვხედავ, დღისითკივერა,

დაამიტომაცასეკარგადვამჩნევყველაფერს...

რადგანჩემსტყეშიარამოდისარასდროსმზედა

მეთუვნადირობუკუნეთშისხვარასშემამჩნევს...

დასძინავთ, სძინავთ, ლომებს, ვეფხვებს, ქორებს, არწივებს;

მხოლოდმემღვიძავს, მევარმეფე, ამტყის, ამმთების...

ღამეა, ღამე, როგორცმინდაისეგავკივლებ,

ტყესშევაშფოთებდაბნელტევრშიდავიკარგები...

დღესჩემიდროა, ვისაცმინდატვინსვანთხევინებ,

მერეშევხვრიპავდაუტვინოდვტოვებხეობას...

მიკიოტივარ, როგორცმინდაგავიჯეჯილებ,

დავიკივლებდაშიშისზარსვცემმთელკურდღელობას!!!

ეგებგავერკვე

მეარამძინავსდაარცშენგძინავს,

მხოლოდღამურებსღვიძავთქალაქში...

იცი, მიყვარხარ, თუსულსხვამიყვარს,

ვარამუცნაურხათაბალაში...

არცვიცი, როგორუნდაგევერკვე,

იცი, ჩემსძალებსაღემატება...

მოდი, შენმაინცმომიალერსე

დაშენისუნთქვაძილშიჩამყვება...

დაარგეგონოსრომრამესვტყუი,

ანდამჩვეოდესლაზღანდარობა,

არმინდა, იცი, გატკინოგული,

ანშეურაცვყოშენიქალობა.

ჰოდა, ცოტახანსუნდამაცალო,

ეგებგავერკვეამყველაფერში,

მეშენგაჩუქე,მგონი,სამყარო,

თვითონკივწვალობამგრიგალებში...

დაკაცმაცრომთქვას, ერთრამესგეტყვი,

თუსიყვარულიამირჩევია,

არაიმიტომ, რომმართლაცგეტრფი,

იცი, უბრალოდ, ასემჩვევია...

სიცოცხლე

ჩვენცვჩნდებით, როგორცმდინარეები,

თვალსგავახელთდასამყაროსვხედავთ...

გვეფერებიანდედისხელები,

დაჩვენცპირველადწარმოვთქვამთდედას...

მერეიწყებადაღმართ–აღმართი,

ერთმანეთსსცვლიანვაკე–ზეგანნი...

მოგვატყუებენჯერბრჭყვიალათი,

მერეგრძელდებასაოცრებანი...

ჩვენსცხოვრებაშიბედიერევა,

როგორცმდინარისშენაკადები...

დაგიტევს, გიტევსქვეყნიერება,

ხანსისასტიკით, ხანმოკრძალებით...

დაშენციზრდები, როგორცმდინარე,

გამდნარითოვლითადიდებული;

მოხვალ, კლდისლოდებსმოაგრიალებ,

გააფთრებული, განრისხებული...

ესშუადღეაშენისიცოცხლის,

როცამომავლისარგეშინია,

როცაგგონიამარადისობის,

ძაფიისედაცგაწყვეტილია...

მერეკი, მერეთანდათანობით,

როცავაკეზეიწყებდინებას,

წვალობ, წრიალებ, ოფლიჩამოგდის,

დაგაჩერებაგეთაკილება...

არცაღირს, უკვესაზღვარსგადასცდი,

სივრცესელტვიანსავსეტოტები...

გადამწიფდებაშენიასაკი,

შეუერთდებიზღვასდამოკვდები!!!

„იყო“...

„იყო“–სზევრადმირჩევია „იქნება“...

თორემმართლაცბევრირამეიყო...

იყოთრობა, იყოთავდავიწყება,

ნეტა, დღესაცგრძელდებოდესისდრო...

რომწუთებიგადაებასკვლავტკბობის,

მოდი, მომე, ხელიმომე, თორემ,

სადაცააჩამიტაცებსჭანჭრობი,

დატალახიცისევმოაქვსმორევს...

ქარებსისევგაუღუნავთალვები,

ეხლებიანკენწეროთიცისთაღს,

მოდი, თორემსადაცაადავნებდი,

ამუსახო, ერთფეროვანსიზმარს...

ესსანთელიცისეთრთისდაკანკალებს,

დნება, მაგრამსიკვდილსსულაცარჩქარობს,

ნუიქნებიასემკაცრი, მაცალე,

რომამშხამისბოლოჭიქაცდავცალო...

რაიქნება? ფიქრობდააზრსკარგავენ,

ისმიზნები, სიცოცხლესრომგერჩია...

შენფეთქდები, გარეთქარიხარხარებს,

ხანჯალიკიგულსაპობსდამკერდშია!!!

გულისცემა

იხსნებაცადაგულისცემასყურსვუგდებშენსას,

ზოგჯერცხოვრებასასწაულებსროცაგვპირდება,

ასემგონიავასრულებდეთწყვილებისცეკვას,

სადმეედემშიანგელოზთაგასაგიჟებლად...

ციდანცვივიანსისხლისფერივარდისფურცლები,

მეკიგრძნობებიშენიმინდაშევკრაკონებად...

არგამაჩუმო, სილამაზესვეჩურჩულები,

რომესწამებიდამრჩესმერემოსაგონებლად...

მინდაგჯეროდეს, რომოდესმეწრეშეიკვრება,

დაშუაგულშიაღმოვჩნდებითმხოლოდჩვენორნი...

დიახ, დრომოვადასამყაროჩვენიიქნება,

შენანგელოზი, მეკიშენითეთრიდემონი!!!

ვიცი, რომჩემისიკვდილიგინდა...

ვზივარ, გიცქერი, სხვაარაფერი,

დაშენცრატომღაცთვალსარმარიდებ,

უშენოდყოფნაარისკარცერი...

ასეინებაარსთაგამრიგემ...

მალეცქერასაცამიკრძალავენ,

დაკარცერსშეცვლისტყვეთაბანაკი...

იცი, მეფეხისადგმისთანავე,

შენსკენმომავალგზასავკვალავდი...

იქნებშენმითხრა, რადიცინოდა,

როცამევბჭობდი, ზეცაშიღმერთი;

მართლაცმწყუროდი, როგორცღვინოდა

დალევისასკიუკანვიხევდი...

თუმცაკი, იცი, რატომდარისთვის,

რადგანწარსული, ჩემიმსაჯული,

შემომყურებდაბრაზითდარისხვით

დამეცვბღაოდიგზადათარსული...

ახლაძალიანარისგვიანი,

დაუნაყოფოჩემისურვილი,

გამწარებულიდაეჭვიანი,

მოიპარებაშენსკენქურდივით...

დათუკიშევცდი, სულყველამხრიდან,

ათასიტყვიაერთადდასხლტება,

ვიცი, რომჩემისიკვდილიგინდა,

მაგრამშენსჯიბრზეყველაამცდება!!!

ეგუებიმარტოობას

დუმილია, ქალაქსსძინავს,

გაიყარაჩვენიგზები,

მათოვსთოვლი, მაწვიმსწვიმა,

საწყენიაშედეგები...

წვიმისწვეთიწკაპაწკუპით,

სარკმლისმინასეწვეთება...

უიმედოდდამიმწუხრდი,

მიგატოვა, ალბათ, ბედმა...

ეგუებიმარტოობას,

ჩემსკენაღარიხედები...

შენუსაზღვროსევდამოგკლავს,

მეკიშენიმკერდისზვრები...

ველოდებიღამისექსპრესს,

ქალაქიდანგასვლამინდა,

დამივიწყე, აღარმეძებ,

მარტიდანთუაპრილიდან...

ზიხარჩუმადდასარკმლიდან

უმზერქუჩასროგორაწვიმს...

იქნებგაყრაარცაღირდა,

რადგანსულსხვასგადავაწყდი...

სადწავიდაჩემიმუზა

სადწავიდაჩემიმუზა,

სადგაფრინდავინმემიცის?

ამუაზროდასასრულმა,

გამიყინაძარღვშისისხლი...

მევერცვიტყვივისეძებენ,

ისე, როგორცმემასვეძებ...

ათასრამესვიმიზეზებ,

იმქაჯურიღამისშემდეგ...

ჩემთანყველამართალია,

ბავშვობიდანასევცდები...

ყველგანჭკუასმასწავლიან,

მეკიმაინცვერასვხვდები...

ალბათ, მართლაც, დებილივარ,

შევცდებიდამერევნანობ,

ვერაფერიშემიცვლია,

ყველაფერზევეჭვიანობ...

სადაცმივალ, ყველგან, ყველგან,

რადმხვდებიანუნიჭონი,

ანდა, ჩემირაშურთ, ნეტა,

ერთლექსსაცკივერვიწონი...

ალბათ, უნდაგავეჩინე,

ღმერთსანადრე, ანდა, გვიან...

ჩემსცხოვრებას, იცით, იქნებ,

მარტოდმარტომუზაჰქვია...

ჰოდა, თუკიგამიფრინდა,

ისიცსადღაცცხრამთასიქით,

გადაიქცათოვლისფიფქად,

ანმინდვრებშიხანძრადიწვის...

იქნებისიცლტოლვილია

ამუაზროსევდისგზაზე,

იქნებმოკლავინმესტყვიამ,

იქნებმკერდშიდანაცჩასცეს...

აბა, რატომარდამეძებს,

ჩემთანრატომაღარმოდის...

აღარდავწერმეცამლექსებს,

თუარმნახავსსაღამომდის!!!

თათიახვადაგიანს...

თათი, მინდაგაგანდო, ჩემიდიდიტკივილი,

ისტკივილი, რომელიცბავშვობიდანმაწუხებს,

ნუ, ნუმეტყვინურაფერსდასახიდანღიმილიც,

მოიცილე, რადგანაცარუხდებაამწუთებს...

განაშენთვისვინავარ, ერთივინმეპოეტი,

ვინცთავისაზრსთუდარდებსუზიარებსმკითხველებს;

მინდადაბლადახაროშენიქუთუთოები,

როგორცდროშებსხრიანდამომისმინოთუშეძლებ!!!

ხვდები, ალბათ, ნელ–ნელამაღლა–მაღლაავდივარ,

მართლაცუწმინდესია, ალბათ, ჩემისათქმელი....

დავერცვიტყვიყველაფერს, იცი, ასეადვილად,

რადგანენაქართულიარისმისისახელი...

ჰო, მინდოდა, რომმეთქვაჩვენიენისშესახებ,

რამეისეძლიერად, როგორცარავისუთქვამს;

ვიცი, ყველაქართველისგულის–სიმებსშევარხევ,

ვისაცკიჩვენიენა, თუნდაც, ჩემსავითუყვარს...

ვერაირჩევსამშობლოს, ისე, როგორცვერცდედას,

დარადგანაცქართულსაცდედა–ენადავარქვით,

ნუღარცერთისიბილწეენასნუშეეხება,

რომქართულმასიტყვებმაიარსებოსმარადის!!!

დაბადებისდღიდანვემუდამმკერდზემეწერა,

ენა, ერი, სამშობლო, დაქართულიანბანი...

თაობიდანთაობასწვრთვნისდაგადაეცემა,

ჩემიმიწისგმირობისსასწაულიამბავი...

ღმერთო, მინდააშოროქართულსიტყვასტალახი,

რადგანენაყველაზედიდისაგანძურია...

ვიცი, კვლავათასობითმთააგადასალახი,

მაგრამმინდავიაროთ, ვითწინაპართუვლიათ!!!

დღესასწაული

ვიციბევრსუჭირსდღესდაესდილაც

არუხარიანახევარქალაქს;

თუმცა, ტაძარიოქროსფრადბრწყინავს,

დასანთლისალიცცრემლებსამალავს...

მეცმეცოდებავისაცდღესკვერცხი

ვერშეუღებავსდაჩუმადტირის...

მაგრამიმისიარავისესმის,

თუყველასარა, ნახევართბილისს...

დაასეგადისსიცილ–ტირილში,

ქრისტესდღეები, ალბათ, ბრწყინვალე;

დარაცმეცგავჩნდიქვეყნად, ვინიცის,

უკვერამდენჯერგარდავიცვალე...

უკვერამდენჯერწამოვდექმკვდრეთით,

ამუსასრულოჯგლეთა–ჭყლეტაში,

დავგმედაისევვიწამეღმერთი,

რომწილიაქვსჩვენსგადარჩენაში...

რომქრისტეარისჭეშმარიტება,

რომსხვანაირადვერაფერსავხსნით,

რომსიხარულისადაციწყება,

იქვედისცრემლიცთავისითალხით...

ჰოდა, რაუჭირსთუამდღისითაც

კარსმათხოვარიმოგიკაკუნებს;

თვითონმზეცხშირადჩნდებანისლიდან,

ჩვენცდაველოდოთსხვაგაზაფხულებს...

მერესიყვარულმაგადაგვრია

გახსოვს, მელოდიასმპირდებოდი,

როცაშემოვაოგაზაფხული...

თანსიმორცხვისაგანფითრდებოდი,

როგორცალუბალიგაძარცვული...

მჯეროდა, განაარმჯეროდა,

ვერმივხვდი, რაგქონდაგანზრახული;

ზარისხმაისმოდასამრეკლოდან,

ქვებშიმიძვრებოდანაკადული...

იმკოცნამორივედაგვაბნია,

მიწაგრილიიიყო, ნესტიანი;

მერესიყვარულმაგადაგვრია,

როგორცსურვილებივნებიანი...

ღამეახლადნაპოვნიმედსჰგავდა,

ლექსებსჩურჩულებდიგატაცებით...

მკერდისიყვარულითგიფეთქავდა,

ციდანგვიღიმოდნენვარსკვლავები!!!

ტაძარი

მემინდავიყოწმინდატაძარი,

ამაღლებული, როგორცმთაწმინდა,

დაგულიჩემიკაჟითნათალი

იყოსნამდვილიბუდეარწივთა...

თითოსანთელიყველასვაჩუქო,

ვისაცახარებსმათინათება,

ვუმსუბუქებდემძიმესაწუთროს,

მრევლს, გადაქცეულსყვითელსანთლებად...

რომკვლავამაღლდესზეცად, ღმერთამდე,

ჩემიხალხიდაჩემიქვეყანა,

დაგაზაფხულიცისეფეთქავდეს,

როგორცთავთავითავსილიყანა...

ყველამოგვწონდეს, ყველაგვიყვარდეს,

განურჩეველად, განუკითხავად...

მიწასვაფრქვევდეთმხოლოდცისნათელს...

ანვეღვრებოდეთმხოლოდცისნამად...

ასემდინარეზღვისაკენილტვის,

აზვირთებულიზათქით, ხმაურით...

დაბორგავსძარღვშიქართულისისხლი,

როგორცაღდგომისდღესასწაული...

როგორმიყვარდი (მ.თ. – ს)

როგორმიყვარდი, როგორმიყვარდი,

შენკიხომვიცი, არცკიგახსოვარ...

სიცოცხლესაცკიშემოგწირავდი,

ისეკარგიხარ, ისეახლოსხარ...

რატომმეგონა, დღემდეარმესმის,

თუოდნავმაინცშეგეხებოდი,

იმავწამიდანფიფქადგაქცევდი,

დახელისგულზეგამიქრებოდი...

მაგრამიცოდე, მაინცჩემიხარ,

ფანტელიხართუუეკლოვარდი...

მეარასოდესდამვიწყებიხარ,

მუდამმახსოვდი, მუდამმიყვარდი!!!

რუსას

გახდებოდირუსა, ჩემიდედოფალი?

როგორცმეფეხელისგულზეგატარებდი.

წითელხალზეგაივლიდი, როგორცალი,

როგორცკინოსჰოლივუდისვარსკვლავები.

ნეტა, მართლაცსულსხვადროშიშევხვედროდით,

შენქალღმერთი, მეკითუნდაცვინმემწყემსი,

ჰო, რაიყო, სალამურითგადაგრევდი,

წაგიყვანდი, სადმეშორს, შორს, მაღლამთებში...

სადაცმთელიველებიაყვავილების

დაკლდეებზეჩანჩქერებიეშვებიან,

ბროლისწყლებშივიცეკვებდითდაღლილები,

გავყვებოდითგასაფრენადმთებზენიავს...

მგონიასეარსადაღაროცნებობენ,

ჩვენკიისევისეგვიყვარსოცნებები,

დაგაუშვი, ვნებისცეცხლიმოგვდებოდეს,

თუნდც, დავახრჩოთერთმანეთიმოფერებით!!!

მაკას, მონიავას!!!

ალბათ, მართლაცვარდსაჰგავდი,

ვარდივერვინშემოგბედა,

ჩემიიყოგადმოგრგავდი,

ჩემსეზოშიყვავილებთან...

ნუთუ, მართლა, მარტოდარჩი,

დაისევბედსელოდები...

ნეტა, თუნდაცმომავალში,

დაეჯახონჩვენიგზები...

გეფიცები, გულიდამწყდა,

რომარშევხვდითადრეროცა,

შენჯერკიდევიდექზღვართან,

დაელოდიპირველკოცნას!!!

თუმც,მგონია, რომჯერისევ,

ცაზემავალმთვარესჰგავხარ,

დამოღელავარაგვისებრ,

როგორცდილისწმინდატაღლა...

დათუმართლაცმოხდაასე

დაგადაკვეთსჩვენიგზები,

მეგაჩუქებიმდენვარდებს,

შემიყვარებ, გეფიცები!!!

ეჭვი

მევინცმინდოდაისვერავნახე,
მერაცმინდოდაისვერვაკეთე,
მერაცმომწონდავერშევინახე,
ვერცვერაფერიგადავაკეთე...
დაარეულიროგორცჰამლეტი,
საკუთარბედზეგანრისხებული,
სხვისსიყვარულზეისედავფეთდი,
რომსაკუთარზევარდათარსული...
ალბათადვილიჰგონიავინმეს,
ღალატზეფიქრი, თვითონღალატიც,
დაანჩიტიცხომბდღვნადუნდაღირდეს,
რომაყაყანოთუნდაცქალაქი...
ანვინმემუწყის, რასახისჭორებს,
დაანრაკუდებსგამოაბამენ;
აი, თუნდკატაცთუგაიზმორებს...
რასასწაულადდაგიხატავენ!!!
ანამქალაქშიხატვარასჰქვია,
წერარასჰქვია, მღერარასჰქვია...
ვისვისისულიგაუტაცია,
გაუხრწნიადაგაუძარცვია...

ესაღტაცება...

მართალიგითხრა, ყველაფერიმეშენთვისმინდა,

თურამარსებობსქვეყანაზე, ბრწყინავსდახარობს,

დაამოდიანესსიტყვებიცგულისსიღრმიდან,

რომმწყურვალმკერდზესიყავარულიგადმოგაღვაროს!!!

ჩვენვიბადებითდასამყაროულამაზესი,

ფეხვეშგვეგებაგზააბნეულღმერთისრჩეულებს,

ჩვენკიგვგონია, რომმოვსულვართამსიზმარეთში

დაშვებისნაცვლადყველაფერიგვანერვიულებს...

დილისჩიტებისგალობანიცკიაღარგვესმის,

ვეღარცმზესვხედავთ, ზეცისთაღზერომდაბრდღვიალობს,

ესყოველივემოვაბნიეამწამსშენსფერხთით,

შენკიგარბიხარსადღაცრომარდააგვინო!!!

ერთიწამითაც, ერთიწამითთვალისშევლება,

ამსამყაროსთვის, უკვეალბათნიშნავსყველაფერს,

ჩვენკირაღაცასვეძებთ, ვდაობთ, ნირიგვეცვლება,

დაამუმაღლესსილამაზესმართლაცვერვამჩნევთ!!!

შუბლიგახსენი, ამსაუნჯესდანახვაუნდა,

რაცკიარსებობსყოველივემეშენთვისმინდა...

დაშემომხედე, შემომხედე, სანამდასრულდა,

ესაღტაცებაშენინახვითრომწამეკიდა!!!

ძველიმოტივი

ესრაგულიგქონია,

რასათუთი, რასუფთა,

მიტევსმელანქოლია,

ყოველღამესასთუმლად...

წახვედიდამაშინვე

გულიმწარედმეტკინა,

ვერაფრითდავამშვიდე,

მაშინვემოეწყინა...

ჩემიგულისვერცხლიხარ,

წითელბაფთებიანო,

მოდი, სანამმეწყინა,

სანამშენთვისვხმიანობ...

მგონი,სულმთლადშევშლილვარ,

ყველაზევეჭვიანობ...

ისევძველმოტივზე

გიხსენებდამტკივათითქოს,

რაღაცისეთავისთავად,

მინდა, მინდადაგივიწყო,

აღარავარდარდისაგან...

ყველგან, ყველგან, შენსხმასვისმენ,

არმომეხსნაესსტრესები,

არგამომდის, ვერგივიწყებ,

ვიკეტები, ვიპრესები...

მართლაც,მინდარკინადვიქცე,

ანთუნდაცქვად, ჰა, ჯანდაბას!!!

რადმიმათრევ, ქვესკნელისკენ,

არმჭირდება, თვითონჩავალ...

თუგგონია, რომსიცოცხლე,

ძაანგულზემეხატება?

მაგრადცდები, რომიცოდე,

ჰოო, ჩემთანყველაცცდება...

"გარეთმზეა, გულშიქარი",

ჰოო, გულშიავდარია,

ერთდროსვიყავშენთვისმკვდარი,

თუმც, მკვდარივარრახანია...

ნუდამამუნჯებ

მაკვირვებსჩვენიგულუბრყვილობა,

გვინდაგვჯეროდეს, გვწამდეს, გვიყვარდეს,

ზოგმაეჭვებიშემოიღობა,

ზოგმადარდები, ზოგმაცსიმართლე...

მეკიარვიცირაშემოვღობო,

ალბათრაიმეხულუხლებელი,

მეხომბოლოდროსზღვებთანვმეგობრობ,

დაგრიგალიაჩემიმხლებელი...

იცი, ძვირფასო, ღალატსგავუძლებ,

გავუძლებსიკვდილს, ჭირსაცგავუძლებ,

ჰო, ვისაცგინდაესიყვარულე,

მხოლოდერთსაგთხოვ, ნუდამამუნჯებ!

ნუდამამუნჯებ, არაფრისგამო,

ჯერკიდევბევრიდამრჩასათქმელი,

მესხეულიდანამოსვლასვლამობ,

შენკიარასდროსარმესარჩლები!!!

ჯვარი

მეცარვიცირამინდა,

რაღაცპირველყოფილი,

ძველებურისარკიდან

მიმზერსშენიპროფილი...

თითქოსრაღაცდასრულდა,

რაღაცგრძელიეტაპი,

რამივიღესაჩუქრად,

მხოლოდსულისპეტაკი...

დახელირომშევახო,

ვიცი, შემომატყდება,

შენკიდგახარჩემსახლოს,

როგორცცივინათება.

უკვედიდიხანია,

არაფერიარმიკვირს,

არცესვაკხანალია,

არცბრძოლასიმართლისთვის...

მგონი, ყველაჩვენგანი,

გოლგოთისგზასვადგავართ,

ჯვარზეგაკვრანაღდია,

ჰო, ავალთთუარავალთ...

მითხარ, როგორვიცხოვრე,

დამიწერენიშანი!

ჩუმადგადამისწორე

გზანიწამებისანი...

მშურსვინცაღარარიან,

ვინციყვნენდაწავიდნენ...

ჩემიბოლოცჯვარია,

შენიკი – ვერგავიგე!!!

მიყვარდე, რამოხდა

უზომოდ, უსისხლოდ, უხორცოდ,

მიყვარხარ, როგორცჯერარავის...

დარადგანშორსახარ, უფროვგრძობ,

უფროვგრძნობ, ძვირფასო, დანაკლისს...

არვიცი, სხვასროგორდამეკი,

შენსგამოდავთრებიმერევა...

ხსოვნიდანამოვყრიდალექილ,

დამტვერილჩემბედნიერებას...

არმინდა, არმინდავიდარდო,

ცხოვრებაისეცჰგავსკორიდას,

მინდაიმნაკვალევსმივაგნო,

რომელიცშენამდემომიყვანს...

დათუკიმიყვარხარ, არნიშნავს,

რომშენისარეცლისღირსივარ;

არაფერსგიხატავვარდისფრად,

კვდებიდავიცლებისისხლისგან!

ვკვდებიდათუმაინცმწყურია,

კვლავშენთანყოფნადაალერსი...

გაჩუქებ, ესჩემისულია,
მიყვარდე, რამოხდა, არმესმის...

არმეგონა

არმეგონა, არმეგონა,
თუკვლავომიმომიწევდა;
ანვისჰქონდაწარმოდგენა,
ამოჯახზელომისებრთა...
აქსულყველაცალკეიბრძვის,
ყველათავისზარკალსითრევს;
ბრძოლამიდისსიცოცხლისთვის,
ამთაკარამწველიმზისქვეშ...
როგორცგავჩნდიმეცამბრძოლამ
თავისზღვაშიჩამითრია,
მერე, სადარგამისროლა,
ავცდირამდენდანისტრიალს...
ანრამდენჯერშიშითგამცრა,
ანრამდენჯერდავცემულვარ,
ბევრჯერმიწაცშებარბაცდა,
ბევრჯერშუბზეცავგებულვარ.
მემოვიგეისომები,
დავიბრუნეჩემიმიწა,
დამიმარხავსმეომრები,
მათიხსოვნამექცაფიცად!
ახლავიღასვეომები,

ვინმასწავლოს, ვინამიხსნას?!

ვერგამიგია

რამდენიღამეუნდამეთია,

რამდენირამეუნდამესწავლა,

რომჭაობიდანამომეთრია

გზააბნეულიჩემიქვეყანა...

ესდასასრულისდასაწყისია

თუდასაწყისიდასასრულისა?

დღემდებევრირამვერგამიგია,

ვერცმომავლისა, ვერცწარსულისა...

ვინმეტყვისრომელფესვებსვეყრდნობი,

თუკიწარსულიმთლადწამიშალეს?

ვეღარვენდობი, ვეღარვენდობი,

ვეღარცპაიკებს, ვეღარცტიტანებს...

ვარშხამიანიშინდისისარი,

ქართულიმიწისყელშიგაჩრილი,

გადამავიწყდაყველასიზმარი,

კვდებაარწივიროდისდაჭრილი...

ვისშეუძლია, ვისშეუძლია,

რომოქროსწვიმაისევგვაწვიმოს,

ქვეყნიერებავისშეუცვლია,

ანჩვენრამუნდაგადაგვარჩინოს!!!

ხვედრი

წარმოდგენაარამაქვს,

წარმოდგენაარამაქვს,

ვინვინააამქვეყნად,

ანმეთვითონვინავარ;

ანესტვირთიამხელა,

მარტოდმარტოსრადდამაქვს,

ჩემიმხრიდან, უბრალოდ,

ესხომთავგანწირვაა!!!

ანდა, რატომმგონია,

ეგებვინმემამიხსნას,

რომსამყაროპოეტის

გამჭვირვალეგულია,

მერომხელითმიჭირავს

დავშიშობარდაიმსხვრას,

თუმცაათასწლეულებს

გრგვინვითგადაუვლია!!!

მეკიწუთიარგავა

ჩემისისხლისწვეთები,

ჩემისისხლისწვეთები

ამგულზეარვაწვეთო,

რასაცსწოვენომები,

სამკვდროშეტაკებები,

ჩემისისხლითროგორმე

კვლავუნდავაარსებო!

ჰოდა, ცოტახმამაღლა

ვამბობ, ვიცი, ჩემსათქმელს,

რასაცუნდავმალავდე,

როგორცამოხველებას,

რადგანსწორედპოეტებს

ჰკლავენმუდამყველაზე,

ჰკლავენმუდამყველაზე,

ალბათ, უპირველესად!!!

დღესსამყაროცეცხლშია,

ისე, როგორცარასდროს,

დაამიტომჩემსგულსაც

ემატებაბზარები,

იქნებვინმესჰგონია,

რომრაიმესვთამაშობ,

ანნაღმებისნახვისას

სადმედავიმალები...

აბა, რავთქვა, რავიცი,

ტყვიაარმომხვედრია,

მაგრამროგორგგონიათ,

არვართაჩეხილები?

რომსიკვდილთანთამაში

პოეტებისხვედრია,

რომგვარბევენსაოცრად

შურისქარტეხილები...

ბედსვერასცდები

შენსსილამაზესვერავრევსხვაში,

როგორცამბობენ, ბედსვერასცდები,

ჩაძირულივარ, ძვირფასო, ზღვაში,

დახომალდივითმკერდზემასკდები!!!

თბილიდინებანავივითმარწევს,

დგასთოლიებისკაკაფონია,

სულაცარმინდარომშემიყვარდე,

შენსხვანაირადრატომგგონია?

მართლაც,ვერვუძლებრადგანშენსთვალებს,

ანარისვინმემათიგამძლები?

ჰოდა, მაჩუქეესერთიღამეც,

ხვალკიწავალდადავიკარგები!!!

ახლაშენიმძევალივარ

შინდისტუჩიგახეთქილი,

როგორცმწიფებროწეული,

ძუძუსკერტიტკბილზეტკბილი,

მოვარდისფროძოწეული...

რავუშველომწვანეთვალებს,

სადგავექცე, სადვირბინო?

ბედიხელშიმიფართხალებს,

ტყვიამინდაავიცდინო!

ტყვიაშენრომგისროლია

დაწივილითჩემსკენმოდის,

მთელიჩემიისტორია,

ხვანჩკარააშენითთრობის!!!

დათუსადმეღამესშევრჩი,

ღამესგიჟსდავნებებიანს,

ანღალატიშემრჩახელში,

როგორცხშირადშემრჩენია...

ბრალსნუდამდეგ, მეამქვეყნად

ვერდავიდევერსადბინა,

ყველაფერიმეკარგება,

რაცმიყვარდაასეწინათ...

ახლაშენიმძევალივარ,

შენსბაღნარებსვეტანები,

მელნისფერიპერანგიდან

გიჩანსძუძუსმწვერვალები!!!

დაგორებულივართოვლისზვავი

ისევდაისევ, ისევდაისევ,

მენატრებიდაშენზევხმიანობ;

შენსკენმოვყვებიღამეულსიზმრებს,

ხანგულსვიმშვიდებ, ხანვეჭვიანობ!

დაგორებულივართოვლისზვავი,

მოვალდაკლდეებსმოვეხეთქები;

ხარჩემიფიქრისნათელიბზარი,

ტანდახეთქილიციხისკედლები!!!

ჩემვნებებსცოტაცუნდაგაუძლო,

ჩემჟინსგაუგოდაარეურჩო,

მეღმერთებთანაცისევსაუბრობ,

როგორცმნათობიცაზემეუფობს...

როგორგიხდებაეგბროლისმძივი,

ყელზესამჯერადშემოხვეული;

ვარშენსზაგესთანაჭრილისხივი

დამკერდზემკერდიშემომსხვრეული!!!

იქნებთითოცდაგველია...

დავიჯერო,მართლაც,რაღაც...

მართლაც,ფიქრობვითომჩემზე?

თუტყუილადმიბნევთავგზას,

დაჩამივლიუხმოდგვერდზე!!!

ქალინაღდადკატასაჰგავს,

შენცრომჰგავხარესთუიცი?

კაციკიდევალთა–ბალთას

ედებადაქალებსითვლის...

ჰო, ვისთანაცერთდროსიწვა,

კახპაიყოთუქალწული,

ზოგთანცხადში, ზოგთანსიზმრად,

ვნებითლოყებდაბრაწული...

მეჩემსთავზევერავიღებ,

შენთუ,მართლაც,შეგიყვარდი,

იცოდერომმახესგიგებ,

იმიტომ, რომმაგრადმაკლდი...

დათუმსურს, რომჩემიიყო,

ჩემიიყო, როგორცსხვები,

არდამიწყო, არდამიწყო,

ახსნებიდაკამათები...

რალამაზითვალებიგაქვს,

რალამაზადმეპრანჭები,

იქნებთითოცდაგველია

დასახლამდემეგაგყვები!!!

თუოდესმემინატრებ

ჩემთვისასეოცნებად

დასიზმრებადქცეულო,

საითმიემგზავრები,

რომელხომალდსრჩეულობ...

მეკიმსურდალექსებით

შენისულიამევსო,

ალბათ, ვეღარცშეგწვდები,

სხვასნახავსაალერსოდ...

მაგრამმინდაგახსოვდეს,

თუკიგაგახსენდები,

რომმეშენისამოთხე,

ვნამეჩემიცრემლებით...

ჰოდა, თუკიროდისმე

სადმეისევშევხვდებით,

ისევჩუმადმოგისმენ,

ისევმომეცრემლები...

ახლაწადი, გასწიე,

გიხმობსსულსხვააპრილი,

მისდევსულსხვაარწივებს

ზეცისაკენაჭრილი...

მეკიისევმიწაზე

ვრჩებიფრთადაშვებული,

გაქრაძველისისწრაფე

ჟინითგატაცებული...

ერთსკიმაინცგეტყოდი,

თუოდესმემინატრებ...

მენამდვილადგეტრფოდი,

მწყინსთუვერგაგიმართლე...

მაინცჩემიგახდები

არარსებობსიცოდე,

მაინცჩემიგახდები,

ჰოდა, გამომიწოდე,

ეგფაფუკითათები!!!

მინდახელზეგაკოცო,

ალბათ, ცოტაშეკრთები,

მემიწაზეარვცხოვრობ,

ხელითარშეგეხები...

ვიციგაგეღიმება,

ჩემსლექსსზოდვადმიიღებ,

მაგრამ, ნუგეწყინება

მართლაც,ჩემისიგიჟე...

აბა, კაციმითხარი,

სხვარამუნდაშეშალოს,

ჰო, შენახარისქალი

სხვარომუნდაშეცვალოს!!!

იცი, მინდა, არმინდა,

უკვეჩემზეარცარის,

თითქოსგაჩნდიზღაპრიდან,

მეკიფრენასგასწავლი!

მინდა, მინდა, ძვირფასო,

კალთაშემოგახიო,

ანროდემდეგიცადო,

რომშარშიარგამხვიო...

მიყვარს, მიყვარსსაოცრად,

შენითეთრიმკლავები,

მემივფრინავ, წამოხვალ?

მიცდიანვარსკვლავები...

სურვილებიდაფრინავენქარში

რატომმინდა, ნეტა, ასეშენთან,

ანრაარისესუსაზღვროლტოლვა?

მეუშენოდმარტოობაშემჭამს,

მეუშენოდსიყვარულიმომკლავს...

დღეებისთვლასაღარააქვსაზრი,

მალეშენსკენგამოვყვებიგრიგალს...

გესტუმრებიოქროსფერირაშით
დააგიხდენაუხდენელსიზმარს!!!
სურვილებიდაფრინავენქარში,
თვითონმიწაცსურვილებითფეთქავს...
იმედსვეძებვულკანებისხმაშიც,
იმედებიმომიყვანენშენთან!!!
იმედები, იმედებიჩვენი,
გაათევენკიდევრამდენღამეს,
ვთიშავდენსდამარტოდმარტოვრჩები,
რაცგითხარი, ნეტა, მართლამწამდეს!!!

ესშხამიცბოლომდედაცლილია

ყველაფერიმინდაგადავხარშო,
რაცკიგანმიცდიატკივილები,
ისეცყველაფერიჩალადფასობს,
მართლაცრაიმედი, რისიმედი...
არადა, ესჩემიმარათონი,
ადვილინურავისეგონება,
ტყვიებიმხვდებოდაათასობით,
რომლებიცმესროლესმეგობრებმა!
დათუკიდღესვინმემეფიცება,
სიყვარულსქალურიგატაცებით,
რავუყოთუაღარმეღიმება,
აღარაფერიმაქვსგასაცემი...
თავისმოტყუებაადვილია,

თვალსვხუჭავ, თვალსვხუჭავყველაფერზე;
ესშხამიცბოლომდედაცლილია,
შენრომბროლისთასითმომაჩეჩე!

მაკოცე, ძვირფასო, მაკოცე!!!

მაკოცე, ძვირფასო, მაკოცე,
არგაქრესალერსისსურვილი,
არშეკრთერაცუნდაწამომცდეს,
არმიყვარსუაზროდუმილი.
ამბობენრომგრძნობაუტყვია,
რომსიტყვებსარააქვსფერები,
რომვარდებსბავშვებსაცჩუქნიან,
რომგრძნობებსვებრძვითდავერევით!
არვიცი, მეკიერთსვიტყოდი,
ჩემსგრძნობებსარააქვსსაზღვარი,
გეტრფოდი, მიყვარდი, მინდოდი,
მეკიდასურვილისხანძარი...
მაკოცე, რომიგრძნოსსხეულმა,
ხორციელსიძვათავნებანი,
რომშენითმთლადგადარეულმა,
გაგწუროვითყურძნისმტევანი!!

...მეამრეალობასვტოვებ

დამტკვარსნაკადულადვერთვი,

განასხვარაუნდაპოეტს,

თქვენისიყვარულისმეტი...

...

როდესაცრეკავსსამრეკლოსზარი

დაზეცისაკენლოცვადგვიხმობენ,

მემაგონდებაყოველიქალი,

ვისთვისაცღირდა, ალბათ, სიცოცხლე...

ისინირომარ, ისინირომარ,

ლექსებსრომელიგიჟიდაწერდა,

სიკვდილისმერემეისევმოვალ

მათიოცნებისგადასარჩენად!!!

მოვალ, მოვტაცებმზესსიხალისეს,

ვარსკვლავებსნათელსდაბრწყინვალებას,

დასიყვარულისამდიდნადიმზე

თითოლექსსმაინცვაჩუქებყველას!!!

დაიმფერებითმოვეფერები,

რაცსიცოცხლეშივერმოვასწარი;

ჩვენიმხსნელები, ჩვენიმკვლელები,

ქალი, კვლავქალიდაისევქალი!!!

ნეტა, რასმერჩი, რადაგიშავე?

ნეტა, რასმერჩი, რადაგიშავე?

გამომეცხადედაუცბადგაქრი...

შენითვალებიისემთიშავენ,

ლამისავდგედაგადავხტემტკვარში...

არცგეცოდები, არცგებრალები,

შემომეყრებიროგორცზამბახი,

დაკაციამხნისნაწანწალები,

ჩამაბიამდიდხათაბალაში...

ხათაბალაშირომელსაცრავთქვა,

ანრადავარქვაისიცარვიცი...

შენმაღიმილმაბეჭებზედამცა,

ანრასმიხვდებითურასგანვიცდი...

კაი, ჯანდაბასსხვისიიყავი,

კაი, ნურასდროსნუღარამნახავ,

მაგრამწასვლამდემაინცმითხარი,

აი, სულოდნავ, სულარგიყვარვარ?

თამარს, ხვადაგიანს!!!

სავსეხარ, როგორცივლისისმთვარე

დასევდიანიროგორცდაისი,

წამო, მოგიმტვრევიასამანებს,

რომდაგავიწყოჭმუნვადანისლი...

წამო, არაგვისპირასგავიდეთ,

ვნახოთწინაპართნასახლარები,

ასემგონია, იქთუვართისევ

ციდანგვიცქერენმათითვალები.

ვიცოდემაინც, ვიცოდემაინც,

ყველაზემეტადრაგიხარია,

ალბათრამდენიწუთითუწამი,

ნაღველითსავსეცაგიტანია...

ჰოო, ცხოვრებასულაცარაჰგავს,

ვარდისფურცლებითმორთულხალიჩას;

გაგვახალისოსიქნებარაგვმა,

ანნაღველისგანმაინცდაგვიხსნას...

ანამბოლოდროსრადვფიქრობხშირად,

რააწერიადღესქართულზეცას,

ისძველებურადაღარაბრწყინავს,

დაბევრადხშირადმომესმისკვნესაც...

ჰოო, ზეციდანკვნესაცმომესმის,

თუდამიჯერებზარებისნაცვლად,

მევერვერკვევიცისკანონებში,

დაარცამათიზღაპრებისარმწამს...

შენკი, სვანების, ლამაზოქალო,

კვლაველოდები, ალბათ, აისებს,

არცმედაგინდე, ჰო, მეცუწყალოდ,

მოველდაგულისევდითაგივსე...

როგორმიყვარხარ, ტ, დაშენკი...

რადმეშინიაასეშენივერგამიგია,

საიდანმოდისესეჭვებივინმეამიხსნის?

ანყველაფერზე, ყველაფერზეროგორმიდიან,

როგორმიდიანყველაფერზესიყვარულისთვის...

კი, მესმისროცაკაციკარგავსძალაუფლებას,

მასშეუძლიაქვეყანადაშვილიცგასწიროს...

ჰო, მიაფლანგოსსახელმწიფოთუნდაცხურდებად,

დაქვეშევრდომებსისხურდებიგაუნაწილოს...

შენზევფიქრობდი, მაგრამხედავსაითწავედი,

ალბათიმიტომ, ესეჭვებირომმოვიცილო,

რადმენატრებაუთეთრესიშენიმკლავები,

რადმენატრება, რომგაგიხსნამკერდზეღილკილო...

ჩემთვის, შენსგარდა, ყოველივეარაფერია,

ჩემსთვალში, მგონი, სიცოხლემაცდაკარგაფასი...

არდაიჯერებ, მაგრამ, იცი, ნაღდადმერჩია,

არყოფილიყავასეკარგი, ასელამაზი...

ასერომიყოს, არცეჭვებიარგამომხრავდა,

ასერომ, რისაცმეშინოდამაინცვერავცდი;

რაჯანდაბამჭირს, ვინამიხსნასესგამოცანა,

რალამაზიხარ, რასათუთი, ყაყაჩოსმსგავსი...

რაცწასულაძვირფასია?

ყველაფერი, ყველაფერი,

რაცწარსულშიგვრჩება, გვტოვებს,

ყველაფერი, ყველაფერი,

რაცგვახსენებსსიმარტოვეს,

რაცკისუნთქავსმონატრებით,

მუდამჩვენთანსიახლოვეს...

ყველაფერიგავიხსენე,

ყველაფერიშევაგროვე...

რაცწასულაძვირფასია,

ალბათ, გახსოვს, უთქვამსპოეტს...

ვინქალია, ვინკაცია,

ვისვაგინებთ, ვისვაფასებთ...

ნუთუ,მართლაცძვირფასია,

ხშირადვფიქრობამნათქვამზე...

ჩემისახლიგადამწვარი,

ჩემსეზოშინასახლარზე,

გულისიტყვითნაკაწრალი

სევდითადადარდითსავსე...

ძვირფასია? გეკითხები,

მინდარამემიპასუხო...

არდამაჭრაოღონდფრთები,

შენებურადარდამსუსხო...

მეწარსულითვეღარვთვრები,

აწმყოსივერგამიგია,

სადწავიდნენძველიძმები,

ანახლებისადმიდიან?

ვინმოისმენსამშეკითხვებს,

ანდა, ვინმემიპასუხებს?

ჰო, ვინმეტყვის, რადშემრისხეს,

რატომმითვლისზედიწუთებს...

არმოველოდიამსილამაზეს

ჩვენხშირადმხოლოდთვალითვაფასებთ
დაგვიჭირს, გვიჭირსგულამდედასვლა,
არმოველოდიამსილამაზეს,
არმოველოდიარაფრითმართლაც...
იცი, ძნელია, მართლაძნელია,
ეს, თითქოს, რაღაცკატასტროფასჰგავს;
მეხომგანცდებიშემომელია,
დადაცლილივარგრძნობებისაგან...
დაამდროსროგორცშუქიგვირაბში,
გილიოტინათუანათემა,
გამომეცხადე, როგორცმირაჟი,
როგორცძველდროშირომისდაცემა!
ვერვიმეორებგაცვეთილფრაზებს,
თავშიარმომდისშედარებები;
ისიცვიცი, რომვერშემიყვარებ,
დაუფრომეტიც, ვერდამნებდები...
მაგრამესღამეროგორცჩაივლის,
ღამეშლეგობის, ღამეფეთების;
მემოვალშენთანდილისნამივით,
დაცხელტუჩებზედაგეწვეთები!!!

ჩემომამულო, შენცგულიგტკივა...

ისვინცპიეტასესროლატყვია,
კაცობრიობასესროლა, ალბათ!
მიქელანჯელოსტკივილიმტკივა,

გულზემატყვიაპიეტასდამღა!

პოეტებსტყვიებსდღესაცესვრიან,

ანრაგამოლევსმუხთალსდაწუნკალს...

განცვიფრებულიდუღსეკლესია,

დაკელაპტრებისალითასუნთქავს!

დღესაცჯერისევქრისტეშისცვლიან,

ყველანაგავსდაყველაკაცისმკვლელს...

დაამყველაფერსსამართლადსთვლიან,

დაძირშისჭრიანყველანატვრისხეს!!!

ჩემომამულო, შენცგულიგტკივა,

გულშიმოგარტყეს, გულიგატკინეს!

მაგრამარასდროსარარისგვიან,

დროისევისეგამოგაზრწყინებს!

ვიცი, დაცინვადიქცაესსიტყვა,

დასაცინიაისვინცდაგცინის,

მაინციცოცხლებშენსხვებზედიდხანს,

შენისაოცრადთბილიხალხისთვის!

არდაანებო, არდაანებო,

ამვიგინდარებსშენიკლდეები,

მეისევმიყვარსჩვენისამეფო,

ჩაგეკირები, ჩაგეკედლები...

ქედებსჯავშანიჯერაცაცვიათ,

დუმსმწვერვალებიცამდეაწვდილი,

შეუბღალავადდგასკავკასია,

დაკვლავუხდებათოვლისმანდილი...

დრო (ტ–ს)

ისრაცშენთვისწელია,

ჩემთვისალბათწუთია,

იცი, მართლაცძნელია,

დროსზევრიშეუძლია...

შეუძლიაგაგვყაროს,

ანდა,სულაც,პირიქით,

ჰო, ისეშეგვაყვაროს,

ერთმანეთი, ვინიცის!?

შენთანდიდიხანია,

რაცარმისაუბრია,

ისევდროისბრალია,

ზოგჯერმასაცგვჩუქნიან...

მოდი, წამითერთმანეთს

ჩავაცქერდეთთვალებში...

სანამგადაგვთელავენ

დროისკორიანტელში...

სანამჩვენითვალები

ისევისებრწყინავენ...

სანამდროდაწამები

სულმთლადარგაგვწირავენ...

ჩვენიასეშორსყოფნაც

ალბათისევზედია,

მახსოვსრაცშენმოგწონდა

მეცისმომწონებია...

გელოდები, ჯერვიცდი,

დღეებიკიგადიან,

დროისგარდა, შენციცი,

ყველაფერიხრწნადია!!!

შენთან? თუნდკლდეზეგადავიჩეხო... (ტ–ს)

ამცხადებიათითქოსსიზმარი,

თითქოსგიპოვედაშენითვსუნთქავ,

ზოგჯერსრულდებარაცძნელიარი,

ადვილსკიხშირადწვალებაუნდა...

საოცარია, არამბეზრდები,

არამბეზრდებიარცერთიწამით,

თითქოსმივფრინავთ, როგორცმერნები

დაქვებზერჩებანალებისკვალი.

შენთან? თუნდკლეზეგადავიჩეხო,

ცხელივულკანისკრატერშიცჩავალ;

ძალამომეცითგაშლილომთებო,

სიყვარულიმკლავს, მომეცითძალა!

საოცარია, მეხმიანება,

ყველამთა, ყველაგზადაბილიკი;

შენგანთვალებიისეამება,

თვითონარვიცისაითმივილტვი!

თითქოსესმთებიცჩემთვისგაიხსნა,

თითქოსგულმკერდიგადაიღეღეს,

მწვავსმხურვალებაშენიკანისა,

ვთვრებიდაზღვებიცვერმაფხიზლებენ!!!

ასეგადისდღეები...

მშვიდადმიმზერთვალებში,
როგორცუმანკოება,
როგორცმთვარეღამეში,
როგორცღვთისსათნოება...
მეკი, იცი, მომბეზრდა,
უკვეყველათამაში...
დღესსირაჯისროლზევარ,
ხვალვიქნებიჯამბაზი...
ასეგადისდღეები,
როგორცუსასრულობა...
მიყვარხარდაგნებდები,
არმიყვარსუგულობა...

ცეცხლთანთამაში...

ასემგონია, საზღვარსგადავცდი
დაშემოდგომაყელშიმაწვება,
ნეტა, რადმიყვარსცეცხლთანთამაში,
ანდა, რამდენიეთამაშება...
ზოგჯერმიჩნდებაკიდეცეჭვები,
რომამდენსაღარმაპატიებენ,
რადგანნაჭუჭშიმევერშევძვერი,

დაწავიმძღვარედროშადსიკეთე...

ანრავუშველოამჩემსხასიათს,

ისარასოდესარმეთანხმება,

ვიცი, რომჯერაცისევბავშვივარ,

მერე, რა, წლებითუმემატება...

მერე, რა, თუკიაღარდავქრივარ,

როგორცოდესღაც,ალბათ,დავქროდი,

თუმც, არმიყვარდაყოფნაკაპიტნად,

რატომღაცმაინცვკაპიტანობდი...

ესმემომიწყობედმაგამოცდა

ჰო, ლამაზიხარ, მაგრამრამოხდა,

სხვებიცბევრიადღესშენისთანა,

ესმემომიწყობედმაგამოცდა

დაშენითავიგამომიგზავნა...

გვერდზეგადავდემეცსიამაყე,

ძველიფიქრებიდაოცნებები,

ასემგონიახანჯალსდამაგე

დამეცსიცოცხლესვემშვიდობები...

მაგრამსიკვდილისანამწამიყვანს,

სანამმიკეტავსბოლოდარაბებს...

ხომარდაგვეწყოისევთავიდან,

რაცერთხელუკვეშემოგთავაზე?!

ესმევიყავივინცქრისტესსჯიდა...

ყველასცხოვრებაღმერთითიწყება,

დაბოლოსისევმთავრდებაღმერთით,

დიახ, ყველანიმივალთქრისტესთან

დასიცოცხლისთვისმადლობასვეტყვით...

ჯერკიბრმადგზებზეუნდავიაროთ,

უნდადავიდოთათასიცოდვა...

ხანმარტოსულად, ხანსაზიაროდ,

ხანყაჩაღივით, მგლურადდაცოცხლად...

დარადგანმაინცგანკითხვისდღეა,

დღედღევანდელიისეცყოველი...

დღესშენიგულისოცნებისტყვევარ,

ხვალკიპილატემეც, პონტოელი!!!

ესმევიყავივინცქრისტესსჯიდა,

ჩვენყველასერთისისხლიგვისხია,

ასემოვდივართადამისხნიდან,

დამოსვლისაზრივერაგვიხსნია...

დადანემსილიჩვენივენები,

ჩვენსსასოებასშეისრუტავენ...

ჩვენერთმანეთისკვლითვიკვებებით,

დაეშმაკებიჩვენზეზრუნავენ...

დაქრისტეც, როგორცწმინდაზვარაკი,

ვითშეწირულიკრავითემიდას...

ჩვენთანიქნებააწდამარადის,

ალბათ, ღმერთებისგანრისხებისას!!!

არმწამსბნელიცისკარი

სულმგონია, ამქვეყნად,

ლამაზიხარყველაზე...

მეკიმაგვიანდება

თითქოს, სახრჩობელაზე...

რატომ? რომვერშეგწვდები,

ჩემირომვერგახდები...

რომმკლავსსევდისმეწყერი,

კლდიდანგამონახეთქი...

რააზრიაქვს, მითხარი,

მერომშენზეგავრეკო,

არმწამსბნელიცისკარი,

არცაუვარსკვლავებო...

მეშენამდემიზნები,

მქონდა, იცი, რამდენი?

ჩახერგილაისგზები

აქამდერომვაგნებდი...

ყველაერთადწაშლილა,

ვინცმიყვარდა, ვინცმკლავდა...

მართლაც, სულ, სულ, ადვილად,

ყველაგადამიყვარდა...

ახლარავქნა, არცვიცი,

ვისანროგორგავენდო?

როგორგავძლოთამჭირში,

მითხარ, უერთმანეთოდ!

ვისმივმართო, ვინმეტყვის,

სხვაგზებსვინმიმასწავლის,

მომწონსშენითითები,

ტუჩიოდნავგამსკდარი...

იქნებქარმაწამიღოს,

იქნებზღვებმაჩამყლაპოს...

როგორცვაზისაკიდო,

გამკაფონდაგამკაჭონ...

აქაფებულმორევსაც

შიგძირამდეჩავყვები...

ანმადლსხომარმოისხამ?

ხომარდამენახვები?

ცხვარიცხვარია

ვფიქრობ, როგორმოვიქცე, როგორვწყემსოლექსები,

რომდაწერისთანავეამმგლებმაარგამტაცონ...

იცით, ასემგონია, რაღაცგარსშივექცევი,

განარამოხდებოდა, წერარომდამაცალონ...

ზოგისტრიქონსამწაპნის, ზოგითემას, ზოგიაზრს,

დასადგინდაგაექცე, ამზაცაცამტაცებლებს,

გოგოებო, შემეშვით, თორემდედასმოგიხნავთ,

ისეგადავირიე, უკველამისავყეფდე...

მართლაც, ცხვარიცხვარია, მაგრამმოგეხსენებათ,

თუგაცხარდაცხარიადავეღარდააოკებთ,

თუკიარდაიბადეთ, ხალხო, მართლაცმგოსნებად,

ნაქურდალ–ნაოხარითგანავისგააოცებთ!?

ჰოდა, მორჩეს, დამთავრდეს, ჩემითსხვებთანკეკლუცი,

ახლოსმიმოიხედეთ, ჩემსკენნუიყურებით,

დიახ, ჩემირჩევაა, ჩაიხედოთთქვენსგულში,

დაიქაღმოაჩინოთლექსისსამკაულები...

შენთანმინდა

შენთანმინდა, შენთანმინდა,

მომენატრე, იცი, როგორც,

აი, ზამთარსზაფხულიდა

ციდანსხივიმწვანეფოთოლს!

გინდახელზეგიმკითხაო?

ვენერასკორდსრომვერვხედავ?

მოწანწკარებს, როგორცწყარო,

ხაზინეკთითსრომეხება!

როგორმომწონსბროლისმკერდზე,

მარგალიტისთეთრიმძივი,

დილისნამიკულულებზე

დააჭრილითმაზესხივი...

ესიცოდე, არასოდეს

აიყაროჩემზეგული...

იქნებშცებულებამოგცენ,

რამე, თუნდაც, დეკრეტული...

მუზას

გთხოვმაპატიო, რომშენისისხლით,

როგორცწურბელავიკვებებოდი,

რომამოგწოვესულმისხალ–მისხლით,

ყველაგრნობები, ყველავნებები...

რომარგინდობდიარასდროსგრამით

დაგაშიშვლებდი, როგორცვენერას,

რომგასვიქვეყნისდარდიდაშხამი,

შეუსვენებლად, შეუჩერებლად...

რომქოსასავითშენთანვცრუობდი,

რომარგინდობდიდაგღალატობდი,

რომმტაცებლობით, ბრძოლით, ქურდობით,

გძარცვავდი, გსპობდი, გკლავდი, გახრჩობდი!!!

გთხოვმაპატიოდღესყველაფერი,

რომდაგივიწყედაარმახსოვხარ,

რომბევრჯერჟინითთუმისწრაფებით

ყულფზედაგკიდეჩამოსახრჩობად!!!

ერთხელაცგეტყვი, გთხოვმაპატიო,

დათუკვლავზედიხელთათმანსმესვრის...

ამათსაჯიჯგნადაღარგაგვწირო,

არცთვითონმედაარცჩემილექსი...

დამარხულიაჩემისაუნჯე

მეარავისიარავარმონა,

არცშუბლისძარღვიარგამწყვეტია,

არამაქვსსული, არამაქვსწონა,

თუმცარაფერიარდამკლებია...

არდამკლებიაარასდროსმუშტი,

ბედირომელსაცმიბაგუნებდა...

ბედნიერებავითსაპნისბუშტი,

გამსკდარა, იცითმისიბუნება...

რადგან,როგორცკიავიდგიფეხი

გავრბოდითავისგადასარჩენად,

მსეტყვავდასეტყვა, მმეხავდამეხი,

დაბედიცერთიფეხითმასწრებდა...

სადღაცჯურღმულშიდაუფროიქით

დამარხულიაჩემისაუნჯე,

არცმლიქვნელობისარამაქვსნიჭი,

ვერცგამარჯვებასვერაგავუგე...

დაროგორცხართანტორეადორი,

ვიდექდატყვიებსგულმკერდსვუშვერდი,

ჯერაცქანაობსჩემისასწორი,

დამწვარაჩემიხოდაბუნები...

სილამაზე

ღმერთო, რაყოფილასილამაზე,

უცბადსულსხვამხარესგადამაგდო,

ალბათ,თავსუკვევერცდავაღწევ,

ვეღარგავიჭრებისანავარდოდ!

სულზეჩამომაცვესბორკილები,

ფრთებიდამიკეცესსამუდამოდ,

ნუთუარასოდესმომწყინდები,

ჩემოუტკბილესოსაჩუქარო!!!

ვინმეტყვის, მართლაც,რასჯობს, ნეტა,

თავისუფლებათუსიყვარული?

იცი, ასეცნუამომკეტავ,

მიყვარსგოგონებისჟრიამული...

ლარიდასხლტაწუისჩემიშვილდისარი

თურმექალიდემონებიცარსებობენ,

დამიჯერე, ვნახე, კიარდამესიზმრა...

თითქოს,ფრთებითოკეანესჩაფრენოდნენ

დაურჩხულიგამოჰყავდათტალღებიდან...

მერამდენედ, მერამდენედუნდაგავხსნა,

ჩემიწლებითდამტვერილისაიდუმლო,

ასეღამებრძოლასიწყებსგანთიადთან,

რომთავისიხვაშიადიაისრულოს!!!

რატომგიკვირს, ურჩხულებთანბრძოლასვიწყებ,

მაშ,როდემდეუნდახაფონჩვენისისხლი,

თორემხელშიშემოგვემსხვრავარდობისთვე,

ვერცსურნელივერვიყნოსეთცხელიმიწის!!!

გამოუშვით, დემონებო, ეგურჩხული,

ერთიდარტყმითწავათალოცხრავეთავი;

მოვამტვრიოხელიჩვენსკენდამუშტული,

თითქოსიყოსძველიკახპადამეძავი...

აზანზარებსნაპირებსდაჩემსკენმოდის,

წყლულებითდაამაზრზენისლიპიკანით;

ურჩხულიხარ? მაშ, მიიღე, აჰა, მოკვდი!

ლარიდასხლტა, წუისჩემიშვილდისარი!!!

არავტყუი

ვერდავუსხლტიშენსსიყვარულს, ძვირფასო,

დაროგორცვგრძობ, თავსვერაფრითდავიხსნი...

გთხოვ, მორევშიმაინცარჩამიტაცო,

არვიყავი, არა, ჯერმზადამისთვის...

გეღიმება, გეღიმება, კი, ვიცი,

რომგიხდებაეგღიმილისაოცრად...

ახლაცრადგანდაგეჯახეპირისპირ,

ყველაფერისულთავისითწამომცდა...

არა, არღირს, ნუმიყურებთვალებში,

არავტყუი, დამიჯერე, ვგიჟდები,

ყველაფერიმოხდარაღაცწამებში,

დროსადმქონდარაიმესგაფიქრების...

დაარცვიცი, იქნებუკანასკნელიც,

არისჩემთვისასეთიგატაცება,

არაგჯერა, მაინცმეკამათები...

მეკილამისგამათავონგანცდებმა!!!

რისგანშედგებაჩვენიცხოვრება

იცი, ძვირფასო, ზოგჯერსიცივეს,

ისეთსიცივესვიგრძნობ,

თითქოს,ტყუილზეგამომიჭირეს,

წვიმითგამლუმპეს,თითქოს...

როგორარმიყვარსესცივიშხაპი,

გულსრომყინულითფარავს,

დამეციმწამსვედიდისისწრაფით

ვეძებსიცივისწამალს...

იქნებ, შენმითხრა, რადმეორდება,

ესსაშინელიწამი,

რისგანშედგებაჩვენიცხოვრება,

თაფლსრატომსჯაბნისშხამი...

და, მართლაც, მართლაც, იქნებშენმითხრა,

თუჩამოხსნიანნიღაბს,

რატომატყდებახალხსმისირისხვა,

რისხვაეკუთვნისვისაც...

მსურსგათოშილიგულიმაჩუქო,

გულიქცეულინისლად,

ანეგთვალებიშემომაშუქო

დასიკვდილისგანმიხსნა!!!

ვითვლიუკანასკნელწამებს

როგორც, საბოლოოღამე,

როგორც, განწირულნიზღვაში...

ვითვლიუკანასკნელწამებს,

წამებსგაფრენილებსქარში...

ჩემისურვილებისტყვევარ,

სანამმივაღწევდემიზანს,

შენსკენმოვაგელვებმერანს,

როგორცგამოტყორცნილისარს...

ყველამოგონებაშენთვის,

შენთვისდამითმიაახლა...

ცხელივულკანებისფერფლი

მიწასეფინებათალხად...

დიდმასიყვარულმამუდამ,

დიდისინანულიიცის...

თურმევარსკვლავებიცსწუხან,

მზისთვისგაუღიათსისხლი...

იქნებ, მართლაც, თავხედივარ...

რომიცოდე, შენითვსუნთქავ,

დღემდეშენითვარსებობდი...

ისე, გაქრი, ისე, უცბად,

აღარაფრითარგელოდი...

მეამდრომდაგაზაფხულმაც

არაფერიმომიტანა,

არცყინვებისდასასრულმა,

არცაპრილისსხივისძალამ...

არცისვიცი, ანრაიმედ

მიგაჩნიაჩემიპოვნა?

მეკიჩუმადამჩემსიმედს,

ვინახავდივითშენსკოცნას...

იქნებ, მართლაც, თავხედივარ,

იქნებ, სულაცარგჭირდები,

როგორცჩიტიაფრენილხარ,

სხვისკალთაშიჩაფრინდები!

ანდა, იქნებჩემინატვრა,

მართლაც, ღმერთმაამიხდინოს?

თუშევხვდებითდაგიყვარვარ,

დაბნეულმაგამიღიმო...

ვინ, ვინშეგასხასფრთებითავიდან?

ესმერამდენედდგებადაისი,

ზეცაწაშალაისევნისლებმა...

საკუთარმკერდზეისევდაისვი

სვავიდაისევსისხლმაიჩქეფა!!!

დაღამდა, ჩაქრა, მზეალისფერი,

ძაძითშემოსილმთებშიჩავიდა...

თითქოსსამყაროდარჩაშიშველი,

მართლაც, რაციყოდასაზამიდან...

როგორარმინდა, როგორარმინდა,

ჩემოსამშობლოვ, ბნელშიგიხილო...

ვინგამოგიყვანსამსიზმარიდან,

ასედაცემულსდაუღიმილოს...

ვინ, ვინშეგასხასფრთებითავიდან,

სადგაქრარაშიცეცხლისმფრქვეველი?

რომკვლავაინთოსნაპერწკალიდან,

მკერდშიხანძარიდაუძლეველი!!!

ვისისადღეგრძელოა?

ვისისადღეგრძელოა,

ვისალოცავ, ხათუნა?

შენიტკბილიღიმილი,

ჩემსგულსმოესალბუნა...

დღესრამდენჯერგეძებდნენ,

იცი, ჩემიფიქრები?

აბა, სადმოგაგნებდნენ,

ჰოდა, ნუგამიწყრები!

ესცხოვრებაცერთგვარი

ჭაშნიკიდაღვინოა,

იშვიათადშემდგარი,

ხშირადსამარცხვინოა...

ზოგჯერსამარცხვინოა,

მთელიერისცხოვრებაც,

თუმცა, რასაჭიროა,

ახლაშენიმოცდენა...

გამოცალეფუჟერი,

ღვინოსისხლშიწავიდეს,

დროდაწუთისოფელი,

ცოტასაცრომგვაცლიდეს...

ყველაფერიგჯეროდეს,

მართლაც, კარგადიქნება,

დიახ, საქართველოსმზე

მაინცამობრწყინდება!!!

რომშენგიმზერდე

ასევიჯდებიფეხმოუცვლელად,

რომშენგიმზერდე, შენითვტკბებოდე;

წყალსწაუღიაქვეყნადსულყველა,

ჩემსგარდა, ვინცკიშენგიცქეროდნენ...

მეცმინდა, მინდა, როგორარმინდა,

რომსიყვარულიგვალამაზებდეს,

როგორცზღაპრულინატვრისთვალიდა

როგორცსიმღერამაგშენსზაგეზე...

კი, მიყვარს, მიყვარსშენისიტყვები,

კიდევმითხარირამესაჩემო,

რომარასოდესდაგავიწყდები,

რომმუდამ, მუდამგადაგარჩენო!

ასემგონიაშენითინთება,

დაიღიმებადილასცისკარი,

როცამზეცაზეამობრწყინდება,

დაგაიღებასამოთხისკარი...

დაარაფერიმართლაცარმინდა,

ვუმზერდეროგორიშლებავარდი;

თუროგორჩნდებაშენიბაგიდან,

ბგერები, გამა, მუსიკა, ჰანგი...

დღესკივინავარ...

ასემგონია, ასემგონია,

უკანასკნელიმოჰიკანივარ,

ფრთებიარასდროსარამქონია,

მაგრამვხვდები, რომშენსკენმოვფრინავ...

შენსკენმოვფრინავ, როგორცგავაზი,

რომაგიწეწოტკბილიცხოვრება,

რომმერეასეთამაშ–თამაშით,

დაგახრჩონჩემმაცხელმაკოცნებმა...

იცი, სახელიარცაქვსიმგრძნობას,

რომელიცციდანთავზემემსხვრევა,

მედღემდეჩემიცხოვრებამქონდა,

დღესკივინავარარგამეგება...

ჰოდა, მოვფრინავ, გახსენიკარი,

თანქარიშხლებიმომდევსთავდებად,

რომაგიხდინოყველასიზმარი,

რომელიც, ალბათ, არცდამთავრდება...

ერთიკივიცი, სანამგზაშივარ,

დაგრიგალებიმეალერსება,

მომწყურებიხარისესაშინლად,

როგორცვულკანისამოკვნესება...

მინდაგიხილოისეშიშველი,

როგორცგაშლილიზღვებიტალღებად...

დაფრთხები, როგორცდაჭრილიშველი,

დავნებახელშიშემომადნება...

ვიცი, ეგ, ვიცი...

მართლაც, რაარის, ნეტა, მთავარი,

სახელმალამისდაკარგაფასი...

არისკირამეგამოსავალი,

მითხარ, ძვირფასო, ამქვეყანაში?

სადაცყველაფერსისეჰყიდიან,

ჩალისფასიაქვსჭკუა–გონებას...

სადაცსიკვდილზეისემიდიან,

კოლიზიუმიმოგაგონდება.

თითქოსყველავართგლადიატორი,

დაარენაზეგვიწევსთამაში,

წაიქცევიდაწამსვეფხვისტორი,

მკერდსსასიკვდილოდჩამოგაკაწრის...

ჰოდა, მითხარი, რამდენხანსკიდევ,

კიდევრამდენიუნდავიომო,

ვინგამომყვებარომგამიჭირდეს,

ანმრისხანებარითდავიოკო!!!

კი, ვიცი, ნერვებსარუნდაავყვე,

ვიცი, ეგვიცი, დიდიხანია...

რასგეტყვი, იცი? ბოლოდროსვამჩნევ,

აღარაფერიარმიხარია...

თინაზერაძეს, სიყვარულით!

იცი, არვიცი, როგორაგიხსნა,
შენსდანახვაზერამემართება...
ასემგონია, გაჩნდივარდისგან
დავარსკვლავიაშენიპლანეტა...
ისიცგითხარი, როგორმომწონხარ,
დამიჯერებთუარდამიჯერებ,
ესსულერთია, რადგანრომცმომკლა,
ღირსკისიცოცხლე, მითხარ, შენსმერე!?
ერთიკივიცი, ვიცი, ნამდვილად,
რომარავისშიარამერევი,
ღმერთსსაგანგებოდდაუხატიხარ,
როგორცზამბახიმზითნაფერები...
ნებამომეცი, ხელიშეგახო,
რომვიტრაბახომერეათასწელს,
ჩემიოცნებისტკბილოვენახო,
თავსრითვუშველო, შენმიკარნახე!
იცი, სათქმელიისებევრიმაქვს,
იმდენირამემინდაგიამბო,
ხანდედოფალადდამსიზმრებიხარ,
ხანმზისსხივებადსაგანთიადოდ!
დამაინც, მაინც, ალბათმეტიცხარ,
ვიდრესულყველადანარჩენები,
ვინთქვა, რომგაჩნდიკაცისნეკნიდან,
ასჯერდავთვალეჩემინეკნები...
დადავასკვენიბოლოსრატომღაც,

თუგაიყარააქჩვენიგზები,

რომგადავუხდიჩემსბედსმადლობას,

ერთხელ, თუნდერთხელხომმაინცშეგხვდი!

მსურსამოვიცნორაგიხარია (არვარგა)

მითხარი, მითხარ, მსურსამოვიცნო,

ყველაზემეტადრაგიხარია,

რომოდნავმაინცგაგიხალისო,

რაცცრემლებსჩუმადდაუფარია...

შენკარგადიცი, რომბედსამქვეყნად,

ვერსადვერავინვერგაქცევია,

ისგამუდმებითუკანდაგვყვება,

ლამის ცერბერად გადაგვქცევია...

ჰოდა,მოვასწროთუნდაშეხვედრა,

ბედსგამოვტაცოთტკბილიწუთები,

სანამ სიკვდილი შეგვეფეთება...

დაულურსმავი კუბოს ყუთებით...

რა გშურს

ნეტა, რაგშურს, სხვისირაგშურს,

ასელამაზს, ასეჭკვიანს,

გიყურებდავნანობწარსულს

უშენოდრომგამივლია...

წამომყვებიცხრამთასიქით,

გადასცურავცხრაზღვას, ცხრაწყალს?

შემიყვარებ, გრძნობით, ფიქრით,

ასეთნაგვემს, ასეთსაწყალს...

არგეგონოს, თავსგაცოდებ,

მართლაც, ბევრირამევნახე,

ვინშემინდობსამდენცოდვებს,

ვინდამარქმევსახალსახელს...

ჰოდა, ნუგშურსნურავისი,

ვისაცლექსებსვუწერ, ვჩუქნი...

აჭრილიაჩემისისხლი,

ვითნაკბენიქალისტუჩი...

დათუჩემიკოცნაგინდა,

თმებითავქვეშდამიფინო...

შეგიძლიასულადვილად,

ეგოცნებააიხდინო!!!

ისრაცმსხვეპლსითხოვს...

იქნებარცღირდეს,

იმყველაფრისგახსენება,

იქნებარცღირდეს,

იქნებჯობსმივყვეთ

კარგსადაავს, როგორცბუნება...

დაესფერებიც

დღესრომმოგვწონს

გადაგვავიწყდეს,

თუმცა, შემცვლელი

ამფერებისარმეგულება...

ვიცი, რომგინდა

მიაღწიორაღაცუმაღლესს,

ისრაცმსხვერპლსითხოვს,

რაცარმოდისასეთავისით,

უეჭველია,

რომამგზაზეცოტასუმართლებს,

რადგანაცმუზამსიბრალული

რააარიცის!!!

ისველზეგტოვებს,

სადაცმიწადანაღმულია,

დარომესმიწაგაიაროსაუფეთქებლად,

მხოლოდრჩეულებს,

ღვთისრჩეულებსთუშეუძლიათ,

რადგანსიკვდილი

მათსხეულებსვერშეეხება...

რაცგავლილია

გახსენებადიქნებარცღირდეს,

იმყველაფერმაჩაიარა,

მორჩა,

დამთავრდა...

გაქრაისძველიიმედები,

ახალსდაგპირდე?

მაგრამ, ძვირფასო,

იცი,

მგონი, შემომაღამდა...

ანუწავიფილოსოფოსე...

არსებობსქვეყნადრაიმეგანძი,

რაიმეგანძისიცოცხლისგარდა...

ალბათმუსიკა, ამბობსმოცარტი,

თუპოეზია, ამბობსპეტრარკა...

აი, რაფაელსვკითხოთრასიტყვის,

წყნარადიკითხამიქელანჯელომ,

ალბათმხატვრობაარისმხატვრისთვის,

გაიღიმადათქვარაფაელომ...

მაშოქრო–ვერცხლი, ბრილიანტები,

ზურმუხტი, ლალი, ძოწი, ფირუზი?

კი, საუნჯეა, მაგრამეგჩემთვის,

წინგამოვიდავიღაცინდუსი...

თოთობავშვისთვის,ალბათ,ალერსი,

დედისთვისჩვილი, მიკრულიმკერდზე,

ზღვებისთვისწყალი, ზევსისთვისმეხი,

მზისთვისსხივებიდაასეშემდეგ...

მაგრამსიცოცხლე? სიცოცხლე, მითხარ?

არარისგანძი? ვისშევეკითხო?

არამგონია, რადგანისდიდხანს,

ყველაზედიდხანსსიკვდილზეფიქრობს!!!

ესტრადაუცხოური, სამწუხაროდთუსაბედნიეროდ...

ტყუილია, არავისიარამჯერა,
სცენიდანრომგაჰკივიანმიყვარხარო...
სულსხვაგახლავთმათიჯიში, მათირწმენა,
ჩემსმიწაზე, რომცდაამყნო, არახარობს...
ისხეებიგამოისხამსუცხონაყოფს,
სქესიც, სექსიცაირევაერთმანეთში,
უსახური, უსხეულოდაუტაქტო,
მღერისდასიერთმანეთისნიფხავებში...
დათუმეტყვით, რომსამყაროასეთია,
რომაქყველაარისჩვენიდროისგმირი...
ვიცი, ვიცი, რომესარისტრაგედია,
ამეპოქისნაბიჭვრებისდაწერილი...

„ტყუილია, თითქოს“...

ლექსსვწერდიდაგამაჩერავიღაცგიჟმა,
მომივიდაწერილი, რომგადავწეროუნდაათჯერ...
კიდევათზეგავამრავლო, სულიმდენჯენჯერთურახნისვარ,
ანუ, იცით, რომდავფიქრდი, ალბათ, სადღაცმილიარდჯერ...
დამავიწყდარაზეიყოლექსი,იმწუთს,რაზევწერდი,
რასვერჩოდიტყუილ–მართალს, რაჯანდაბასვაბრალებდი.
კრებააო, ახლაკიდევ, მეზობლებიმეძახიან...
ანუმუზამვარდისეკლებსთეთრიფრთებიშეახია...
სწორედმაშინ, როცაჩემთვისიხსნებოდათითქოსსივრცე,

სადაცთავსვგრძნობროგორცთევზი, სადაცახალსუნთქვასვიწყებ...

სადაცმევართვითონღმერთიდავერავინჩამერევა,

მსურსვიქცევიდილისნამად, მსურსვარსკვლავაფანტელებად...

დავერავინამსივრცეშიხმასვერგამცემსუბატონოდ...

აქმეფეაჩემილექსი, მეკიმისიმონამხოლოდ...

ჰოდა, ვისაცასეტკბობაღირსებიაცხოვრებაში,

მასარგასცვლისარაფერზე, არცღვინოში, არცქალებში...

დანუმიწყენთ, თუკვლავწუთით, ამჯამბაზებსგავეცალე,

მიყვარსროცაამწამსვუცდი, მიყვარსროცაავდევქარებს...

მინდა, მინდამზედრომვიქცე, მივცურავდექართლისმხარეს,

სადაცუყვართორისიტყვა, ჭირიმედაგენაცვალე...

ახალამორძალს

იქნებშენმითხრა, იქნებშენიცი,

რისთვისიბრძოდნენამორძალები...

რადმოიკვეთესძუძუშიგძირში,

რატომეჭირათხელშიფარები...

რატომეჭირათხელშიშუბები,

ანრადარჩიესბრძოლაქალობას,

ანრასმღეროდნენმათიტუჩები,

როცაომებშიმიუხაროდათ...

ანრასაგრძნობდნენ, როდესაცმათი

დაშნაკაცისგულსფლეთდა, ფატრავდა;

რითიცხოვრობდამათიბანაკი,

სანამრიჟრაჟიარმოატანდა...

ვისაჭორავდნენ, ვისზეხარჯავდნენ,

იმმოზღვავებულგრძნობებსქალები,

ანრაეკეთათ, თითზე, მაჯაზე,

სამკაულებითუბორჯღალები...

ახლასხვადროა, ახალამორძალს

ძუძუმოკვეთილსვეღარიხილავ,

თუმცაბარებენისევგამოცდას

დაძველებურადუყვართსისხლისღვრაც...

იმასაცვიტყვი, დღესბევრადმეტნი,

მეტნიარიანამორძალები,

ისევიბრძვიანიმავეცეცხლით,

როგორცსპარსებითუოსმალები...

მეკიარმინდა, რომდაისაჯოს,

მათიმკერდიდამათიქალობა,

რომძუძუმმხოლოდძუძუდივარგოს,

მართლაცრაცღმერთმამათუწყალობა...

შენკილამაზო, ქერაასულო,

ამორძალობარისთვისისურვე,

ანრისთვისგინდაფარისასთუმლოდ,

თუსურვილებიარაისრულე!

ჰოდა, მეგირჩევისევქალობას,

ძუძუსმოკვეთასისევდედობას,

ვაჟიანობას, ქალიანობას,

დაერთვაჟკაცსაც, ქმრადდამეგობრად!

დილა

შენგაზაფხულისშემოსვლითტკბები,

მიწასუგზავნიციურმანანებს,

დაწვიმისსველი, გაშლილითმებით,

არწყულებქედებსდაიალაღებს...

დაყვავილებიცმილიარდობით

თითქოსყიჟინითგეგებებიან,

რომდილამოდისდამზეამოდის,

რომყოველივესფრთებიშესხმია...

თითქოსუმზერდესცათავისსიზმარს,

მზესდასტყობიამთვარისნაკოცნი...

ვარდისფურცლებზეცისნამიბზინავს,

მთებიჩანჩქერებსთეთრადჩამოშლის...

დაეღიმებამიწასთუზეცას,

კვლავუსათუთესნაზიღიმილით...

სადღაცარწივმაფრთებიდაკეცა,

სადღაცირმებისისმისყვირილი...

ვისააქვსდილაასეუბადლო,

ასელამაზი, ასებრდღვიალა?

ამჩემიზეცისმზესგაუმარჯოს,

დამიწასთავისირმებიანად!!!

ბედი

ჯერჩემიბედისთეთრიხომალდი

ჩემსკენმოცურავს, ისევგზაშია...

ალბათმოაღწევსმაინცჩემამდის,

ნაღდითუარა, იმიტაცია...

იქნებყოველდღეუნდამელოცა,

მერისხებინაუნდაზარები,

რომმისმოსვლამდემაინცმეცოცხლა,

თუნდაცათასწლისდაგვიანებით...

ბედიდაგვყვებადედისსაშოდან,

მაგრამვერიგებმაინცსადდადის,

ბედმაარიცისჩვენიდანდობა,

დაბევრადუფრომოსწონსღალატი!

როგორსწრაფიაწუთისოფელი,

თვალებისერთიდახამხამება,

ბედნიერებისუარმყოფელი,

ეშმაკისჩვენზეახარხარება...

სადჰკვალავსჩემიბედისხომალდი,

რომელგრძედსადარომელგანედებს,

მემძევალივარჩემიმომავლის,

დადღემდევიბრძვი, რომარდავნებდე!!!

იქნებმსხვერპლივარ

იცი, ოტელოარავარ,მართლაც,

არცწყურვილიმკლავსძალაუფლების,

არცადვილიადღესქალზეგათვლა,

ანსილამაზესრასმიუხვდები...

მემიმზერ, მაგრამიქნებსხვასხედავ,

სხვასეფერებაშენითვალები,

იქნებმსხვერპლივარ, რომელსაცბედმა,

არგუნამხოლოდეჭვიანები...

ან, ნეტა, მართლაცვისეკუთვნოდა,

ვფიქრობ, ვინიცის, ანკი, მოგაგნებ?

რასგამოსწურავამსაწუთროსგან,

ჰოდა, მეცვიცდიმზისამოსვლამდე...

ისეკიმინდა, მინდაგიხილო,

ანიქნებ, მართლაც, მიყვარხარკიდეც,

ყველაოცნება, რომგაგიმხილო,

ისღამეამადხომუნდაღირდეს...

იცი, ქალსსულშითუარჩახედე,

სილამაზეშიგანარაყრია,

არცისემინდაგაგითავხედდე,

ყვავილსრომწყვეტენდაგადაყრიან...

ამორცეცხლსშუაზავშვივითვდგავარ,

რაკლდე–ღრესვეცე, როგორმოვიქცე?

თავგზააბნეულოტელოსვგავარ,

უკვეგასულაესვარდობისთვეც...

მუხამბაზური

შენრომახლაჩემთანიყო,

ჩვენზედსძაღლიარდაჰყეფდა...

ჩვენიტრფობაშემდგარიყო,

მოკლულიყოჩვენივნება...

ეჰ, სადაასამართალი

ქვეყანაზე, თორემ, ალბათ,

აბა, რაადასამალი,

გაგიხსენებ, თავსავკარგავ...

თუყოველწამსმაგონდები,

დასინანულსგავურბივარ...

ციხევიყავ, ალბათ,ხვდები,

სილამაზესავუღივარ...

თუმცასეთიდამარცხება,

ნეტა, ვისარუნატრია...

სიყვარულიჩემთვისახლა

სტალინურიგულაგია...

აბა, მანდრაჩამოაღწევს,

დაკეტილაყველაგზები,

გულზეშენისევდამაწევს,

მენატრები, მენატრები...

ვტიალდები, სმასღავასწრებ,

ჩამოვცალეჯიხვისრქები...

ანუშენოდროგორდავწვე,

ფეხზემძინავს, გეფიცები!!!

ნუკრის

ნუკრი, შენცშველისსახელიგქვია,

ასემგონია, რომჰგავხარკიდეც...

ბარშიირმებირადჩამოდიან,

იქნებშენმითხრა, რაუჭირთირმებს...

რადატოვებენკლდეებსციცაბოს,

რადმოჰყვებიანმთებისნაპრალებს,

გაზაფხულამდერომარიცადონ,

ჩვენამდეგზებივინმოასწავლეს...

ანკაცთანმოსვლასრააბედინებთ,

კაციხომმათინაღდიმტერია,

ლამაზებს, მთებთანჯვარდაწერილებს,

ბარში, ვინიცის, რაუწერიათ!!!

მართლაცვინავართ, მითხარ, რანივართ,

ნუთუმგლებზეცკიუარესები?

ვინგაუძღვებათუკანბარიდან

წინასწარმესმისამოკვნესები...

ვაისგაექცნენ, ვუისელიან,

თვალცრემლიანიდგანანირმები...

ასემგონია, სიკვდილსელიან,

წუთისოფელზედანაფიქრები...

ესიგივეა, რომშენცგესროლონ,

რომშენცგამოგჭრანყელიამდროში...

არშემიშინდე, ირმებისსწორო,

მეცხომმგელივარ, კრავისსამოსში!!!

სულარმენახე

რამოხდებოდარომარმენახე,

სულარმენახე, რამოხდებოდა,

ასემგონიასულიშემახე,

სული, რომელიცასეგშვენოდა...

მაგრამარვიცი, რამემართება,

მაინცდავდივართითქოსუსულოდ,

რადაგანაცვიცი, ასეარხდება,

ყველაოცნებარომაისრულო.

არადა, როგორდიდხანსგელოდი,

არადა, როგორმენატრებოდი,

იცი, უშენოდსაქართველოთი,

გეტყოდი, უფრომეტადვტკბებოდი!

ახლარა, თითქოსომშიდავმარცხდი,

თითქოსწამართვესრაცრამგამაჩნდა,

დასულიჩემი, როგორცწარმართი,

შენსსიყვარულზეალაპარაკდა...

ვინათქვა, თითქოს, რომტრფობისდროა,

რომბედიახლავსყველათარიღებს...

რომსულიშენიისხარაჩოა,

მერომელზედაცუნდაავიდე.

მაგრამ, ძვირფასო, მეკარგადვიცი,

ამჩემიბედისგაკვეთილები;

რომგადმომაგდებსმწვერვალისძირში,

მეკივარსკვლავებსვეპოტინები...

წვიმს, ცივიქარისახესმისველებს...

ისლამაზია, ჰო, ლამაზია,

შენცლამაზიხარდილისვარდივით...

ჩემსსიტყვებსალბათგროშისფასიაქვს,

დადროცმიაფრენსქარიშხალივით...

მაგრამ, ვინიცის, ვისიბრალია,

ამვერაგულიდროისჭენება,

მეუკვეარსადმიმიხარია,

დაყრუვდა, მოკვდაბედნიერება...

რაამიზანიუსამშობლოოდ,

ანრააზრიაქვსიმგამართლებას,

თუშენიხალხინაღველშიცხოვრობს,

დაწასვლაიქცაკვლავპანაცეად...

წვიმს, ცივიქარისახესმისველებს,

ფეხათრეულიქუჩასმივყვები,

ღმერთომიშველე, ღმერთომიშველე,

ცხადადვიგრძენიგულზეთითები...

მკერდიდანგულივინამომიღო,

ისგასკდომამდეიყომისული...

შიგწვეთისისხლიცკიაღარიყო,

გულიაღმოჩნდაგამოფიტული...

პასუხიარმაქვს

მუდამსიყვარულისხასიათზევერიქნები,

ვერცსინანულისაზეალზათ,

ამიტომტყუილადმეკითხები,

პასუხინამდვილადარმაქვს...

მგონიაწარსულშიდამაბრუნეს,

გაძარცვულქალაქშიდავალ,

დავეძებ, ახლობლებსდაკარგულებს,

ვერავცნობ, ვერავცნობქალაქს...

შენობებსდამწვრისსუნიისევასდის,

კვამლიყველამხრიდანხრჩოლავს,

ხეებსფოთლებიდანსისხლიდასდის,

აზრიაღარააქვსბრძოლას...

თვალებსვხუჭავ, ვახელ, ისევვხუჭავ,

აქაღარაფერიაჩემი...

ჩემსწინ, თითქოს, ტირის, ტირისქუჩა,

მეკიგამშრობიაცრემლი...

თვალები

არვიცი, როგორიტყოდნენსხვები,

შენრომუყვარდემათაცჩემსავით,

ჩემსდანახვაზეკვიცივითფრთხები,

მეკიჩემსმხრეზზეუხმოდშეგვსვამდი...

დაალბათასემოგატარებდი,

ყველამიწასდაყველაქვეყანას,

რომგახელილიშენითვალები,

ჩემიკითხვებითარდამეღალა...

მეშევიყვარეშენშისიმართლე,

დღეს, ვის, სადღააქვთასეთიმზერა?

შენითვალებითწყვდიადსვინათებ,

დაყველაშენისიტყვისამჯერა...

დარამაშფოთებს, ანრამადარდებს,

არ გეტყვი, ალბათ, გულში დავმარხავ...

სიკვდილისმერემაგლამაზთვალებს,

ვეღარასოდეს,რომვეღარვნახავ...

ვშიშობარმოგიტაცონ

იცი, როგორმიყვარხარ?

როგორცზავშვებსზღაპრები...

როგორცკიდაგინახავ,

ნირვანაშივვარდები...

დატერფიდანკეფამდე

მიპყრობსმელანქოლია;

თითქოსსულსმიკეპავდე,

გაყინულსდათოვლიანს...

როგორგვიანგამოჩნდი,

ბედიარამქონია;

ბარბაროსიაღმოვჩნდი,

შენთანომიმდომია...

მაგრამ, იცი, ძვირფასო,

ომისთვისმენანები...

ვშიშობ, არმოგიტაცონ,

ვშიშობ, თუგეყვარები...

აქჩემიცაა, ჩემისახლიდაჩემიკარი...

კი, საქართველოთითქოსთვალწინდამინამცეცეს,

მეკისამყარომთლიანობადმინდააღვიქვა,

შევინარჩუნოწიანაპრებმარაცმიანდერძეს,

დაარცარსებობსჩემთვისსხვამზე, სხვაგალაქტიკა...

აქაჰყვავიანგაზაფხულზეჩემივარდები,

აქჩემიცაა, ჩემისახლიდაჩემიკარი...

აქარისჩემისამლოცველო, ჩემიტაძრები,

დათუსაფლავიმეღირსება, ისიცაქარი!!!

არვიცი, იქნებ, ჩემსმიწაზებევრადლამაზი,

უკეთესებიცარსებობენსხვაგანმიწები,

მაგრამაქარისჩემიმცხეთა, ჩემიარმაზი,

ისყოველივეთუკირამმაქვსდასაფიცები!

მეუამათოდსიხარულიარშემიძლია,

მეჩემსსაფლავზე, შესაძლოა, დოღიცგავმართო,

მეჩემიმიწა, წინაპართასისხლადმიცვნია,

დაყველაროლიმეაქამსურსგავითამაშო!

ვერვიტყვი, როგორ, რაჯაჭვითვარამცასმიბმული,

ესწყევლაარითუდალოცვავერცამასვიტყვი;

ესმიწაოთხმხრივჩემისულითგადატიხრული,

სწორედჩემსავით, ცოცხლობს, ფეთქავს, კვდებადაიბრძვის!!!

უკვდავებაანუსიკვდილი

მეაღარმომწონსცხოვრებაჩემი,

უკვეყველაფერსწარსულიფარავს,

თითქოსჩამორჩასხვებსჩემიგემი,

უხმოდვშლიგუშინაწყობილკარავს...

არმენანება, რაციყო, იყო,

ნაცნობსახეებსვიხსენებმშვიდად,

გამინაწილავინცთავისსითბო,

ვინცგულშიმუდამთავისადმთვლიდა.

თუიცი, რისგანშედგებაწლები,

სიხარულისგან? სიყვარულისგან?

რაგვენანება, როდესაცვკვდებით,

ვინწონისცოდვებს, მისხალდამისხალ...

სატანა? ღმერთი? ანიქნებსულსხვა,

ვისისახელიარცკიგვსმენია,

ვინცწლებიჩვენიგულგრილადფურცლა,

დაგადაფურცლავსრაცდაგვრჩენია...

დროებაწაშლისიმძველთარიღებს,

ჩვენრომმოგვწონდა, ჩვენრომგვიყვარდა...

მართლაც,ვერაფერსთანვერწავიღებთ,

როცასიკვდილიმოვატიხართან!!!

ერთდროსხომენთოჩვენისანთელიც,

ზოგჯერბრდღვიალა, ზოგჯერმბჟუტავი,

გაქრებაალბათბევრისსახელიც,

ვისაცეგონათავიუკვდავი...

ანკიარსებობს, ჰო, უკვდავება,

რარჩებაჩვენისიკვდილისმერე,

როცაცაშავადდაიფარება,

დადაგვიკრეფენგულმკერდზეხელებს...

რარჩება? გეტყვი, მარადიული,

მარადიულისიბნელემხოლოდ,
ამაოება, როგორცყინული,
რომუკვდავებასიკვდილშივპოვოთ!!!

მარტოობა

ვიცი, ტყვეხარგრძნობების,
მარტოობაგაშინებს,
არავისელოდები,
არავინშეგარჩინეს...
შენიმზერანაღვლიან
სარკესშეეყინება,
კედლებსფარშევანგიანს
განახლებასჭირდება...
მოჩანსძველისარკიდან
ცრემლისნაკადულები,
დადამჭკნარივარდიდან
ცვივათეთრიფურცლები...
ვისიიყოცხოვრება,
ფიქრობ, ვერაგიხსნია,
შენიდღედამოსწრება
გზებსგაჰყურებნისლიანს,
მთვარისგასაოცებლად
მკერდიგადაგიხსნია...
მაგრამკარგახანია,
ისარავისმასპინძლობს,

ჭკნობისპირზეარიან

ეგორივეაკიდო,

შემოდგომისზრალია

ყოველივერაციყო,

ბევრსაფიქრობძალიან,

დაკარგულასასიძო...

ვიღაცმღერისთავისთვის

ვიღაცმღერისთავისთვის,

მეკიჩემიმგონია,

მისმაგიერგანვიცდი,

რაღაცმელანქოლიას...

ისკიმღერის, არიცის,

რომმეკედლებსვეხლები,

რომჩემსსულშიქარიქრის,

ბევრადთავგამეტებით...

ვიცი, ესყველაფერი

მისთვისწუთიერია,

მეკიგულშიგაჩენილ,

ბზარებსვერმოვრევივარ...

მღერის, მღერის, მისიხმა,

მიქრის, მიიკლაკნება,

მკერდზევერცხლისთილისმა,

ქრებადაიკარგება...

ვეღარვუძლებ, წავედი,

ისკიფრთებსამთავაზობს,

ისევარნაწამები

ყველაფერზევკამათობ...

სადაცუნდაწავიდე,

ბედიუკანმომყვება...

მთვარეღრუბლებსამშვიდებს,

მზებრაზობსდაცოფდება...

მანონსდადეგრიესაც

იქნებშენმითხრა, შენროგორფიქრობ,

უყვარდავითომმანონსდეგრიე?

ასერომვინმემმეგამაგიჟოს,

ასერომვინმესგადავერიე...

ერთთანღალატი, ორთან, ყველასთან?

მითხარივინმესეპატიება?

ასეთამაშიბედისწერასთან,

სახე, მორალი, რწმენა, ღირსება?

ამიტომვფიქრობ, რომყველაფერი,

მაინციმპრევოსმოგონილია,

არჭყვარებიამანონსკაცები,

დეგრიეცვიღაცგლეხისშვილია...

როგორ, ამდენჯერქალიგღალატობს,

თანგეუბნებაგიღალატეო,

თუკიკაციხარ, შეკაიკაცო,

არუნდასტკიცოერთისაქვეყნოდ?

ჰოდა, არმჯერასიტყვაცმაგათი,

ეტყობაარცერთსარჰყვარებია,

კაი, ჰო, ერთხელ, ცხრაჯერღალატი?

არა, არამწამს, სულზღაპრებია...

მოდი, გაჩუქებტკბობისფიალას...

მოდი, გაჩუქებტკბობისფიალას,

დაველარასდროსვერშემეშვები...

ჰო, რომიცოდე, თავფეხიანად,

ჩემსოცნებებშიგადაეშვები...

ტანთყვავილებისკაბაგეცმება,

თმებშიჩაწნულიპეპლისგვირგვინი...

წინმაყრიონიშემოგეყრება

სიხარულისდათრობისყიჟინით!!!

შენტახტრევანზევითლეოპარდი,

დამშვიდებულიდილისზღვასავით,

ვითსაზეიმოჰანგიმოცარტის,

ამობრწყინდები, როგორცვარსკვლავი...

თუგამიმართლა, ღიმილსმაჩუქებ,

თუშემიყვარებ, ჩემიიქნები...

ამოგიკოცნითაფლიანტუჩებს,

დასიყვარულშიგამოგიტყდები...

რომმნათობებმა, როგორცბავშვებმა,

ხელიჩაჰკიდონ, წრეშიჩაებან...

რომგადმოგვედოსჩვენცაღტაცება,

დადაგვიჩოქოსწინუკვდავებამ...

მოდი, არასდროსარგაგეყრები,

შენივიქნებიკუბოსკარამდე...

მოდივარსკვლავებსხელითშევწვდები

დაშენსგულმკერდზეჩუმადდავაბნევ!!!

თამუნათაას!

დაღამდადარატომღაც

შეიცვალეპროფილი,

შენისუნთქვაგამომყვა,

წმინდა, პირველყოფილი...

ხშირადვფიქრობ, ვინავართ,

ვინგვბადებსდაგვაცოცხლებს,

შენხმასგულშივინახავ,

როგორცტკბილსდაახლობელს...

მიყვარს, როცამამშვიდებ,

როცათაფლადმედები,

თუოდესმედაგჭირდე,

მეცყველაფერსვეცდები...

მართლაცგანარაგვინდა,

თითოსიტყვაგულიდან,

მოწყვეტილიზაგიდან,

ცოტაცსიყვარულიდა

ცოტაცვინმეგამგები,

აი, გრძნობაცთუგინდა

დანუდამეკარგები...

სევდა

სევდაჟანგივითმხრავს,
რომაღარაფერსმწერ,
რატომმარიდებთავს,
მითხარ, გაფიცებმზეს...
ღამევარსკვლავებსშობს,
მთვარესდარდებიჰკლავს,
ღრუბლებსძუძუსასწოვს
მზედამარიდებსთვალს...
მივალ, მივყვებიგზას,
ზურგითმივათრევბედს,
ვეჩურჩულებიქარს,
ნუმომიგზავნისმგლებს...
სადგაექცევიმტრისხელს,
თოკითმიმაბაცას,
მესვრისმოწამლულისრებს,
ცეცხლსმიკიდებსდამწვავს...

ჰოდაარა

თითქოსერთიშეხედვით, მართლაც, არაფერია,
განარაუნდაიყოსარასადაჰოსშორის...

მაგრამხშირად, ძვირფასო, რომვერაგირჩევია?

ღამეებიცათენო, არაფერიგამოდის...

არა, ზევრადმკაცრია, ჰოკირბილირატომღაც,

ფიქრობათასრამეზე, ღობე–ყორესედები,

დათუარასმაგიერუეცრადჰოწამოგცდა,

ზოგჯერკატასტროფააამჰოსბოლოშედეგი...

ჰოდა, რბილიეძახე, შენასეთჰოს, ძვირფასო,

წავა, გაიჯეჯილებს, არცკანონებსდაგიდევს,

მორჩა, ვეღარდაიჭერ, ვისაცუნდამიმართო...

ერთიარა, ვინიცის, მთელსიცოცხლედდაგიჯდეს...

ქვეყნადყველაზებევრჯერამორსიტყვასხმარობენ,

თუმცაზოგჯერმათშორისუამრავიწლებია,

ხშირადჰოოსმაგიერარასთქმითაგვწყალობენ,

დარამდენჯერამარასომიცაუტეხია...

ამიტომაცვფიქრობ, რომსიტყვაყველაფერია,

რომსიტყვააამქვეყნადყველაფერზეძლიერი!

შენგანხშირადარასთქმაისეგამკვირვებია,

ახლაცვეფხვისმაგიერდავალკურდღლისიერით...

დაქვესკნელიდანშენსკენვისწრაფი

არვიცი, როგორუნდადავიწყო,

ანუშენროგორგაგიხარდება,

მეცტამტამებიმიხმობენთითქოს,

დამელოდებაუცხოპლანეტა...

არა, რაუცხო, სადაცშენახარ,

სადაცჰყვავიანშენთვისვარდები,

მეშენისულირომდამენახა,

ლამისქვესკნელისძირშიჩავედი...

სადაცნამდვილიცხელილავადა

ათასიცოდვამოდუღსდაბლიდან,

სადაცსატანაარისთამადა

დშხამსგვასმევენღვინისმაგივრად...

რატომ? ვინიცის, ასეთსიყვარულს,

მითხარი, განაშენკიგაუგებ?

თოთობავშვივითვიწყებსიარულს,

მაგრამარვიცი, როგორდავბრუნდე...

როგორდავბრუნდესულცოტახნისწინ,

სადაცმომწონდა, სადაცვიყავი...

ვისგაუგიაასექალისთვის

კაცმადაკარგოსყველამიზანი...

ჰო, შენსხელშივარ, შენიმონავარ,

დაქვესკნელიდანშენსკენვისწრაფი...

რადგანუშენოდ, მეჩემსმომავალს,

ვერვხედავ, ქრება, როგორცწყლისქაფი...

მარადისობადმიქციოწამი

მინდა, რომშენიისევემწამდეს,

როგორცბავშვსდედის, როგორცმზესმთვარის,

რომმიქარვებდეყოველგვარდარდებს,

მარადისობადმიქციოწამი...

გიყვარდესჩემიგულუბრყვილობა,

გეღიმებოდესჩემშეცდომებზე,

თორემმზედილასისეტიროდა,

იმისიცოდვითმედავიკვნესე.

არაგჩვეოდესგამოდევნება,

მისავიწყებელათასწვრილმანზე,

შეხედემტრედიმტრედსეფერება,

ქალსკირაშვენის, მაინცსინაზე...

გახედეზეცას, როგორენთება,

ვაზსატმისკვირტიშეჰყვარებია,

დათავისშტოებსიქითეწევა,

სადაცკვირტებიუკვესკდებიან...

მინდა, რომგვქონდესერთიმიზანი,

თუერთადყოფნაგვარგუნაბედმა,

რომეგტუჩებიალუბლისანი

მუდამითხოვდნენსიყვარულსჩემგან...

რომსაფლავებიჩვენიაქარის

იცი, არავარკაკოყაჩაღი,

არშევხვედრივართარცყვარლისტყეში...

ვმეგობრობთ, ასეთამაშ–თამაშით,

"გული–გულსიცნობს", ამასკიგეტყვი...

მართლაც, ვინავართერთმანეთისთვის?

ანმეგობრობისკივიცითფასი?

მოვკვდებით, როგორცძველადრწმენისთვის,

თავსასწირავდაასიათასი?

მოვკვდებით, მართლაც, საქართველოსთვის,

რომჩვენიმიწაგადავარჩინოთ?

დახვდებაჩვენსხელსხელიმეგობრის,

როცაიქნება, მართლაც, საჭირო?

ვიცი, ძვირფასო, ვერმიპასუხებ,

რადგანსხვადროა, სხვასინამდვილე...

ჭეშმარიტებააღარაშუქებს,

ჭეშმარიტებაცმოკლეს, გასწირეს!!!

მაშინ, რაარის, რომერთმანეთის,

გვინდავგჯეროდეს, გვწამდეს, გვიყვარდეს,

გადახვეულნივდგავართმკლავებით,

ოთხმხრივგაძარცვულამჩვენსმიწაზე...

იქნებსიცრუეარისესფიციც,

ჰო, ჩვენცგავტეხოთფიციღალატით,

ესმეგობრობაცგავსვაროთსისხლით

დასხვაათასიდარდუბალათი...

მითხარი, არა, მითხარიდროზე,

"არაა" ახლაჩვენთვისწამალი,

მიმღერეისევსაქართველოზე,

მიმღერერამეარდასამალი...

რომძველებივითჩვენცაქმოვკვდებით,

რომსაფლავებიჩვენიაქარის,

რომისევრწმენითშევიმოსებით,

რომკვლავვჭირდებითმიწასთამარის...

რომუწმინდურნი, შვილნიმაცილის,

ვერშებღალავენამსიწმინდეებს...

რომძველებივითრწმენასარვიცვლით,

რომვუფრთხილდებით, ბურჯებს, ციხეებს...

მითხარი, სანამგამსკდარაგული,

სანამფეთქავსდაამმიწისსჯერა...

რომჯერაცისმისისევზღაპრული,

ულამაზესიჩვენისიმღერა!!!

შეცდომა

არმიყვარს, როცაშეცდომასვუშვებ,

დამიბრუნდებაბუმერანგივით...

ბედიმაჭედებსმაჯებზელურსმნებს,

ძელზემაკრავსდამტუქსავსბავშვივით...

როცაშეცდომასშეცდომამოსდევს,

დარეაქციახდებაჯაჭვური,

როგორარმინდარამეწამომცდეს,

ცემაცვერმშველისმამაპაპური...

რაურევიაჩემსსისხლშინეტა,

ვინვისთანსცოდაჩემსწინაპრებში?

ახლამათრახიისემჭირდება,

როგორცბუნაგიძაღლსყიამეთში...

მაგრამრა, თუკითვალსარდახუჭავ,

იმშეცდომაზემერომდავუშვი,

ბედნიერებაღმერთმამაჩუქა,

მეკიხელიდანშანსიგავუშვი...

შენკიგძინავსტკბილიძილით...

მუდამვეძებრაღაცისეთს,
გულსრომმოხვდეს, გულმაიგრძნოს,
ღამეფიქრებსშემომისევს,
რომმომკლასანგამაგიჟოს...
შენკიგძინავსტკბილიძილით,
როგორცსძინავთალზათჩიტებს,
დედისმკერდზეროგორცჩვილი,
უტკბილესადჩაიძინებს...
მეკიისევლამესგავცქერ,
ვფიქრობ, როდისგათენდება,
გავცერ, გავცქერღიასარკმელს,
დაბავშვობამახსენდება...

იცი, მემინდაკალენდარიგადავაკეთო...

შენალზათფიქრობ, რომმეშენთვისაღარვარსებობ,
რომჩაიარაყველაწყალმაშენსკენმავალმა...
იცი, მემინდაკალენდარიგადავაკეთო,
რომესშენიყოჩემზედიდი, მეკიპატარა...
გაგეღიმებაჩემსსიტყვებზე, ამჩემსზღაპრებზე,
რომჩემსგარშემოესცხოვრებადუღსდაგადმოდუღს;
რომგაზაფხულიცისევმღერისვარდთაჰანგებზე,
რომუალერსებსდილისნამიზამბახს, მარტოსულს...
მთიდანკირზიანჩანჩქერები, კლდეთანაჟური,

თითქოსზეციდანმოაქვთჩვენთვისსამახარობლო,

მითხარ, უშენოდრატომგადისესგაზაფხულიც,

მითხარირამეისეთი, რომგამომაცოცხლო...

იქნებ, ნამდვილადყველაფერიდროთაბრალია,

იქნებდაჟანგდა, აღარასჭრისჩემიფრანგული,;

დადღევანდელიესგიჟურივაკხანალია,

ამღმერთსამდენხანსჩვენთვისჰქონდაგადანახული...

თუმცა, ვინიცის, მემამღვრევსდაშენკიგამშვიდებს,

იქნებ, შენსხვებმამოგიტანესჩემივარდები...

დასანამჟამისილამაზესშემოგაფცქვნიდეს,

ჩემთანდაიტკბოსიყვარულისარდადაგები...

ტანგო

ერთხელკიდევ, ერთხელკიდევ,

გამახსენეტანგოსსტილი,

მკერდიმკერდზედამახიე,

ხმაგამიხდესჩახლეჩილი...

არდამინდო, შემომხვიე,

ვნებიანადშენიმკლავი,

თმებსჩაგაწნავდილისიებს,

მთვარეგახდესუნახავი...

ბზრიალებდესჭერითავზე,

ბრჭყვიალებდესსანთლისჭაღი,

სინამდვილესდროზეგავცდეთ,

გვმასპინძლობდესზეცისთაღი...

გადაებასტალღა–ტალღას,

ეხლებოდესთეძოთეძოს,

მოფრიალეშენიკაბა,

კოცონივითშემომეგზნოს...

ჩამეკარი, არდამინდო,

როგორცრიტმიგახელდება,

რომეგტანიისევიგრძნო,

როგორცცხენიყალყზედგება!!!

კამათი

დედა, ნუმსაყვედურობ,

ჯერმეარდავღუპულვარ,

შენცხომპირველსიგარეტს

ეწეოდიჩუმჩუმად...

ჰოდა, ჩემირადგიკვირს,

ნუმეძახიდებილოს,

ყველაჩემინაბიჯი

როგორგაგაგებინო...

სულყველაფერსგანიცდი,

ყველაფერზეკანკალებ,

გარეთთუარგამიშვი,

მეცმაგრადგაგამწარებ...

შენკიარაკეთებდი.

რაცარიყომოდაში?

ხალათებსაკერებდი,

მწვანილსრწყავდიბოსტანში...

გოგოგაგაბოსტანებ,

არგავიგოშენიხმა,

ჯერხარისევმოსწავლე,

შენკიხელშიშემიკალ!

სიგარეტირაიყო,

საერთოდარვიცოდი,

ბიჭებისდანახვაზე

სირცხილისგანვიწვოდი...

შენკიკანჭებსიშიშვლებ

კაბასულარგაცვია,

სიტყვასარმათქმევინებ,

მიწყობპროვოკაციას...

ასეტკბილადდაობდა,

დედა–შვილიხმამაღლა,

თუმცორივეთაობა,

მგონი, ერთადგანაგლდა...

ტანგო – 2

ხელიმომე, გაკოცო,

შემაგებეთვალები,

ტანგომრომგაგაოცოს,

გიწვევსხვამოკრძალებით...

შენსწინვინცგავიწვიე,

მადნებოდამკლავებში,

შენვერშემოგიჩვიე,

ტანგოსამგრიგალებში...

მეშინიამოქნილი

თითებისდაფრჩხილების,

თავიწინგადმოხრილი,

კოცნადანაპირები...

შენიცხელიტუჩები,

დღემდეთავგზასმირევენ,

უკვდავებისწუთები,

ცისკენმიმაცილებენ...

მიყვარსორისხეული

ერთტანადრომიქცევა,

ტანგოგაცოფებული

ვნებისჟინითივსება...

მიყვარსწითელპომადას

ლოყაზერომმაჩნევენ,

გრძობებსვერგამოვხატავ,

სანამგამიტაცებენ...

მაღლიდანრომდაგვყურებს

მკრთალიმთვარისდისკია,

მომწონსშენისაყურე,

დამაგისიმისია...

რომეგყურისბიბილო,

მაგანჩამაყლაპინოს,

არა, არგამიღიმო,

ეგებზედმაგამრიყოს...

იქნებ, მაშინგადავრჩე,

შენითაღტაცებული,

თუნდაცვიყოათასჯერ

უკვედამარცხებული...

იცი, სადურტყამს...

იცი, სადურტყამს, გულისრომელძარღვს,

გაუგებრობამრომდაგვაცილა,

შესაძლებლობარომარმომეცა,

ვქცეულიყავიქორად, არწივად...

რომმომეტაცე, როგორცპატარა,

როგორცპატარახუნდებიმტრედის,

დაგეღუღუნასიტყვადამტკბარად,

შენიყოველიოცნებაჩემთვის...

ახლაკითითქოსფრთებიდამაჭრეს,

ჰო, კუპრისქვაბშიმხარშავდნენთითქოს,

დაგულსაცასებალითნაბაწრევს,

მოაკლდაშენითვალებისსითბო...

სადიწერებაჩვენიიღბალი,

რომელიქაჯიმიაფრიალებს,

ერთილამაზისიტყვამითხარი,

სიტყვა, რომელზეცშემაჟრიალებს...

დამგლოვიარეესრექვიემი,

თითქოსმოუძღვისქვესკნელისჯარებს,

გადატეხილიუჭირავთხმლები,

ტანზესისხლშემხმარმრისხანეგვამებს!

კიდევდავხატო, რასაცგანვიცდი?

თუსამყოფია, მეტიარაღირს...

შენდასჯილიხარსილამაზისთვის,

მეკიამდროისცხრაჯერღალატით...

რაუნდამსურდესგამოიცანი

ზღვითშემოსულიესბოროტება

დღეს,როგორგინდა,კოვზითდაცალო?

მართლაც, რამდენირამისმომსწრევართ,

თვალწინჭანჭყარებსმთელისამყარო...

რომამვნებათაამდენღელვაში,

ჩათრეულნივართროგორცმძევლები...

ბედსმეცვერვხედავბედისწერაში,

დამეცღმერთსმხოლოდერთსვეხვეწები...

რასვეხვეწები, ვითომრამინდა?

რაუნდამსურდეს, გამოიცანი...

რომგადმოგვხედოსზოგჯერმაღლიდან,

გადმოგვაფრქვიოსმადლნიღვთისანი...

ჩვენსხვათაომშირადვიჭყლიტებით...

იქნებ, შენმითხრა, რატომემტვრევა,

რატომემსხვრევახეებსტოტები,

თავზედამტყდარიქარიშხლებისგან

თანელვა–მეხისგაბოროტებით!!!

ღრუბლებიცაშიშესჯახებიან,

რაშუაშიაქვემოთხეები?

მთებზეჯიხვებირატომფრთხებიან,

რატომბღავიანასეხევები?

ჩვენსხვათაომშირადვიჭყლიტებით,

რაარისჩვენიდანაშაული?

ვიღაცასუნდასკიპტრადიდების,

ვიღაცასოქროდასაწყაული...

ჩვენკიამქვეყნისცოდვისშვილები,

რადვიჭყლიტებით, როგორცმძევლები?

ფოთლებდატოტებშემოცლილები,

დგანანხეები, ვითმოწმეები...

მედღემდევეძებანუტატაკვეკვესკირს

როგორცზეცისასცისკრისანთება,

ისეგადმოდისშენზენათელი,

შენისიცილირადმენატრება,

თვალები, ორითაფლისსანთელი...

მედღემდევეძებ, არგიგიკვირდეს,

გულირომელიცგზადდამკარგვია...

ჰოდა, მაგგულშირომგამიცვლიდე,

ყველაფერსდავთმობრაცგამაჩნია...

თუმცა, როგორვთქვა, ვინმიმიხვდება,

რაარისჩემიავლა–დიდება;

ალბათ, პირველილექსითიწყება,

ხოლოამბოლოლექსითთავდება...

მაგრამმევიცი, რომშენმზადახარ,

რომშენიგულიჩემთვისგასწირო...

არაუჭირსრა, გნახავხანდახან,

რომცოტამაინცგაგინაწილო...

პირველკოცნამდე

მეშენგასუსულშვლისნუკრსმაგონებ,

რომდაუღიაფართოდთვალები,

საწყალიყველამრომმიატოვეს,

რომაღარაჰყავსმისიანები...

რადგანარიცისრაელოდება,

ბეჩავითვალსაცვერახამხამებს,

ხეზეთუსადმეწკირიმოტყდება,

მაშინვეგულიშეუფანცქალებს...

ნუგეშინია, ასენუფრთხები,

ძვირფასო, შეჭმასკიარგიპირებ,

მესულარავარ, იცი, უხეში,

ვერცგაგიწყრები, ვერცდაგიყვირებ...

რადგაფურჩქნულხარ, როგორცშროშანი,

როგორცზამბახიმიუკარები,

ეგთეთრიმკერდიხავერდოვანი,

რადსუნთქავსასეიდუმალებით...

ო, როგორმინდა, სულრაღაცწუთით,

შენსმფეთქავმკერდზეგამოვიძინო,
მომეციხელი, ჰა, რაღასუცდი,
დავსხდეთდაგინდა, ერთადვიტიროთ!!!

დამავიწყდებაროგორმიყვარდი

რაცუნდაზევრივარდებიკრიფო,
ვერსადწაუხვალსიცოცხლისვარდებს,
დარომმოწყვიტოსულთითო–თითოდ,
იცოდე, უნდაყველაგიყვარდეს!
უნდაგიყვარდეს, როგორცმზესზღვები,
ღრუბლებსკიზეცაშეჰყვარებიათ,
იცი, საოცრადმიყვარსვარდები,
ვარდებიმიწისსიმღერებია...
მომაგონდები, შენც, როგორცვარდი,
როგორცზეციდანმთვარისღიმილი,
ზაფხულიბაღებსწითლადრომბარდნის...
მზეცზღვაშიჩადისღიღინ–ღიღინით...
რასაოცრებაარისესღამეც,
ვარსკვლავებიკიჭორებსგვიყრიან,
ვითომმეცდაშენცსხვაშევიყვარეთ,
ვითომღალატიცკიშეგვიძლია...
არდაიჯერო, არდაიჯერო,
ამჭორიკანაქალთაქალაქის,
გაუშვი, მართლაცგულიიჯერონ,
ჩვენზეჭორებით, სხვებზელაქლაქით...

ზაფხულიგავა, მიიძინებენ,

შემოდგომაზებაღჩა–ბაღები,

ცოტასაცკიდევიჭრიჭინებენ,

ჩვენიქალაქისგულთმისანები...

ყველაფერსგასდისამქვეყნადყავლი,

ამჩვენსტრფობასაცესუწერია...

დამავიწყდებაროგორმიყვარდი,

ჯერკი, იქამდემთელიწელია...

მოდი, სანამმიხარია...

მოდი, სანამმიხარია,

ჩემთანმოდი, ჩემოტკბილო,

თუცხოვრებასიზმარია,

მოდი, მოდი, მოვილხინოთ...

განავხუმრობ, რამესხედავ

ჩემსნათქვამშისახუმაროს?

ჩემსეზოშიღამეწვება,

აკი, საბანსდაგხურავო?

აკი, მოვალ, როცამეტყვი,

აკი, შენთანდავრჩებიო,

მეცშენსავითდავალკენტი,

მოდი, მოდი, დავეწყვილოთ...

მოდი, თორემზამთრისსუსხი,

შენცგდარაჯობს, მეცმდარაჯობს,

დაეჭვებიცშესამუსრი

ჩემსნერვებზემეტასტაზობს...

მოდი, თორემ, როგორცსარკე,

გულისევდითგაბზარულა...

მოდი, მკერდზემომეტმასნე,

დამეღვარენაკადულად...

მოდი, მოდი, მომიტანე

სურნელებაღამისიის,

შენიკანიგამჭვირვალე,

როგორცთოვლიკავკასიის...

მოდი, თორემშენსმაგიერ

მარტოობისმოვაღამე,

მოდი, გულზედამაბნიე

შენისულისსიკამკამე...

ვარსკვლავთცვენაა

ვარსკვლავთცვენაა, თავისიფრთები,

დაუშვაღამემჩამქრალიციდან,

თითქოსმსეტყვავენესვარსკვლავები,

მეკისხივებთანშეხვედრამინდა...

მაგრამდილამდემთელიღამეა,

თავისსიზმრებით, თავისზღაპრებით,

შენისულივითმოელვარეა,

შორსმოლაპლაპეცისკელაპტრები...

მინდაგადარჩესჩვენირწმენიდან,

რაღაცისეთი, რაცგვიშველიდა,

რარჩებამიწასვარსკვლავთცვენიდან,

ანცასთავისიოცნებებისგან...

მართლაცვინიცის, როგორგანიცდის,

როცაასეთივარსკვლავთცვენაა,

ცაციბრძვის, ვიცი, გადარჩენისთვის...

დავარსკვლავებიმისიშვებაა...

ანროგორგინდა, რომცადავმაღლდეთ,

აქგაჩენილიყველამოკვდავი,

მზესთანშეხვედრარატომგადავდე?

უსხივოდდამხვდა, შეუმოსავი...

პირფერობისარმაქვსნიჭი

თითქოსყველაფერივიცი,

თითქოსყველაფერსავხედავ,

პირფერობისარმაქვსნიჭი,

რავქნასულარმეხერხება.

ამიტომაცხშირადვაგებ,

ამიტომაცხშირადვცდები,

ზოგჯერ, მართლაც, თითქოსგანგებ,

მიწასმკერდითვენარცხები!!!

მერესანამწამოვდგები,

მერესანამმოვშუშდები,

აღარაფრადგამოვდგები,

საკუთარწრესვეხეთქები...

ვერგააღწევ, ვერგააღწევ,

ყველგანმხოლოდტალახია...

ისევჩემბედსშევეჯახე,

ბედსსასტიკსდამათრახიანს...

დღესაცზურგზემაჩნევია

მოსხეპილიტყავისკვალი,

ღვინისჭიქაწამქცევია,

გამომთხრიათითქოსთვალი...

არამჯერა, არამჯერა,

რომამბობენჩაივლისო,

თითქოსზვავმაგადამთქერა,

ჩავინამქრეთოვლშითითქოს...

დამაგლიჯაბედისწერამ,

ყველაკბილითითო–თითოდ...

მართლაც, ჩემიბედისტყვევარ,

გავჩენილვარსაიმისოდ!

ყველაგზებიჩამიკეტა,

საგაისოდ, სამერმისოდ,

სადვიარო, რაგზით, ნეტა,

რომელკედელსავეგლისო,

ნუთუაღარმეღირსება,

კოცნაშენითვალებისო...

ალბათ, არა, ალბათ, არა,

მარტოდმარტოვდგავარგზაზე,

იქითქარიამეშარა,

აქეთმთვარემადგასთავზე...

ყველამხარესგზებიგადის,

საითწავალ, რომელმხარეს?

მეკითხებაჩემიბედი,

დამქირქილებს, დამხარხარებს,

დასიცილითთანთავხედი

გვარიანადმაჭანჭყარებს...

ვინამიხსნის, ანვინმეტყვის,

სადმიდიანჩემიგზები,

ანდაგულისხეთქვისმეტი

უნდამქონდესსხვაიმედი?

ისევალბათკამათელი

უნდავყაროზედისწილად,

ჩამოვართვიმთვარესხელი,

ქარმაურცხვადჩაიცინა...

ვიცი, ყველაცჩემიგზაა,

რომსულყველაარისძნელი,

ახლაალბათჩემიხსნაა

სწორადდაჯდესკამათელი...

რადგანნერვივარახლაშიშველი

დიდიხანიადღეებსარვითვლი

აზრიარააქვსარავითარი...

ტვინსაღარვიღლიუაზროფიქრით,

მაინცვერაფერსვეღარვისწავლი.

როგორმოვიქცე, რომწინწავიდე,

რომზევრსვაჯობო, რომზევრსგავასწრო...

მეყველაფერზეხელსვერავიღებ,

გადავულოცავსხვებსამმარათონს...

ისეგიყვარდეს, რჩევებსვარიგებ,

ვიცი, ვინროგორუნდამოიქცეს,

ვისვესაუბროუნდავამპირზე,

ვისვეჭორავოვინმესლოგინზე...

თავსკივერაფრითვერაფერსვშველი,

რადგანჟამიაპრაგმატისტული...

რადგანნერვივარ, ალბათ, შიშველი,

მუდამდაფლეთისზღვართანმისული...

მართლა, მითხარი, ვინმეგინახავს?

საკუთარნერვზეჩამოხრჩობილი?

დავერცამკოცნასვერშეგინახავ,

შენზარდეშენიახალშობილი...

ერთინატვრაამისრულე

არგამოდის, არგამოდის,

ბევრჯერ, ის, რაცგულითგვინდა,

ჰო, ნამდვილად, მზეცამოდის,

მზეცამოდისსულსხვამხრიდან...

მემგონია, მემგონია,

შენიგვერდიგადავკეცე,

შენნაირიარმყოლია,

ჯერარავინარცერთგვერდზე...

ალბათ, გვქონდაწუთიროცა,

ერთმანეთზევლოცულობდით,

წმინდაიყოჩვენილოცვა,

სუფთაროგორცღამისთოვლი...

როგორცნამიყვავილებზე,

დანიავისჩამოქროლა,

როგორცჩვილიმამისმხრებზე

დამამულისგამობრძოლა...

ლამაზიხარ, ლამაზიხარ,

ატმისნაზიყვავილივით,

ღვინოსდავცლიმაგთასიდან

ცხელმკერდზერომღარადმიდის...

ერთინატვრაამისრულე,

ერთიღამითჩემთანდარჩი,

რომამწუთასრაცვისურვე

ხშირადმოხდესმომავალშიც...

გჯეროდესმოვაკვლავშენიწუთი

ერთხელწააგე? არაუჭირსრა,

ერთხელღმერთებიცაგებენთვითონ!

მტვერიღარჩებაზოგჯერგუნდისგან,

წაგებაცუნდაკაცურადზიდო!

გჯეროდეს, მოვაკვლავშენიწუთი,

ზოგჯერჯურღმულშიცაღწევსსხივები,

წამოგაყენებსდაცემულსზურგით,

ხშირადმომავლისმცირეიმედი...

კი, მტერიმოდის, როგორცსარანჩა,

დაულამაზესსშენსმინდვრებსიპყრობს...

მაგრამგახსოვდეს, ვინცვერგადარჩა,

იმათიხსოვნაშენგანმსხვეპლსითხოვს!

უნდაშეებაზოგჯერთვითსიკვდილს,

არშედდე, მტერიცთუმოგერია...

რადგანვინცმუდამსხვებზეწინმიდის,

თუნდაცსიკვდილშიც, ისპირველია!!!

ქვეყნისხსნამხოლოდსიყვარულშია

საითმივრეკავთ, საითმივდივართ,

სადმიგვაქროლებსჩვენიმერანი?

გამისკდესთავილამისფიქრისგან,

ვინმიპასუხებს? ალბათ, ვერავინ!

დაძველებულაჩემიპალიტრა,

ათასიფერისმატარებელი,

შემოცვეთილაზევრიხატვისგან,

მართლაცცოტააქვსსადარდებელი?

ამყუთისაგანზევრითარაფრით,

არგანსხვავდებაჩემიქვეყანა...

ზევრიმტკიცებაალზათარცაღირს,

რომფეხქვეშმიწაგამოგვეცალა...

მიმოფანტულაერისნაღები,

ათასსიგიჟესვისმენთდავდაობთ...

დგასღრიანცელიყურისწამღები,

რითგანუგეშო, ნეტავი, თაო...

ანრაგზაუნდაამომერჩია,

ანრომელიანაღდიქართული?

მართლაც, რაუნდათ, რატომგვერჩიან,

ურდონიდღეისთუწარმართული...

ანიქნებსწორედჩვენიბრალია,

ისრაცკირამგვჭირს, რაცჩვენსთავსარი?

მტერმარომჩვენისისხლიდალია,

გაგვიდიოდაყბებშილაწანი...

რაშუაშია, რაშუაშია,

თუნდჯადოსნურიცგვქონდესანბანი?

ქვეყნისხსნამხოლოდსიყვარულშია,

სხვანაირიხსნაარცსხვაგანარი...

ბავშვობა

მეავაფეთქეჩემიბავშვობა,

თუამიფეთქესვერაფერსგეტყვით,

წავშალერაცკიდამამახსოვრდა,

გადავაყარესიზმრებისფერფლი...

თუმცდროაახლაბევრადსასტიკი,

გვარიანადაცწაიქარიშხლებს,

ჯერაცატყვიაკვალისვასტიკის,

ავარდისფრებულფერადმაისებს!

ალბათ, დათვივითბევრჯერდაგვტორავს,

ბედიმრავალჟამსდაბედებული...

დავიწყებულიჩვენიბავშვობა,

მართლაცჩვენგანვეაფეთქებული!!!

ლექსთანლაციცი (ქეთიგორდელაძეს)

მადლობა, მაგრამ, იცით, არცვიცი,
შემიძლიაკილექსისფერება?
ან, როგორცთქვენთქვით, ლექსთანლაციცი,
ჯობს, მართლაც, ლექსისგადამტერებას!
იცით, მელექსილოცვამგონია,
რომლოცვებიაჩემილექსები,
რომლექსებიჰქმნისიმჰარმონიას,
მერომტაძრებშისულითვეხები.
თვითონსიცოცხლეცპოეზიაა,
ლექსიმგონიაესმიწა–წყალიც,
რაღათქმაუნდა, ჩემთვისღიაა,
ჩემთვისღიაასამოთხისკარიც...
ისეაქაურსვარჩევსამოთხეს,
მიყვარსქვევრსრომხდისგლეხისხელები,
მერექარვისფერღვინოსგადმოგცემს,
სავსესცისმადლითდასურნელებით...
ანგაზაფხულზემთებისპირები
ყაყაჩოთირომმოირთვებიან,
მოწკრიალებენნაკადულები
დამდინარეებსმორცხვადერთვიან!
იქნებესაალექსთანლაციცი,
რომხელისგულზემიდევსლექსები,

რომყველაბგერასმძაფრადგანვიცდი,

რომმთისზროლივითლექსებსვემსხვრევი...

მართლაც,არვიცი, ვერაფერსვიტყვი,

ლექსიმგონიამეჩემისულიც,

ლექსი, რომელიცსიყვარულისთვის,

ჩნდება, კვდებადავერმიკლავსწყურვილს!!!

ესლექსირუსის "მათრახისადანამცხვრის" (კნუტიპრიანიკ) ტაქტიკაზეა...

გავყურებ, ვხედავაიმღვრასივრცე,

ძველიხმალ–აბჯრისმესმისჟღარუნი,

დაღლილგულმკერდზეღვედებიმიჭერს,

ავდრისღრუბლებადშემოჯარული...

რადამრჩენია, ჩემსგულსვასკდები,

იქნებ, როგორმენაღველსგავუძლო,

დგანანტაძრებიდამონასტრები,

დგანან, რომწარსულსგაესაუბრონ...

მითხარ, ვისააქვსამისპასუხი,

რომდაფდაფებიარხმიანობენ,

რომმტერიდაძრწისჩემწილმამულში,

დამდაბიონიდადიანობენ!!!

ერთიკივიცი, როგორცარასდროს,

რომწინაპართადიდიმაქვსვალი,

რომისევიმათმსურსვუთანაგრძნო,

ვისიცოდესღაცჰკაფავდახმალი...

დაისიცვიცი, "შხამითდათაფლით",

ვეღარშემაცდენსგადამთიელი,

რომდამყურებენღმერთებიმაღლით,

რომარწივებისვარბაზიერი!

დაროცაძაფიმართლაცგაწყდება,

როცაგადმოვაშხამისფიალა,

ალბათწარსულიცამიჯანყდება,

დამეცდავწვდები, მაშინ, იარაღს!!!

დავანაწევრეყოველივემეიმედებად

მედავიღალე, მექარსვატანყველაიმედებს,

ცივიამიწა, დახუნძლულიკატასტროფებით,

ღირსკილოდინი, ღმერთიროდისგამოიმეტებს,

რასაცაქამდედავეძებდითთავგამოდებით.

ბევრივიფიქრეესსამყაროისგანშედგება...

მართლაცრაარის: ცეცხლი, წყალი, მიწა, ჰაერი...

აი, ღვთაებისუმაღლესიშემოქმედება,

სწორედამისთვისჰკლავდააბელს, ალბათ, კაენი!

მეამამბებისბევრიმართლაცარგამეგება,

მეცეცხლიცამაქვს, წყალიც, მიწაც, მყოფნისჰაერიც;

დავანაწევრეყოველივემეიმედებად,

მაგრამაღმოჩნდარომვყოფილვარნაღდიფრაერი...

რადშევიყვარედედოფალითოვლისდაყინვის,

მეხომუფალმაუფლისწულადარგამაჩინა,

ვერცგადაარჩენსდღესსამყაროსადამისსისხლი,

დაღვრილისისხლივერაღდგებაასეადვილად!!!

დამნაშავეკი, როგორცმუდამსუსტისქესია,

ბედნიერებაგანისვენებსბროლისკუბოში;

ნუგააცოცხლებთ, ასებევრადუკეთესია,

ანვინამოხსნაამოცანაამსაწუთროსი...

არშემიძლია, მევერგავცემასესიყვარულს...

ჩემიცხოვრებისბნელკუნჭულებსმევერვეხები,

შენკირატომღაცისეუცბადდამისაკუთრე,

არმავიწყდებაშენიტკბილიამოკვნესები,

რატომმთხოვპასუხს, რაზეცღმერთსაცვერვუპასუხებ!

არცმდომებიაარასოდესუცოდველობა,

ყველაცდაათრევსყველასაგანრამესფარულად,

განწირულიათავიდანვეშენიმცდელობა,

დაპირველთოვლშიცგზაჯერკიდევარგაკვალულა...

მართლაცმძიმეა, იცი, ჩემიგულისსარქველი,

ვერასწევ, ალბათ, ერთადერთი, უნდააგლიჯო,

კი, მართალია, ყველასვუთხარჩემისათქმელი,

მაინცარამსურსგულზეფეხივინმემმაბიჯოს!!!

სანამმეტყოდე, გაიაზრერისთქმასაპირებ,

დაუფიქრებლადნუმომახლი, როგორცგჩვევია;

რაცრამგამაჩნდა, მეხომუკვეგავუნაწილე,

ვინცბავშვობიდანმტრედებივითშემომჩვევიან!

არშემიძლია, მევერგავცემასესიყვარულს,

ვერგაგაკარებჩემიმუზისწმინდასამეფოს!

ვინუნდაიყოს, ასეთირამგანავისძალუძს,

რომყველაძველისიყვარულიერთადწალეკოს!!!

რისტახტი, სკიპტრა, სიყვარულმამონადმაქცია...

მიყვარხარ, მაგრამსაიდუმლოდმინდაგაგანდო,
ჩემსავადმყოფურფანტაზიასვეღარვენდობი;
ნაღდადარმინდა, იცი, თავირომდაგამადლო,
დაამიტომაც, დაპირებულსვერგაგენდობი...
სხვაიქნებოდა, ვყოფილიყავტახტისმემკვიდრე,
დახელთმჭეროდაოქროსფერისკიპტრამეფეთა,
რომგავძღოლოდილეგიონებსბრძოლისველისკენ,
უცხოქვეყნებისსასახლეთაასაფეთქებლად!!!
სხვაიყო, მართლაც, გღირსებოდაგადედოფლება,
ვარდისფურცლებიშენსზილიკზეხონთქართებნიათ,
მესიყვარულიმომეტანაშესამოსელად,
დაოცნებებადვარსკვლავებიგადმომეფრქვია...
ახლარა, ხელშიშემრჩენიასევდისმარაო,
რისტახტი, სკიპტრა, სიყვარულმამონადმაქცია,
შენიუარიმოუხდებაჩემსსასაფლაოს,
ხოლოცრემლები, მარმარილოსეპიტაფიას!!!

დარდითშევიმოსე, როგორცელეგია... (მანანამალაზონიას)

დარდითშევიმოსე, როგორცელეგია,
მწუხრმაჩამომვერცხლათმებიდაფენილი...

ვიცი, ვარსკვლავებიამიმხედრდებიან,

სევდითმოკირწყლულაჩემიქვაფენილი...

შენიოცნებანიჩემთანველარაღწევს,

ნისლადქარიშხალმასულშიშემოგრაგნა,

ყველამოგონებაისეგამიძარცვეს

ვეღარვლაპარაკობვერცერთმეგობართან...

თვითონსამყაროაძძითშემოსილი,

თითქოსვულკანებსაცმალადაუკარგავთ...

ვიცი, მელოდებაჩემიდედობილი,

მთვარედაღვრემილითავისქოხისკართან...

მაინციმედიმაქვსიქნებგამიღიმოს,

იამგარიჟრაჟთანერთადამოსულმა,

ღამითჩამოშლილითმებიდამიხვიოს,

ვარდმაჩამომჭკნარმა, ჩემზემარტოსულმა...

რომჩემსგაჩენასანგელოზიარესწრებოდა.

ზოგჯერმგონია, რომარავინარმყვარებია,

რომვიტყუებდითავს, რატომღაცთუვერთობოდი,

რომარასოდეს, არასოდესგამხარებია,

რომდამყვებოდამეცსულყველგანსულიბოროტი!

რომჩემსგაჩენასანგელოზიარესწრებოდა,

რომღმერთებსჩუმადდასცინოდალიუციფერი,

რომზეცასეტყვისღრუბელივითიქუფრებოდა,

რომდღემდედავალ, დღემდედავალკვლავფეხშიშველი...

რომქრისტესჯვარიგოლგოთისკენმეცზურგითვზიდე,

რომგაკრულივარმეცამჯვარზეროგორციესო,

რომუკანდამდევსბელზებელიდაეძებსმიზეზს,

რომგადაბუგოსჩემისახლიდაჩემიეზო...

რომარწივივარ, მათკიუნდათყვავადმაქციონ,

რომდამჩხავიანთავსყორანთალეგიონები,

რომსულიჩემიხელთჩაიგდონდაუსასყიდლოდ

მეცმიმსახურონ, როგორცყვავნი, როგორცყორნები...

მეჯერვიცოცხლებ, სანამჰყვავისიასამანი,

სანამჩემსმთებშიროუხისფერიმგლებიყმუიან,

სანამმყინვარიკვლავიქნებაასემაღალი,

სანამგრიგალებსსაბოლოოდარჩაუვლიათ!!!

ესზღვაროგორგადმოვლახო

რადახდებაისვინცმიყვარს,

მართლაცვისზეცმზეამომდის,

ვერვნახულობდიდხანს, დიდხანს,

დამისნაცვლადმირაჟსვკოცნი...

მიირწევაჩემინავიც,

ზღვისტალღებზემარტოდ–მარტო,

დამსუბუქიესნანავიც,

აღარცმათრობს, აღარცმატკბობს...

დაესფიქრიცშეჩენილი

აღარაფრითარმეშვება,

რომზღვაცარისცივზე–ცივი,

რომზღაციქცაერთდიდცრემლად...

ეგებიცი, ეგებგახსოვს,

ეგებგახსოვსდაშენმითხრა,

ესზღვაროგორგადმოვლახო,

ანგიხილოთუნდაცსიზმრად...

რომშენსქერაკულულებზე,

ჩემიკოცნადავაბნიო,

მაგრამ, თუკივერცესშევძელ,

ალბათ, უნდამაპატიო!!!

ფიქრი

ყველაშეკითხვაერთადმიჩნდება,

ერთადვპასუხობყველაშეკითხვას,

ლექსებისჭიარომშემიჩნდება

დადილიდანვეგულსრომშემიჭამს...

ნეტა, ვინააესმშვიდიქალი,

ანრატომშემხვდაცხოვრებისგზაზე,

ანდა,თუესეცცხოვრებაარი,

რაცმომწონსსწორედიმასრადმტაცებს...

ერთიკივიცი, იმასარვამბობთ,

იმასვერვამბობთ, რაცგვსურდაგვეთქვა...

დაამიტომაცალბათვთამაშობთ,

ხშირადვთამაშობთ, უბრალოდ, ჩვენთავს...

იმასაცვფიქრობ, რომმაინცგვამხელს,

საკუთარფიქრისგადამოწმება,

დავიმეორებთგულშიმისსახელს,

ვინცუნებლიედმოგვეწონება...

თუმცაარვიმჩნევთმაინცარაფერს,

დასათითაოდვაგრძელებთთამაშს,

დროგამოუტანსფიქრსაცგანაჩენს,

გააქრობსანდაგადაინახავს!!!

იცი, ძვირფასო, როგორმიყვარხარ! (კ)

იცი, ძვირფასო, როგორმიყვარხარ,

ალბათ, არციცი, ალბათ, ვერცხვდები,

რომსაიდუმლოსგულშივიმარხავ,

რომვერასგეტყვი, როცაშემხვდები...

რომმაგიჟებენმეშენითმები,

ჩამოშლილებიმკერდზეტალღებად,

რომშენთვისგავჩნდიდაშენთვისვკვდები,

რომშენინახვასულმენატრება...

იცი, ძვირფასო, როგორმიყვარხარ,

იცი, რამდენიგელოლიავე,

როგორგავუძელზედს, რომმირტყამდა,

ანახლასაითმიმაფრიალებს...

რომშენერთიხარ, თუმცმილიონებს

დამილიარდებსრომმირჩევიხარ,

რომვიმეორებ, სულვიმეორებ,

რომსხვისიხარდამაინცჩემიხარ!

რამოხდებოდა, რამოხდებოდა,

სადმე, სულსხვაგანრომშევხვედროდით,

ჩემსმეტსარავისარარგებოდა,

ეგშენიძუძუსტკბილიმტევნები...

კიმყვარებიაალბათრამდენჯერ,

მართლაცვისაღარგადავეყარე,

და, იცი, ბევრნითუმიმართლებდნენ,

ბევრსაცსათოფედარგავეკარე...

როგორმიყვარხარ, როგორმაღელვებ,

მწყურიხარ, როგორცწყალიქარავანს,

მინდოდა, მაგრამთავსვერგანებებ,

შენმათვალებმადამადამბლავა!!!

კითხვაზე: როდინდელიაღსარებაა?

ალბათროცაალუბლებიალუბლობდა,

დანატვრისხემგამოისხასურვილები,

როცატკბილადვჩურჩულებდითატმისრტოსთან,

ვკოცნიდითდაარვიყავითგულგრილები...

მაშინ, როცამზესთვალებიუბრწყინავდა,

დავარსკვლავებსერთმანეთიაღელვებდათ,

როცაღამეს, ყველაერთადღრუბლისგარდა,

ერთმანეთისსიყვარულითათენებდა...

აღარმახსოვსმიყვარდითუარმიყვარდი,

მაგრამალბათ, მცირეგრძობამაინცმქონდა,

როცაჩემსკენმოქროდიდამოფრინავდი,

მერცხალივითგაფრენილისამშობლოდან...

როცა, როცა, როცაზეცასნაქარგებად,

მიჰყვებოდნენწეროებიგადამფრენი,

როცაჩვენისიყვარულისგადარჩენა

გვსურდამაგრამარმოხერხდაარაფერი...

რადგანბალმაკაკლისხესთანდამაბიზღა,

რომატამიალუჩაზეგიჟდებაო,

დაკაკალიც, ესკაკალიცმთლადგაგიჟდა,

მეატამზეალერგიამიჩნდებაო...

აი, სწორედმაშინგთხოვეპატიება,

როცაატმებსკანიწითლადგვასკდებოდა,

შენგიყვარდაგულიანიგაცინება,

მეკიგულშიუკვეჭიაგამჩენოდა...

ამ სანთელმა მეც გამათბო

და სულ ფსკერზე, სადაც ჩემთვის,

ადგილი გაქვს შენახული,

როგორც თბილი ბუდე მერცხლის,

სანთელივით იწვის გული...

მეც მის გვერდით მოვკალათდი,

სულს ვუბერავ რომ არ ჩაქრეს,

წვეთავს სისხლი როგორც თაფლი,

იწვის შენი სილამაზე...

შენც ლამაზი სანთელი ხარ,

ჩემთვის ღმერთის დანთებული,

თუ შემთხვევით ჩამეძინა,

გამაღვიძებს შენი გული...

რა ძნელია რომ ანათო,

რომ ანათო, როგორც სხივმა...

ამ სანთელმა მეც გამათბო,

სისხლმა შენგან დაღვენთილმა...

ვინა ვარ შენთვის

მიყვარს სიცოცხლე, სიცოცხლე მიყვარს,

შენში რომ ასე ღელავს ზღვასავით,

გავუმკლავდები ყოველგვარ რისხვას,

მტერს შემოსეულს კალიასავით...

არად ჩავაგდებ ბედის მუქარებს,

მეხეთქებოდეს ზღვა ფერშეცვლილი,

თავს დამყურებდეს მთვარე მწუხარე,

და მომკიოდეს ქარი შეშლილი...

მართლაც, მითხარი, ვინ ან რა შეცვლის,

შენი თვალების ღვთიურ ნათებას,

ვინა ვარ შენთვის, ვინა ვარ შენთვის,

ჯვარცმა, იმედი თუ ანათემა...

საშინელია, დღემდე არ ვიცი,

უნდა მიყვარდე თუ არ მიყვარდე?

თითქოს, სულ ბოლო წრეზე დავიწვი,

და ნახატივით სადღაც მიმაგდეს...

თუმცა, სიცოცხლე მარადიული,

თავის თოკებით შენსკენ მეწევა,

შენ წამალი ხარ ჩემთვის ციური,

შენით ვამარცხებ მე უმეცრებას...

ხელი მომხვიე, ხელი მომხვიე,

არ მომაცილო შენი თვალები...

ეს სიყვარული აწყობს ორგიებს,

მე კი ვერ ვხედავ, შენ მეფარები...

მტრედად ვიქცევი

მე შენი მზერა არა მბეზრდება,

როცა მიყურებ ვარდის თვალებით,

შენ ფრთები მოგცეს თეთრმა მტრედებმა,

მე კი, იცოდე, მზრდიდნენ სვავები...

მთებში, ყინულთა სიკრიალეში,

როცა ლაპლაპი გააქვთ მნათობებს,

მე წამოფრენას ცისკრებს ვასწრებდი

და დავცქეროდი ციდან ტაფობებს...

კი, მიყვარს, მიყვარს მტრედის ხუნდები,

მიყვარს იმათი ფრთების ფართხუნი,

შემოვირიგე სეტყვის ღრუბლები,

რომ გადავთქერო ეს გაზაფხული...

შენ კი, ძვირფასო, თუ ვერ ამიტან,

არც გიყვარვარ და არც გესიზმრები...

მტრედად ვიქცევი მაშინ ხვალიდან,

და შიგ ბუდეში ჩაგიფრინდები...

ჩემებს

მე სათითაოდ შევკრიბავ სითბოს,

თქვენგან რომ ასე უხვად იღვრება,

ცა გახსნილია და ზეცაც თითქოს,

უბედნიერეს წუთებს გვპირდება...

მე მუდამ ვამჩნევ თქვენს სიახლოვეს,

რომ სანთლებივით იმედს მისახავთ,

ის სიხარულიც თქვენ მისახსოვრეთ,

ჩემს აწმყოზე რომ გამოისახა...

უამრავ სიტყვებს მოაკლდა ფერი,

უამრავ წუთებს გადაშლის ხსოვნა...

მაგრამ დარჩება ერი და ბერი,

და აქ ახალი თაობა მოვა...

ჩვენ კი ერთმანეთს მინდა ვეფეროთ,

ულამაზესი დილა გვმასპინძლობს,

ხელში ყანწს ვიღებ, ვსვამ სადღეგრძელოს,

ჩვენს ერს, სიცოცხლე, სამარადისო!!!

ნუ ამაცილებ!

შენ მაპატიე, თუ შეგიძლია,

ჩემს დანაპირებს რომ ვერ ვასრულებ...

მეც ჩემი თავი ვერ შემიცვნია,

მას შემდეგ, რაც შენ მომინახულე...

მას შემდეგ, რაც შენ მომინახულე,

თითქოს მიხმობენ სხვა დარბაზები...

მესიყვარულე, მესიყვარულე,

ნუ მიბრაზდები, ნუ მიბრაზდები...

ნუ მიბრაზდები, მე ავადა ვარ,

მე ვეღარ ვპოვე ვერსად სიმშვიდე,

არ მინდა მოვკვდე შენს უნახავად,

და მინდა, მინდა, რომ გამიფრთხილდე...

იქნებ შენ მითხრა, მასწავლო შენვე,

რით გადავურჩე მოჯადოებას?

კი, მინდა, მინდა, რომ ხელსა მხვევდე,

მაგრამ რა ვუყო, შენს სათნოებას...

რა ვუყო თვალებს, სანთლების მზერას,

მზერას, საოცარს, სულს რომ აშიშვლებს,

მოდი, მესროლე, მე შენი ტყვე ვარ,

ნუ ამაცილებ, ნუ ამაცილებ!!!

ნეტა, როგორი იქნები, მაშინ...

როცა ყველაფერს ამაოდ ჩავთვლი,

და სხვის ფეხის ხმას ვეღარ ავყვები,

დავმარხავ დღეებს უშენოდ ჩავლილს,

როცა აღარც შენ მომენატრები...

როცა დავკარგავ ყველა თილისმას,

ან შემრჩებიან გატეხილები,

დამეზარება სხვებთან ღვინის სმა,

და მარტოობის შემჭამს ჩრჩილები...

ნეტა, როგორი იქნები მაშინ,

ახლა რომ ავსებ ოქროს დარბაზებს...

ისევ გექნება გვირილა თმაში,

ისევ სიყვარულს შემომთავაზებ?

თქვენ ხომ ვერ იტანთ, ძვირფასო, ჭკნობას,

არ მავიწყდები, არ მავიწყდები...

და როცა შენთან სიკვდილი მოვა,

ალბათ, მე ქვეყნად აღარ ვიქნები ...

მაინც ჩემი ხარ

მაინც ჩემი ხარ და ვერასდროს ვერ გაგცვლი სხვაში,

რატომ? იმიტომ, რომ, უბრალოდ, სხვებს მირჩევნიხარ,

და თუ გადავრჩი ამ საშინელ ჯგლეთა–ჭყლეტაში,

მე შენ საჩუქრებს ჩამოგიტან ვარსკვლავებიდან...

ვიცი, რაც გიყვარს, რაც იტაცებს შენს თვალს საამოდ,

რა გიხარია, რა ატყვევებს შენს სულს ტკბობამდე,

შენ იქნებ ფიქრობ, რომ ვარ შენთვის შეუსაბამო,

ჭორამდე დაგყავს ეს სიტყვებიც, ჰო, ლაყბობამდე...

არ ვიცი, თუნდაც, იყოს ასე, არაფერს ვკარგავ,

ყველა მიიღებს იმას, ალბათ, რისიც ღირსია...

ასე მინდვრებში ვარდი ხარობს, სხვა ვარდებს არ ჰგავს,

მაგრამ ამ ვარდზე სხვა ვარდებმა არა იციან...

ისიც მეყოფა, რომ გიპოვე სხვა ვარდთა შორის,

და რომ დავბრმავდი შენი უღვთო სილამაზისგან,

მე დავიღალე გრძნობებსა და ნერვებთან ბრძოლით,

თუმც სურნელებას მაინცა ვგრძნობ შენი ვარდისას...

წყლული

რაღაც სხვაგვარი, სულ სხვაგვარი განცდებით დავალ,
არ ვიცი ვინ ვარ, ან რა ხდება ჩემს სამშობლოში...
ან სული ჩემი რატომ ითხოვს ყოველწამს წამალს,
ან რატომ გავჩნდი, რატომ გავჩნდი ამ წყეულ დროში...
ყველა იმედი ნელა–ნელა მიდის და მტოვებს,
ჩემი მამული ჩემგან ითხოვს ხარკსა და ღალას,
მისი ველები გაუყვიათ ყვავებს და ყორნებს,
და უსტვენს ქარი, მოვარდნილი, ზვრებს ფარღაღალას.
ვინ მეტყვის, მართლაც, ხმას ვინ გამცემს, ვინ მიკარნახებს,
რა გზას დავადგე... სად წავიდე, როგორ მოვიქცე,
ცილისწამების და სიცრუის ვისმენ ტრაქტატებს,
ვარჩევდი სიკვდილს, დღეს სიკვდილი სულზე მომისწრებს...
ვარ ცოდვის ყუთი, ამ დარდების და სინანულის,
ჩემი ცრემლები ვით მდინარე დღეს წყალუხვია,
ვერ მოვირჩინე გაჩენილი სხეულზე წყლული,
რადგან ქვეყანამ გატკეპნილ გზას გადაუხვია...

თითქოს მზე ჩაქრა

რატომ ვერ ვხედავ, რატომ ვერ ვხედავ,
შენ ლამაზ თვალებს, უსიყვარულესს...

თითქოს მზე ჩაქრა და მთვარეც კვდება,

მთვარე სიკვდილის ცეკვას ასრულებს...

და მიყოლებით, როგორც ციფრები,

ცის მნათობები ჩუმად ქრებიან,

ზღვებიც ჩაყუჩდნენ და ლიცლიცებენ,

არც გემებს აღარ ემუქრებიან...

აღარ ირწევა, აღარ ირწევა,

არსად არცერთი ჩვილის აკვანი...

ჭირს ქვეყანაზე რამის მიღწევა,

ქარიც არ დაძრწის მიუსაფარი...

აღარც სატანა, არც ლუციფერი,

აღარც ღმერთები და ანგელოზი,

გამორთულია კომპიუტერი,

და ცხედარივით დუმს კავკაზუსი...

არ მახსოვს

არ მახსოვს, არ მახსოვს, მიყვარდი როდისმე?

მითქვამს კი, მე შენთვის რაიმე ამგვარი?

მითხარი, მითხარი, მე მაინც მოგისმენ,

მითხარი სიტყვები სურვილით გამთბარი...

ნუ უსმენ, ნუ უსმენ, ნურავის ნუ უსმენ,

დღეს შენი სიკეთე ცოტას თუ ახარებს...

უსმინე სამყაროს, წყაროთა ჩუხჩუხებს,

უსმინე ფრინველებს, ცასა და ვარსკვლავებს...

და, მართლაც, ისინი არასდროს ტყუიან,

უსმინე საკუთარ გულსა და მას ენდე...

ვერ ხედავ, გარშემო სიცრუის ბუმია,

ეს ღამეც ოდესმე ხომ უნდა გათენდეს...

სხვა დროა, სხვა დროა, იმსხვრევა კერპები,

მიყვარხარ? არ ვიცი, თუმც შენი დარდი მაქვს...

მივდივარ, ძვირფასო, მე ვერ შევჩერდები,

და გრძნობაც შენდამი, რაც მქონდა, თან მიმაქვს...

ან ხელის დაკვრით კაშხალები ვის აუგია

ასე მგონია, ყველაფერი,

თითქოს, დამთავრდა,

თითქოს ბოლომდე

ამოვწურე ჩემი სათქმელი...

თუმცა, ვერ მივხვდი,

წინათგრძნობამ სად მიღალატა,

სად ცეცხლი იყო,

სად კი მხოლოდ კორიანტელი...

ან ხელის დაკვრით

კაშხალები ვის აუგია,

ან კი შველიან

შუქურები ვითომ ხომალდებს?

მე ხომ ღმერთებთან

არაერთგზის მისაუბრია,

ჰო, მიკითხია,

სამოთხიდან რად გამოგვაგდეს...

დღეს ყველამ იცის,

თუ გამოსცდი ჩასჭრი მეგობარს,

ჰოდა, რად გვიკვირს

ევა გველთან თუკი ჩაიჭრა...

რომ ჩაჭრილი ვარ ახლა შენთან,

ესეც მეყოფა,

და ცრემლიანი

თუკი ვხვდები ყველა გარიჟრაჟს...

შენც კარგად იცი,

შენ იყავი ჩემი აისი,

მე კი ზღვა ვიყავ

აისებზე განრისხებული,

სანამ არ მოხველ,

სანამ ხაზი არ გადამისვი,

და ფსკერისაკენ

არ წავიდა ჩემი სხეული...

ვისთვის ანათებს

თეთრ სადაფის მრგვალი საყურე,

ყველა ხომალდი

ჩემი უკვე ზღვების ფსკერზეა,

ერთი ღიმილი,

რით ვერაფრით დავიმსახურე,

მე ჩემი ვთქვი და ჯერი,

ახლა, ალბათ, შენზეა...

მართლაც

მართლაც, რა არის ბედნიერება,
ისე შორია, მიუწვდომელი,
ზოგჯერ მუზებს თუ გაემეტებათ,
რასაც იმათგან ასე მოველი...
მე კი რაც მქონდა, ალბათ, გავეცი,
მე ჩემი სისხლი ფულივით ვხარჯე,
მე გავიარე ამ გრიგალებში
გზა ცეცხლოვანი მიწიდან ცამდე...
რა მაღალია სული, რომელსაც,
ვერ ეკარება ჭუჭყი და ღველფი...
მე ანგელოზის ხმაც კი მომესმა,
ბევრჯერ, როდესაც ამ ლექსებს ვწერდი...
მაგრამ რა იყო, დღემდე არ ვიცი,
განცდა, რომელიც ხშირად მქონია;
ლექსი გამომდის, მე კი განვიცდი,
რაღაც სევდას და მელანქოლიას...
იქნებ იმიტომ, იქნებ იმიტომ,
რომ ჯერაც ისევ ყალყზე მდგომელი,
ყველა ქართველის საფიქრალს ფიქრობს,
მკერდში დაჭრილი სვეტიცხოველი...
დღეს ისევ ცოდვით მძიმდება სული,
და შვებას ითხოვს მიწა ვედრებით...
იყო დიდება, იყო წარსული...
დღეს? სულ ღალატი, მსხვერპლი, ცრემლები...

ვერ ვპოვე

ნუ ნანობ, ნუ ნანობ, ნუ ნანობ,
მე მუდამ უფსკრულზე ვკიდივარ...
შევხედოთ ყველაფერს უბრალოდ,
როგორც ძაფს მიჰყვება თრითინა...
ჩამესმის, ჩამესმის, ჩამესმის,
შენი ხმა, შორს, წყვდიადს როგორ კვეთს,
ნუ მიმზერ, ეგ მზერა თვალებს მჭრის,
და მკერშიც გააახედა ბოლომდე ...
ვერასდროს, ვერასდროს, ვერასდროს,
ვერ ვპოვე, ის, რასაც ვეძებდი...
ეს ღამე გუშინდელს ბევრად სჯობს,
ამასაც აჯობებს შემდეგი...
ვერ ვხედავ, ვერ ვხედავ დასასრულს,
იმ ჯაჭვის, ბედმა რომ გაგვიბა...
თუმც შხამის დალევა არა მსურს,
ამათი არც თაფლი არ მინდა...
ღრმავდება, ღრმავდება უფსკრული,
აქ სადღაც ედემის ბაღია...
ამ ადგილს დარაჯობს ურჩხული,
რომელსაც კახპები ვარცხნიან...
ნუ წახვალ, ნუ წახვალ, ნუ წახვალ,
ჩადგება ეს ცივი ქარები...
ნუ გამხდი ქალების უნახავს,

მაჩუქე ეს ბოლო წამები...

სველი თმები

სულ მგონია, შენ რომ გხვდები,

ვიმუხტები დადებითად...

მიყვარს შენი სველი თმები,

გამოხედვა მაგ თმებიდან...

ამბობენ, რომ ყველა ამბავს,

აქვს თავისი ისტორია,

მე კი შენი თმებით დამთვრალს,

ვერაფერი მიპოვია...

მოკვდა, მორჩა, ძველი ხანა,

სიწმინდე და უმანკობა,

შუბლში ტყვია დაიხალა,

და სიმშვიდე ცაში ჰპოვა...

ამით იმან თავს უშველა,

მე სიმშვიდე სად ვეძებო,

მე ხომ შენი თმების ტყვე ვარ,

და შენს სურვილს უნდა ვენდო...

თითქოს ხელზე დამიხვია,

და ბავშვივით ამიჩემა;

შენ კი მიმზერ ვით სიცხიანს

და არ გინდა ჩემი შველა...

ყველა ქალი ერთმანეთს ჰგავს,

და ჯანდაბას ჩემი თავი...

მერქვას, მერქვას, გიჟი მერქვას,

ჭკვიანი კი შენ იყავი...

მაგრამ თუკი მაინც შევცდი,

ვერ მოვთოკე სურვილები,

წამეკიდა ისევ ცეცხლი,

ცეცხლი, შენი სველი თმების...

მითხარ, რომ სხვებს არად ჩათვლი,

რომ გიჟდები მხოლოდ ჩემზე.

რომ გიყვარვარ როგორც ძაფი,

დაკიდული ნატვრის ხეზე...

რად არის ასე

რად არის ასე, რად არის ასე,

ასე შორიშორს სამყაროები...

მაშინ, როდესაც მზე თვალებს ახელს,

მთვარე იძინებს განმარტოებით...

ასე დაგეძებ ცაშიც, მიწაზეც,

მაგრამ ვერაფრით ვერ მიპოვიხარ...

როცა, შენ, ალბათ, მთებში იზამთრებ,

მე ზღვებზე დავქრი, არ გამოვრიცხავ...

ამბობენ, თურმე იშვიათია,

იშვიათია ბედთა თანხვედრა...

შენ ვარსკვლავეთის ხარ სიმპათია,

მე შორეული მკვდარი პლანეტა...

იქნებ ვხვდებოდით კიდეც ოდესმე,

და ერთმანეთი ჩვენ ვერ ვიცანით...

მე ვიყავ, ალბათ, ვინმე მოლექსე,

შენ გზას გითმობდნენ თაღნი ცისანი...

და მართლაც ვნანობ, რომ ეს სამყარო,

დააქუცმაცეს ასე ღმერთებმა...

მოდი, აბჯარი მინდა ამყარონ,

და დამიმონონ შენმა ხელებმა!!!

ნუ ჩამიქრობ

ნუ ჩამიქრობ, ნუ ჩამიქრობ,

სანთელს, შენთვის რომ ავანთე,

ნუთუ, გული არას გიგრძნობს,

ხომ იცი, რომ ხელს არ გახლებ...

გადასულა, გადასულა,

ჩემი ვაზი შენს ატამზე,

სად წასულა, სად წასულა,

შენი უღვთო სილამაზე...

გაყინულა, დათოვლილა,

გაზაფხულის ფარდაგები,

ჩემი მკერდი დაფოთლილა,

შენი ტუჩის მათრახებით...

ჩავიძინებ და თავიდან,

სიზმარს პირველ კოცნით ვიწყებ...

ვერ ავიტან, ვერ ავიტან,

თუკი, მართლაც, დამივიწყებ...

სულ მგონია

ეს წამებიც როგორ გარბის,
მინდა, მინდა ხელი ვტაცო,
რა დრო რჩება შენს ხილვამდის,
რა ვიღონო, რა მოვასწრო...
სულ მგონია, სულ მგონია,
რომ ჩემს გამო ლამაზდები;
რამდენ ქარებს უქროლია
ამ მხარეში გაზრაზებით...
მითხარ, მართლაც, რა ვაკეთო,
ამ შტორმსა და ქარიშხლებში,
სხვებმა თუნდაც გაგაღმერთონ,

შენც აენთო გარიჟრებში...
ნუ დამასწრებ, ნუ დამასწრებ,

სიტყვის დაძვრას სიყვარულზე,

ამ გიჟ ქარებს როგორ ავყვე,
როგორ ავყვე სეტყვის ღრუბლებს...
შენც სულ მალე აალდები,
შენშიც ზედი არ მქონია,
მებრძვის, მებრძვის გააფთრებით,
შენი უღვთო ჰარმონია...

სხვა გიპოვია

სიყვარულივით ღალატსაც თურმე,

მილიონობით სახე ჰქონია...

ზღვა ჩამჩურჩულებს, ზღვა ჩამჩურჩულებს,

რომ ჩემს მაგიერ სხვა გიპოვია...

სხვა გიპოვია, ჩემზე ამაყი,

ჩემზე მდიდარი, ჩემზე გულღია,

გვიან გავიგე შენი ღალატი,

ჩემ რაშს ლაგამი გადაუღრღნია...

მოთქრიალებენ, მოთქრიალებენ,

ვენიდან სისხლის ნაკადულები...

ვიცი, ძვირფასო, რომ თავს მანებებ,

რომ უკვე სულ სხვას ეერთგულები.

რომ სული ჩემი უკვე აიჭრა,

ჩემი მკერდიდან გამოაღწია,

ცას შეეჯახა და გადაიმსხვრა,

და, ალბათ, გულსაც ამომაცლიან...

ჩემი ფიქრები თრთოლას იწყებენ,

არავინ იცი, რომ მანუგეშონ?

სანამ ღრუბლები გადამისწრებენ,

რომ სული ჩემი გააუხეშონ...

ნუ გენანები

ისევ დუმილი, ისევ სიჩუმე,
თითქოს დამცხრალან ოკეანენი...
თუნდაც დავმარცხდე, ომი მისურვე,

ნუ გენანები, ნუ გენანები!
თოვლსა და ყინვას მზე მირჩევია,
ვულკანის ფერფლი გადმომაფრქვიე!
ვინც ერთგულებას მეფიცებიან,
მათი ოცნების სხივად მაქციე!

მოდი, სამყარო შემაცნობინე,
ამახსნევინე სამყაროს არსი!

ერთი სიცოცხლე რად მამყოფინე,

შხამი და თაფლი ერთად რად მასვი?!

ზღაპარი მიჯობს დღეს რეალობას,
იყოს სამყარო ირეალური!

ნუ მათხოვინებ ღმერთის წყალობას,

გაიღე ჩემთვის ზღვა სიყვარული!
გაიღე, თორემ გული გაცივდა,
ასე გედები ტბაში კვდებიან...
მომასმენინე ყეფა არწივთა,

მკერდით რომ სიკვდილს ეჯახებიან!
ნუ, ნუ დაუსვამ წერტილს ნურაფერს,
ქროდნენ წამები უკიდეგანოდ!
რომ წმინდა სისხლის წითელ ულაყებს,
გავუძღვეთ წინ და გზა გავუკვალოთ!

როგორ მეგონა

რატომღაც გაწყდა დროთა კავშირი,

აზრი არა აქვს თანმიმდევრობას,

რა უსასრულო გახდა მანძილი,

მე კი როგორი მოკლე მეგონა...

როგორ მეგონა, როგორ მეგონა,

რომ მოგაწვდენდი ჩემს გულის ძახილს,

უირაღოდ როგორ მეომა,
მე ხომ დიდი ხნის დაჭრილი გახლდი...
ნუთუ, ჩემს მკერდზე ჯერ არ გინახავს,
ნაისრალი და ნატყვიარები,
მე მაინც ვანთებ რწმენის ჩირაღდანს,
თუ სამრეკლოზე რეკავს ზარები...
ვიცი, პირქუშად ისევ მოღელავს,
სისხლის მდინარე აზვირთებული,
სასოცარია, ცაზე რომ ელავს,
და სეტყვაც უშენს განრისხებული...
მე და ბუნება ნაღდი ძმები ვართ,
მართლაც, უსიტყვოდ ვუგებთ ერთმანეთს,
შენ კი რა სწრაფად დაგვიწყებივარ,
მიხსენი, სანამ თავს მომკვეთავენ...

მე არ ვცხოვრობდი, მე ვიწვებოდი... (კ–ს)

ხომ, შესაძლოა, რადგან ვერ ვხვდებით,
გადასხვაფერდეს ეს გული, მართლაც...
ნუთუ, შემთხვევით, თუნდაც, შემთხვევით,
აღარ შევხვდებით არასდროს, არსად...
იცი, რას ვფიქრობ, რა საჭიროა,
რომ სხვებსა ვჯობდეთ თუნდ რაიმეთი?
შენი ცხოვრება სუფთა ტილოა,
ჩემი კი, სავსე მხოლოდ იმედით...
მე არ ვცხოვრობდი, მე ვიწვებოდი,
მე ვიწვებოდი ცოდვების ცეცხლში...
გადაღლილი ვარ მე უღმერთობით
და შენნაირი ქალების ეშხით...
სულ მინდა გითხრა, სულ ვიმეორო,
ყველა სიტყვები ულამაზესი,
შენმა წყურვილმა მომიღო ბოლო,
ის ჩანჩქერივით ზეციდან მესხმის...
მით უარესი, რადგან ეს ჩემთვის,
ნამდვილად ძნელი გასაძლებია...
როცა ვერაფერს, ვერაფერს ვერ ცვლი,
თითქოს კლდე კლდეებს დასჯახებია.
როცა სიცოცხლეს გიჯობს სიკვდილი
და ნასროლ ტყვიას შენს მკერდს ახვედრებ...
და შენი ცხენიც გარბის ჭიხვინით,

ცხედრებით სავსე იალაღებზე!

ჯერ კი დასასრულს მაინც ვერ ვხედავ,

ჯერ ცოცხალი ვარ, შენს თუ ჩემს ბედზე...

ლარნაკში თეთრი ვარდები ჭკნება,

ნუ, ნუ ჩამივლი გულგრილად გვერდზე...

როგორც მოჭმულ დროთა ნგრევა

სულ პირველი დილის სხივი,

როცა გაჭრის ქართლის ველებს,

და შროშანი ვარდის ღიმილს

მერცხალივით შეიფერებს...

გამოვრეკავ კარში ყველას,

გასხლტებიან ტაიჭები,

როგორც ჯანღი აირევა,

ნისლები და ქარიშხლები...

წინ, მერნებო, თქვენს სილაღეს,

ვერაფერი დაუდგება...

სულერთია სად მიმაფრენს,

გახელებულ ცხენთა რემა...

დავძრავთ ნისლებს, დავძრავთ ზვავებს,

და დაიწყებს მიწა გრიალს...

მთას, ღრუბლებში მოტორტმანეს,

ხელი ცისთვის ჩაუვლია...

წინ, მერნებო, თქვენი ქროლა,

ველს და ქედებს გადაედოთ...

ნისლმა ელვა აიყოლა
და მეხის ხმა გრგვინავს ექოდ!
მიქრის მთებში ცხენთა რემა,
გატაცებით, გახელებით...
როგორც მოჭმულ დროთა ნგრევა,
როგორც ვარდნა ჩანჩქერების!!!

უარი გრძნობებს

არ გადაკვეთეს ჩვენმა მიზნებმა,
მაგრამ არ იყო ეს ბრალი ჩვენი...
სხვა არის ლტოლვა, სხვა გაგიჟება,
და სულ სხვა კიდევ – ზეცის სასჯელი...
არ დავეძებდი ბედნიერებას,
არასდროს, რადგან არ მიმართლებდა...
რას ვიფიქრებდი, შენთან შეხვედრა
თუ სულ სხვა ბაღებს გამინათებდა...
რა მოხდა მაინც, შენგან მიზეზი,
ვერ ამოვხსენი ვერასდიდებით...
ან თავს თუ ასე გაიგიჟებდი,
მართალი გითხრა, ვერ ვიფიქრებდი...
უარი გრძნობებს, უარი განცდებს,
რა გვრჩება ბოლოს? ულიმღამობა...
ვინ ახარებდა შენს წითელ ვარდებს,
შენს მკერდზე ვინა კოტრიალობდა...
ახლა, არც ვიცი, ან რისი დროა,

ამ წლებს ვერაფრით ვერ შევეგუე...

თუ სიყვარული თავისით მოვა,

ასე, უბრალოდ, ვინ გიერთგულებს...

მე შენს ადგილზე, ალბათ, ჩათრევას,

ისევ ჩაყოლას ვამჯობინებდი...

მეც ერთხელ მაინც გამიმართლებდა,

მითხარ, არ მქონდეს, თუნდაც, იმედი?

იღრუბლება

ნეტა, ღმერთი რატომ ხატავს,

რატომ ხატავს ეშმაკს ქვაზე,

ერთს დედოფლად თუკი ნათლავს,

სხვას ლუკმაპურს რატომ ართმევს...

კაცმა რომ თქვას, ისე, მართლაც,

რა დროს სხვებზე დარდებია,

მე მექცევა ბედი მკაცრად,

მუზებს მაცნობს წამგებიანს...

ან, შენ, თუნდაც, რატომ გახდი,

როგორ გახდი, ჩემი მუზა?

სად დგას შენი ოქროს ტახტი,

შენ სულს მშვიდად ვინა ფურცლავს...

მე აქ ხანძრებს ვემალები,

გადარჩენის ზღურბლზე მდგარი,

რომ ეგ შენი მწვერვალები,

ვერაფრით ვერ დავიპყარი...

იღრუბლება, იღრუბლება,

ჩემი ზეცა, საკუთარი,

ქარიშხლები წყება–წყება,

თოვლი, წვიმა, სეტყვა, ქარი...

ჩემს ხელთ არი, ჩემს ხელთ არი,

და ვაპირებ შენსკენ ვგზავნო...

მოდი, მაგრად ჩამეკარი,

და გრიგალებს დავემგზავროთ!!!

ნეტა, რა ჰქვია ამ მონატრებას...

ნეტა, რა ჰქვია, ამ მონატრებას,

რითაც მე ახლა თქვენ მენატრებით...

გინახავთ, სულთა გამყინვარება?

დუმს თქვენი სახე ვით მწვერვალები...

მე კი მგონია, რომ თავს მესხმიან,

და მონატრებას თქვენსას მტაცებენ;

რომ სული წყენას გადაეჩვია,

რომ თქვენს სიყვარულს არ შემარჩენენ...

მარტოს ნუ მტოვებთ, ნუ მტოვებთ მარტოს,

აქ კვლავ მეფობენ ზამთრის ქარები...

დაწრიალებენ ჩემ სულთან ახლოს,

მეკი სათოფეს არ ვეკარები...

მაგრამ, გაუშვი, თოვლი ფარავდეს

მიწას, უცვლიდეს ქურქებს სუსხიანს,

ქარი ახლიდეს სარკმლებს დარაბებს,

და ღრიალებდეს რაც შეუძლია...

გაუშვი, ქროდეს, სანამ დაღლილი,

სადმე, ველებზე მიესვენება,

როგორც მერანი ფაფარაშლილი,

ქვა–ღორღს მიჰკვალავს, მიეთქერება...

გაუშვი, თავის თავზე აიღოს,

ბუნებამ ჩვენი მიეთ–მოეთი...

და ღმერთმაც ცოტა ხარკი გაიღოს,

რომ ლექსს უწერდეს ვინმეს პოეტი...

რომ იჯდეს, ზჭობდეს და ჩურჩულებდეს,

ეს მე ვარ, მე ვარ, ეს მე ვარ ღმერთი...

მუზა კი ჩუმად კარებს უღებდეს

და აკვირვებდეს ღმერთს სიშიშვლეთი...

ეს მე ვარ, მართლაც, ეს მე ვარ ღმერთი,

მე თვითონ დროც კი მემორჩილება...

მე სიყვარული მომქონდა თქვენთვის,

მაგრამ არ გეყოთ, თქვენ, მოთმინება...

იცით, ვვარვარებ, როგორც ვულკანი,

საშინელია ყოფნა უთქვენოდ...

მალე ზეცაში წავალ მუქარით,

რომ ვნება მოვკლა, თავს კი ვუშველო!!!

ნუ გამომარჩევ

ნუ გამომარჩევ,

მე არაფრით გამოვირჩევი,

უბრალოდ,

სხვებზე მეტს ვფიქრობ, ალბათ...

ისე დავტანჯე

და ვაწამე ჩემი ფიქრები,

ვდგავარ და მათთვის

ეშაფოტს ვმართავ...

რომ მოვიცილო,

ჩამოვახრჩო ყველა ერთბაშად,

განა, რას შველის ფიქრი,

მართლაც, რის მაქნისია?

ვდგავარ

ფიქრებით წამომართულ სახრჩობელასთან,

და ფიქრებს ვკიდებ ყულფზე,

რადგან საკმარისია...

საკმარისია,

დამანებოს თავი სულყველამ,

რადგან მგონია,

ყველას ნაცვლად, მე ვფიქრობ მარტო...

ჩავჭიდებივარ

ათასობით ტყუილს, ცრურწმენას,

რომ არ ვიფიქრო შენზე,

ალბათ, არ მომენატრო...

ვიცი, ფიქრები

სათითაოც რომც ჩამოვახრჩო,

და აფართხალდნენ ჩემს წინ,

როგორც ხმელზე თევზები,

მაინც გავუძლებ,

ჰო, გავუძლებ, რომც ვერ მოვასწრო,

შენზე ფიქრები კი მძარცვავენ

ვით გარეწრები...

საკმარისია,

თვითონ ავალ სახრჩობელაზე,

რადგან უშენოდ,

უკვე ფიქრმაც დაკარგა აზრი,

ყელზე მაქვს ყულფი,

ამოცოცდა სული ენაზე,

აი, ეშმაკიც,

და, ვინ იცის, საით გამგზავნის...

ვილაპარაკოთ ბავშვის ენაზე

მადლობა ყველას, ვინც ჩემთანა ხართ,

ვინც არა ფიქრობთ კარიერაზე...

ყველამ, სულ ყველამ, სოფლად, ქალაქად,

ვილაპარაკოთ ბავშვის ენაზე...

ვიცინოთ, როგორც ბავშვი იცინის,

და ბავშვებივით გულით ვიტიროთ...

და დამარცხდება, მაშინ, სიკვდილიც,

ულაპარაკოდ და უსიკვდილოდ...

აღარ იქნება ქვეყნად ომები,

სავარძლებს ძალა გამოეცლებათ,

ვიქნებით ყველა თანასწორები,

ფულსაც შევხედავთ, მშვიდად, გულგრილად.

ვიქნებით ყველა ისევ ბავშვები,

გავიბუტებით და შევრიგდებით,

მუდამ კარგები, მუდამ მართლები,

და მუდამ, მუდამ, ერთად ვიქნებით!!!

ვარდი მესროლე

როცა ყველაფერს, როცა ყველაფერს,

იმედობის დაფარავს ხავსი,

აღარ ვიქნებით ქვეყნად მე და შენ,

და ხსოვნაც ყველა წიგნიდან წაგვშლის...

ვის გაახარებს, ნეტა, ვარდების

ჭრელი ფერები ულამაზესი,

აქაფებული კლდეზე ჩანქერის

ვარდნა ქუხილით და გაბრაზებით...

მე ეგ თვალები არ მავიწყდება,

დღეს სხვა თამაშობს, ვიცი, შენს როლებს...

მრავალი ვარდი გაიცრიცება,

მაგრამ დღეს ხომ ვართ, შენც დღეს მესროლე...

უარი გრძნობებს

არ გადაკვეთეს ჩვენმა მიზნებმა,

მაგრამ არ იყო ეს ბრალი ჩვენი...

სხვა არის ლტოლვა, სხვა გაგიჟება,

და სულ სხვა კიდევ – ზეცის სასჯელი...

არ დავემებდი ბედნიერებას,

არასდროს, რადგან არ მიმართლებდა,

რას ვიფიქრებდი შენთან შეხვედრა

თუ სულ სხვა ბაღებს გამინათებდა...

რა მოხდა, მაინც, შენგან მიზეზი,

ვერ ამოვხსენი ვერასდიდებით,

ან თავს თუ ასე გაიგიჟებდი,

მართალი გითხრა, ვერ ვიფიქრებდი.

უარი გრძნობებს, უარი განცდებს,

რა გვრჩება ბოლოს? უღიმღამობა...

ვინ ახარებდა შენს წითელ ვარდებს?

შენს მკერდზე ვინა კოტრიალობდა...

ახლა არც ვიცი, ან რისი დროა,

ამ წლებს ვერაფრით ვერ შევეგუე...

თუ სიყვარული თავისით მოვა,

ასე უბრალოდ, ვერ გიერთგულებს...

მე შენს ადგილზე, ალბათ, ჩათრევას,

ისევ ჩაყოლას ვამჯობინებდი,

სულ არაფერი არ გენატრება?

მითხარ, არ მქონდეს, თუნდაც, იმედი?

ცა იმუქრება

ცა იმუქრება, გრგვინავს,

უცბად იცვალა ფერი,

შუბლით ვეხები მინას,

გრძნობ, რომ მენგრევა ჭერი...

მალე დაუშვებს წვიმა,
ქარი უკვალოდ დაძრწის,
შენი სიშორე მტკივა,
შხამით სავსეა ყანწი...
როგორ მჭირდები, იცი,
თითქოს ბავშვივით მცივა,
მინდა გავექცე სირცხვილს,
ცა კი ელავს და გრგვინავს...
ცა კი ელავს და გრგვინავს,
ან მე ვინა ვარ ცისთვის,
შენი სიშორე მტკივა,
როგორც წვეთები სისხლის...
როგორ გვპარავენ, როგორ,
ბედნიერების წუთებს...
ჩემი ჟანგდება ოქროც,
სხვისი ბროლია წუმპეც...

თუ დამივიწყებენ

სულ თარსი დღეები როგორ მებედება,
სად გაქრა ცისკრები ერთად რომ ვხვდებოდით,
ან როცა მიყვარდი, ხომ გთვლიდი შედევრად,
სავსეა, სავსეა დღე უიმედობით...
რატომღაც მგონია შეჯიბრში მიწვევენ,
თუმც დაფნის გვირგვინებს მე მაინც არ ველი...
თუ დამივიწყებენ, თუ დამივიწყებენ,
შენ დაიმახსოვრე კვლავ ჩემი სახელი...
ან იცის კი ვინმემ, ვინ რისი ღირსია?
აფრიან ხომალდებს დაემსხვრათ ანძები...
მე ზღვაში მოვკვდები და წყალში მისვრიან,
როგორ მენატრები, როგორ მენატრები...

ზეცისკენ ყურებით დამაწყდა თვალები,
შენც გედი ყოფილხარ და სხვაგან მიფრინავ...
არ შეცდე, ძვირფასო, დავნიშნე წამები,
ჩემს მეტს შენ სხეულით ვეღარ მიიზიდავ...
რად ჩადის, რად ჩადის, რად ჩადის მზე ზღვაში,
არ მესმის, იქ, აბა, ვის უნდა უნათოს...
ვიღლები, ვიღლები, მე სხვების ძებნაში,
მე ხომ შენ მიყვარდი, მითხარი, თუ გახსოვს...